

ДЖОУЗЕФ ДИЛЕЙНИ

АРЕНА

13

intense

Някои губят живота си, други — душата си...

ДЖОУЗЕФ ДИЛЕЙНИ АРЕНА 13

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

Някои губят живота си, други — душата си...

Първа книга от вълнуващата нова фантастична поредица на Джоузеф Дилейни, автор на поредицата „Хрониките Уордстоун“.

Добре дошли на Арена 13. Тук воините се бият, а смъртта никога не е твърде далеч...

Лейф има една цел: да се превърне в най-добрия боец на небезизвестната Арена 13. Тук букмейкърите залагат чия кръв ще бъде пролята първа, а в двубоите за отмъщение — кой боец ще загине.

Но страната е тероризирана от създание, известно като Таласъма, зловещо същество, изпитващо удоволствие да измъчва хората и да демонстрира опустошителната си сила, като предизвиква бойци от Арена 13 в борби до смърт, когато пожелае. И точно това иска Лейф...

Защото той познава престъпленията на Таласъма. И в сърцето на амбицията му гори жажда за отмъщение. Лейф ще победи съществото, унищожило семейството му, дори това да го убие.

Шестнайсетгодишният Лейф е решен да тренира за Тригладиус боец и става ученик на Тайрън, най-добрия учител. Но нито той, нито другите му ученици знаят, че Лейф се готви за личната си битка. Смъртта на баща му може да бъде отмъстена единствено, ако Таласъма загине от собствената му ръка.

Отчасти футуристична антиутопия, отчасти епично фентъзи в духа на Римската империя — вихрена, кървава и завладяваща!

The Sun

*Мъртвите наистина сънуват.
Сънуват ордума на Ним и безнадеждно се гърчат
в неговите тъмни лабиринти,
търсейки онова, което никога не могат да достигнат,
но за малцина, наистина малцина, ордум се изрича.
Това е ордум, който отново за живот ги призовава.
Прокълнати са два пъти родените.
Амабрамсъм:
Книга на мъдростта на Джентай*

БОЙНИ ПРАВИЛА

ОСНОВНИ ПРАВИЛА

Целта на битките на Арена 13 е да се реже плът и да се пролива кръв. Мишените са хората бойци.

Никой боец не може да носи броня или каквото и да е защитно облекло. Кожените жакети и късите панталони са задължителни; плътта трябва да е открита за острието.

Една битка на Арена 13 е спечелена и приключена, когато единият противник бъде порязан и се пролее кръв. Това може да стане по време на битка или да бъде ритуално порязване, направено след като дадена схватка бъде приключена. Ако стане по време на битка, тя трябва да спре незабавно, за да се предотврати смърт или сериозно осакатяване.

В случай на смърт, на победителя не може да се приписва вина или да се повдига обвинение. Няма да има законово възмездие. Всеки опит да бъде наказан или наранен победилият боец извън арената се наказва със смърт.

Правото на ритуално порязване се печели чрез изваждането от строя на лакса или лаксите на противника.

Победеният боец трябва да приеме това ритуално порязване в горната част на ръката. Веществото крансин се използва за усиление на болката от това порязване.

Неподобаваща реакция при ритуалното порязване след битка се наказва с тримесечна забрана за участие на арената. Храбростта е задължителна.

Симулакрумите, познати още като лакси, се използват както в атака, така и в отбрана на бойците.

Боецът в позиция „мин“ се бие зад един лакс; боецът в позиция „маг“ се бие зад три лакса.

През първите пет минути бойците трябва да се бият зад лаксите си. После прозвучава предупредителният гонг и те трябва да сменят

позицията и да се бият пред тях, където са по-уязвими за оръжията на противника си.

Един лакс бива изваден от строя, когато в пластината на гърлото му проникне острие. Това призовава ордума *изключване*, лаксът рухва и става инертен.

Бойците на Арена 13 могат да се бият и при **Специални правила**.

СПЕЦИАЛНИ ПРАВИЛА

1. Правила при схватките за отмъщение

Целта на една схватка за отмъщение е да убиеш противника си. Важат всички **Основни правила**, с изключение на следните промени:

Ако по време на схватката се пролее кръв, не е нужно атаките да спират; битката продължава.

След като лаксът или лаксите на противника са били извадени от строя, той бива убит. Може да бъде прерязано гърлото или главата да бъде отрязана — решението принадлежи на победителя. Смъртоносният удар се нанася или от победилия човек, или от неговия лакс.

В някои случаи победителят може да помилва противника в замяна на извинение или договорена парична глоба.

2. Правила на Турнира на новобранците

Целта на турнира е да насърчи напредъкът на новобранците първа година, като ги изправи срещу техните събратя на Арена 13. За защита на новобранците и за да смекчи като цяло ожесточеността на състезанията на Арена 13, има две промени в Основните правила:

Цялата схватка трябва да се провежда зад лаксите.

Остриетата за ритуалното порязване не се покриват с крансин.

3. Предизвикателство от Таласъма

Когато Таласъма идва на Арена 13, за да отправи предизвикателство, с него трябва да се бие боец от позиция „мин“ от

името на Колелото.

Всички бойци в позиция „мин“ трябва да се съберат в зелената стая, където един ще бъде избран чрез лотария.

Важат правилата на схватките за отмъщение, с изключение на едно: няма помилване.

Битката е до смърт. Ако тогава бъде победен боецът човек, жив или мъртъв, той може да бъде отведен от Таласъма. Бойците, зрителите и служителите не трябва да се намесват.

ВТОРОСТЕПЕННИ ПРАВИЛА

В Зелената стая или съблекалнята не трябва да се носи хладно оръжие.

Никой боец от Арена 13 не може да се бие с хладно оръжие извън арената. При регистрацията бойците трябва да положат клетва да спазват това правило. Всяко нарушение води до доживотна забрана за участие в битки на Арена 13.

Плюенето на арената е забранено.

Ругаенето на арената е забранено.

Малтретирането на противника по време на схватка е забранено.

В случай на какъвто и да е спор решението на Главния разпоредител е окончателно. Не може да има обжалване.

ПРОЛОГ

*Там, зад стените на цитаделата с тринайсетте
шпила,
живее Таласъма. Той е жаден за кръв. Ще му даваме
кръв,
докато се удави.
Амабрамдата:
Книга на пророчествата на Джентай*

Таласъма чака жената в мрака: дебне точно отвъд реката, под дърветата, където бледата светлина на луната не може да го достигне. Подушва въздуха два пъти, изследвайки го предпазливо, докато острият мирис на кръвта ѝ се понася към него по ветреца. Сега може да усети вкуса ѝ върху задната част на езика си.

Шола е сама. Съпругът и детето ѝ са останали във фермерската къща на билото на хълма. Синът ѝ спи; съпругът, Лазар, не може да направи нищо, за да ѝ помогне сега.

Призивът е силен; по-моцнен от всякога. Шола трябва да отговори на зова на Таласъма. Волята я напуска и тя затичва надолу по склона, докато достига до реката. Знае точно къде да отиде. Изритва обувките си, повдига роклята си до коленете и започва да газии през плитката вода към очакващата тъмнина на дърветата. В един момент почти изгубва равновесие по хлъзгавите камъни. Водата е прохладна и гали стъпалата ѝ като докосването на копринен шал, но челото ѝ е горещо и трескаво, а устата ѝ е пресъхнала.

Жената се бори със себе си. Една част от нея желае да може да остане със семейството си, но тя бързо отпъжда мисълта. Ако не отиде, когато бъде призвана, тогава Таласъма ще се изкачи по склона до фермата и ще убие сина ѝ.

Таласъма е отправил тази заплаха.

Съпругът ѝ няма да е в състояние да защити сина им.

По-добре да понесе волята на Таласъма.

Тази вечер, щом слънцето залезе, Лазар беше свалил олющената кожена кутия от тавана, бе прекосил с куцукане каменните плочи на пода и я бе поставил на кухненската маса. Измъкна от нея два меча с богато украсени дръжки, всяка — изработена във форма на вълча глава.

Това бяха мечовете Тригладиус; оръжията, които някога беше размахвал на Арена 13 в град Гиндийн, преди цял един живот.

— Не отивай при него! — Гласът му беше изпълнен с гняв. — Аз ще отида вместо теб. Тази вечер ще насека онова създание на парчета!

— Не! — възропта Шола. — Помисли за сина ни. Ако не отида, Таласъма ще го убие. Предупреждавал ме е за това много пъти. Знаеш, че дори да успееш да го убиеш тази нощ, утре ще го замести друг. Не можеш да се пребориш с всичките. Ти най-добре от всички трябва да знаеш това! Моля те! Моля те! Нека аз да отида при него.

Най-сетне, за облекчение на Шола, Лазар отстъпи и върна мечовете в кожената кутия. Плачеше, докато го правеше.

Сега, когато излиза от лунната светлина, тя вижда силуета на тялото на Таласъма, очертан на фона на небето. Очите му блестят в тъмнината, по-ярки от звездите. Той е огромен; толкова едър, колкото не го е виждала никога преди.

Тя застава пред него, разтреперана; сърцето ѝ блъска в гърдите, а дъхът ѝ пърха в гърлото като душа, готова да отлети. Олюлява се, но не пада. Сега Таласъма се е приближил и я е уловил здраво за раменете.

Той само ще вземе малко от кръвта ѝ, казва си тя; сърцето ѝ ще бие затруднено за известно време, а краката ѝ ще треперят. Ще има известна болка, но тя ще може да я понесе. Ще бъде точно като другите пъти, скоро ще свърши, а после тя ще е свободна да се върне при семейството си.

Но това е различно. Това е този път, от който винаги се е опасявала — последният път, когато той ще я призове. Чувала е историите; знаела е, че в крайна сметка това ще свърши... Една нощ Таласъма няма да я пусне да се върне.

Зъбите му пронизват гърлото ѝ много дълбоко — прекалено дълбоко. Болката е по-ужасна откогато и да било преди. Той пие кръвта ѝ на големи лакоми глътки.

Това е началото на смъртта ѝ.

Докато пред очите ѝ причернява, спомени за съпруга и детето ѝ пърхат в ума ѝ и я залива вълна от тъга и копнеж. Мъчи се да ги възпре. Спомените носят единствено болка.

И докато пропада в тъмнина, тя изживява нещо още по-ужасно. Сякаш някаква ръка посяга дълбоко вътре в нея, за да сграбчва, извива и разхлабва; посяга отвъд сърцето ѝ, отвъд плътта ѝ, за да изтръгне същността ѝ като зъб.

Сякаш нещо изсмуква самата ѝ душа.

Някои го наричат Стария таласъм. Други шепнат името на Пук, за да плашат децата. Някои го наричат Гоб или Гобъл. Жените го наричат Фанг.

Под всяко име той е противно създание.

Създание като това заслужава да бъде насечено на късове и разпръснато по всички посоки на вятъра.

Но хората са слаби и изплашени и тук властва Таласъма.

Защото това е Мидгард, земята на един сразен и победен народ.

Това е Мястото, където живеят хората.

1. БОЙ С ТОЯГИ

*Пръчките и камъните могат костите ми да строшат,
но ордумите са далеч по-смъртоносни.*
Сборник с древни приказки и балади

Гледах как двамата бойци с тояги се обикалят предпазливо в кръг. Момчето с русата коса беше високо и бързо, местен първенец, който побеждаваше всички участници. Вече го бях гледал как побеждава четирима противници с лекота, но петият му създаваше повече затруднения. Беше тантурест и мускулест, но имаше изненадващо бързи реакции.

Тези бойци бяха с няколко години по-възрастни — може би на седемнайсет-осемнайсет — и много по-едри от мен. Дали можех да победея шампиона? Бях ли достатъчно добър? Чудех се.

Вече имаше разменени удари, но никой не беше попаднал на достатъчно сериозно място.

Бореха се на пуста земя в покрайнините на града, в границите на кръг от развълнувани зрители, които размахваха юмруци във въздуха и крещяха, стиснали билети за залагане, купени от отговорника за залаганията, който гледаше състезанието от разстояние. Публиката беше предимно от млади хора — юноши като мен самия — но имаше и хора на средна възраст: те демонстрираха същото въодушевление, като ръкомахаха и крещяха окуражително на боеца, когото подкрепяха.

Да залагаш срещу шампиона, беше рисковано: имаше вероятност да си изгубиш парите. Макар че ако по случайност спечелеше, човек получаваше сума четири пъти по-голяма от залога. Не бих рискувал да заложа срещу този участник. Въпреки уменията на съперника му, изглеждаше сигурно, че той ще триумфира.

Дори и да исках, не можех да заложа, защото нямах пари. Вървах пеш от почти две седмици и току-що бях пристигнал в Гиндийн. Не бях ял нищо от повече от ден и отчаяно се нуждаех от храна. Ето защо бях дошъл да гледам боя с тояги. Надявах се да участвам. Отговорникът подреждаше борбите така, че да може да изкара пари от залагането, но плащаше само на спечелилия боец.

Внезапно ниското мускуесто момче заряза всякаква предпазливост и атакува буйно, изтласквайки противника си назад. За няколко секунди изглеждаше, сякаш агресивността и бързината му ще надделеят. Но високото русо момче пристъпи напред и тежко стовари тоягата си в устата на противника си.

Когато полираното дърво се удари в плът и зъби, се чу силно туп, последвано от мек жвакащ звук.

Изгубилият залитна назад, плюейки късчета зъби, докато от устата му шуртеше кръв и квасеше предницата на ризата му.

Това беше, край. Сега беше моето време — или поне се надявах така.

Присъединих се към задния край на малката опашка от зрители, които чакаха да приберат печалбата си. Най-послед стигнах отпред и се взрях в събирача на залозите. Носеше син шарф, праметнат по диагонал през тялото: знакът на занятието му — събирач на залози. Силната му челюст и близко разположени очи го правеха да изглежда опасен; освен това носът му беше лошо счупен и смачкан върху лицето му.

— Къде ти е билетът за залагане? — попита настойчиво той. — Побързай, нямам цял ден!

Докато говореше, видях липсващите и изпочупени зъби. Предположих, че едно време самият той е участвал в битки с тояги.

— Не съм дошъл да залагам — казах му. — Искам да се бия.

— Ти си от земите долу на юг, нали? — попита подигравателно той.

Кимнах.

— Нов ли си в Гиндийн?

Кимнах отново.

— Бил ли си се много с тояги преди?

— Много — погледнах го право в очите, като се опитвах да не мигам. — Обикновено печеля.

— Тъй ли било? — Той се засмя. — Как те наричат, момче?

— Името ми е Лейф.

— Е, не ти липсва смелост, Лейф, това ще ти го призная. Така че ще ти дам шанс. Можеш да се включиш в следващата схватка. Тълпата обича да вижда нова кръв!

Бях получил шанса си по-лесно, отколкото очаквах.

Той ме поведе към центъра на участъка от кална трева и сложи едрата си месеста лява ръка върху темето ми. После посочи високото русо момче, чийто предишен противник сега не се виждаше никъде, и му направи знак да дойде напред, за да застане от дясната му страна.

— Роб спечели отново! — изкрещя. — Дали това момче ще бъде победено някога? Е, може би времето му най-сетне дойде... Това е Лейф, който е нов в града. Бил се е преди, долу на юг. Бил се е и е побеждавал. Може би едно провинциално момче може да покаже на вас, градските младежи, едно-друго. Така че елате и обявете залозите си!

Минаха миг-два, преди някой да реагира. Повече от двеста чифта очи ме оглеждаха преценяващо. Някои от зрителите се хилеха, други се взираха в мен с неприкрито презрение.

Междувременно аз преценявах противника си. Бялата му риза блестеше в светлината на късното следобедно слънце, а тъмните му панталони и кожени ботуши бяха с добро качество. В контраст с него моята зелена карирана риза беше покрита с петна мръсотия от пътуването, а левият крачол на панталона ми имаше дупка на коляното. А сега хората се бяха втренчили в обувките ми, чиито подметки се развяваха, разлепени на пръстите. Освен това кожата ми беше по-тъмна от тази на когото и да било от другите присъстващи. Някои зрители просто поклатиха глави и си тръгнаха.

Ако никой не искаше да заложи, нямаше да получа шанс да се бия. Трябваше да се бия и трябваше да спечеля.

За мое облекчение обаче, пред нас скоро се оформи малка опашка и хората направиха залози.

Щом това приключи, се изправих пред следващия си проблем.

— Нямам тояга, с която да се бия. Едва ли някой би могъл да ми заеме... — попитах събирача на залозите, повишавайки глас, така че тълпата също да може да чуе.

Бях оставил бойните си тояги у дома при приятеля ми Питър. Не бях заминал за Гиндийн, за да ставам боец с тояги. Мислех си, че онези дни са зад гърба ми.

Събирачът на залози завъртя очи и изруга под нос, а няколко души от опашката се отдръпнаха, внезапно изгубили интерес. Но после някой сложи тояга в дясната ми ръка и мигове по-късно се изправих срещу шампиона, докато тълпата образува кръг около нас. Незабавно видях, че съм изправен пред нов проблем. Беше късен следобед и слънцето беше доста ниско в небето. Блестеше право в очите ми.

Противникът ми тръгна към мен приведен — тъмен силует, очертан на фона на слънцето. Примижах към него, очаквайки атаката му, и той се хвърли към мен. Беше бърз и едва избегнах удара. Извих се наляво и започнах да обикалям в кръг, докато той ме следеше с очи.

Тълпата започна да скандира името му:

— Роб! Роб! Роб!

Исках той да спечели. Аз бях пришълец.

Продължих да обикалям в кръг, докато слънцето вече не ме заслепяваше, и се взрях отново в сините му очи. Той вече не беше приведен и отново забелязах колко ужасно висок беше. Щеше да има много по-силен замах от моя. Трябваше да го накарам да се престарае, а после да се приближа.

Той нападна отново и аз се сниших и се отдръпнах, когато тоягата му профуча като светкавица над дясното ми рамо. Този път едва не ме беше уцелил. Обувките ми не ми помагаха. С всяка стъпка подметките шляпаха във влажната, хлъзгава трева.

Съсредоточи се, Лейф, съсредоточи се, казах си.

Следващия път, когато той нападна, не бях достатъчно бърз. Роб ми нанесе болезнен удар по дясната ръка и аз изпуснах тоягата.

Тълпата незабавно нададе мощен радостен възглас.

Едно от правилата на битките с тояги гласи, че каквото и да става, не трябва да изпускаш оръжието си. Направиш ли го, схватката на практика е приключила: противникът ти може да се приближи и да те удари, без да се бои от контраатака. Ударът беше уцелил нерв и беше вцепенил дясната ми ръка, която сега висеше отстрани до тялото ми.

Бях започнал с известна увереност — помнех всичките си победи у дома, — но може би бях преценил погрешно ситуацията. В края на краищата градът беше далеч по-гъсто населен, отколкото селската област, от която идвах. Съвсем ясно беше, че при наличието на повече бойци с тояги стандартите ще са по-високи.

Роб се усмихваше, вдигнал тоягата си, докато се приближаваше. Запитах се дали щеше да се цели в устата ми — ако беше така, вероятно щях да си изгубя зъбите.

Тълпата започна да скандира отново, по-високо и по-високо:

— Бягай, заеко, бягай! Бягай, заеко, бягай! Бягай! Бягай! Бягай!

Смееха се, докато скандираха. Искаха да се предам и да избягам.

Така беше разумно да постъпя. Защо да чакам тук да ми разбият зъбите?

Така и не разбрах дали Роб се целеше в челото, или в устата ми. Шмугнах се под удара и се претърколих близо до ботушите му, като сграбчих тоягата с лявата си ръка. Вече бях на крака, преди да се обърне с лице към мен.

После изритах безполезните си обувки — първо дясната, а после лявата. Времето сякаш забави ход и чух как всяка от тях шляпна долу в тревата. Разперих пръстите на краката си и се вкопчих в тревистата повърхност. Така беше по-добре. След това улових здраво тоягата. Дясната ми ръка още беше вдървена, но това нямаше значение. Предпочитам да си служа с дясната ръка, но съм почти толкова добър с лявата. Мога да се бия с която и да е от двете.

Атакувах.

Роб беше бърз, но аз също съм бърз — много бърз. Може би бос не бях толкова пъргав, колкото щях да бъда, обут в чифт хубави ботуши, но бях достатъчно бърз. Уцелих го по дясната китка, после високо по лявото рамо — не достатъчно силно, за да вцепеня ръката му и да го принудя да изпусне тоягата си, но успях да го разгневя, а точно това исках.

Самият аз имах основателна причина да съм разгневен. Бях ранен, а много малко от зрителите искаха аз да победя. Само около четирима души бяха заложили на мен. Но един боец с тояги, чието зрение се замъглява от гняв, е направил голяма крачка към поражението. Когато се биех, винаги се опитвах да запазя спокойствие, но виждах, че противникът ми е разярен. Несъмнено рядко понасяше

удари. Може би се чувстваше засрамен пред поддръжниците си и искаше отмъщение. Каквато и да беше причината, сега му бях влязъл под кожата и той стана безразсъден. Налетя ми, размахвайки тоягата си, сякаш искаше с един удар да отнесе главата от раменете ми.

На три пъти не уцели, защото аз отскачах с танцова стъпка, отстъпвайки през тревата. След третия му опит обаче внезапно се озовах в обсега му.

За секунда беше съвсем открит за нападение — така че се възползвах от шанса си.

Можех да го ударя в устата — повтаряйки онова, което той бе причинил на предишния боец. Някои бойци бяха свирепи и обичаха да нанасят възможно най-големи поражения на противника си. Но аз наистина харесвах боевете с тояги и предпочитам да упражнявам уменията и бързината, които водеха до победа, вместо да нанеса удара, който слагаше край на схватката.

Затова ударих Роб с минимална сила: просто бърз удар по челото, който дори не го разкърва.

Беше достатъчен.

Роб изглеждаше зашеметен. Тълпата замлъкна.

Бях спечелил. Единствено това имаше значение.

Събирачът на залози се усмихваше, когато ми изплати печалбата.

— Добър си. Много бърз! — каза. — Върни се утре по същото време и ще ти намеря някой още по-добър, с когото да се биеш.

— Може би — казах с усмивка, просто от вежливост. Нямах намерение да го правя. Битката с тояги не се вместише в плановете ми.

Сега можех да си купя храна и ми останаха малко пари — достатъчно, за да дам да ми закърпят обувките.

Онази нощ спях в една плевня в покрайнините на града. Станах призори и се измих на една улична помпа, опитвайки се да си придам възможно най-представителен вид за срещата, която си бях наумил — с Тайрън, един от най-важните хора в град Гиндийн.

Имах печеливш син билет. Той ми даваше правото да бъда обучаван от най-добрия — а това беше Тайрън.

Исках да се обуча да се бия на Арена 13.

2.

ТАЙРЪН, УЧИТЕЛЯТ ПО БОЙНИ УМЕНИЯ

*Онзи, когото боговете искат да погубят,
проклинат го с лудост.*

*Онзи, който искат да преуспява,
боговете благославят с късмет.*

Амабрамсъм:

Книга на мъдростта на Джентай

— Сядай, сядай! — нареди Тайрън, като кимна нетърпеливо към стола срещу писалището си.

Едва го бях сторил, той поклати ожесточено глава и посочи обратно към отворената врата зад гърба ми:

— Не искаме никой да узнае делата ни, момче.

Имаше право. Това беше обществена сграда, канцелариите на управлението на Колелото, а коридорът отвън беше оживен.

След като затворих вратата и отново седнах, зачаках Тайрън да заговори. Полагах всички усилия да бъда търпелив. Бях му дал синия си билет още рано сутринта, обяснявайки какво искам. Сега оставаше по-малко от половин час до залез-слънце: беше имал време в изобилие да вземе решение.

Какво щеше да реши да прави? Защо му беше отнело толкова време?

Стаята нямаше прозорци; от тавана висеше дървен свещник с три разклонения: късите дебели жълти свещи горяха с равномерен пламък в неподвижния въздух. Носеше се мирис на лой и пот.

Тайрън зашумоля с някакви книжа, докато претърсваше голямото си, тапицирано с кожа писалище. Столът ми беше много по-нисък от неговия, така че, дори да бях висок колкото него, пак щеше да може да ме гледа отвисоко. Бях сигурен, че това не беше случайно.

Можех да занеса печеливения си билет при всеки от трениорите в Гиндийн, но бях избрал да го представя на Тайрън. Всички в цялата страна, изглежда, мислеха, че той е най-добрият. Дори у дома хората знаеха името му. Изглеждаше различен от човека, когото си бях представял: беше як и набит, с червендалесто лице и посивяваща коса, подстригана много късо, за да прикрие факта, че оредяваше отпред. Характерът му бе гравирен върху лицето му: това беше човек, който бе живял много и знаеше едно-друго.

— Виж, ти си спечели правото, момче — каза той сега, като вдигна високо билета ми. — Не мога да ти го отнема. Но колко струва?

Не знаех какво имаше предвид. Човек не можеше да продаде печеливш билет. Той не можеше да бъде разменен срещу пари. И важеше едва след като бъдеше проверен и подписан от Надзорника на букмейкърските къщи. Бях се погрижил за това, така че сега единствено аз можех да използвам билета.

— Да предположим, че вместо това ти намеря място като чирак за някакъв занаят? — предложи той и сърцето ми се сви. — Нещо сигурно и стабилно. Градът започва да процъфтява. Можеш да бъдеш зидар или дърводелец. Когато приключиш чиракуването си след пет години, можеш да се изхранваш добре. Да се устроиш до края на живота си. Всичко, което трябва да направиш, е да прибереш този билет обратно в джоба си и да забравиш напълно за него. Дори ще ти платя чиракуването, квартирата и храната — и няма да ми дължиш дори едно пени.

Защо би направил това? Чудех се. Защо така отчаяно искаше да се отърве от мен, че беше готов да плаща издръжката ми другаде? В края на краищата, нямаше да му струва нищо да ми даде онова, което исках. Къщите за залагания подкрепяха по петима обучаващи се бойци всеки сезон. Средствата за това идваха отчасти от хилядите билети, продавани на младите надеждни бойци. Или, по-обичайно, на бащи, които ги купуваха от свое име. Сините билети бяха скъпи.

Арена 13 в Гиндийн привличаше онези, които търсеха вълнение и шанс за слава; възможността да спечелят истински пари, вместо да бъдат обвързани с някакъв занаят или, още по-лошо, принудени да вършат черна работа, за която не се изискваха никакви умения. Именно затова аз също исках да се бия там — макар да имах друга, по-лична

причина, която все още не бях готов да разкрия на никого — дори на Тайрън.

— Е, какво ще кажеш? — попита той. — С какъв занаят би искал да се захванеш?

— Искам да работя за вас, сър — повторих. — Искам да се науча да се бия на арената.

— Как каза, че ти е името? — запита Тайрън.

Поех си дълбоко дъх и му съобщих за трети път исканите сведения.

— Казвам се Лейф.

Той се изправи на крака.

— Виж, не те искам, Лейф — сега гласът му беше по-силен и с нотка на истински гняв. — За какво ми е да ти давам място, когато десетки бойци с доказани способности вече се тълпят на вратата ми? Системата твърди, че твоят печеливш билет ти дава правото да бъдеш обучаван, но това не означава непременно обучаван от мен. Ти просто се опитваш да изживееш една мечта, подобно на много други младежи от провинциите. Реалността на този живот не е това, което са те подвели да вярваш. Нищо от него не е такова. Бас ловя, че никога дори не си влизал в Колелото, нито си виждал някоя от арените.

Наведох глава. Беше прав. Това беше първото ми идване в Гиндийн.

— Пристигнах едва вчера. Още не съм успял да видя нищо.

— Кой те доведе тук? — настоя Тайрън. — Чия беше каруцата?

— Никой не ме е довел.

— Никой ли? Още малко и ще ми кажеш, че си вървял пеш.

— Да, вървях. Ходих пеш.

— Какво? По целия път чак от Мипосин?

Кимнах.

Тайрън повдигна удивено вежди. Помислих си, че ще подхвърли някакъв коментар, но вместо това той попита:

— Разкажи ми за онзи билет, момче! Кой плати за него — баща ти ли?

— Баща ми е мъртъв, а също и майка ми.

— Е, съжалявам да чуя това. Но ти зададох въпрос. Когато задам въпрос, очаквам да ми отговорят.

— Преди две седмици в Мипосин дойде един търговец — обясних. — Имаше голям керван от пет каруци и всички дойдоха от километри наоколо да заменят или купуват стоки. Късно следобед мъжете започнаха да пият и той се присъедини към тях. След малко предложи местните младежи да изнесат малко представление за него, а той щеше да връчи награда на победителя. Така че започнахме да се бием с тояги, трима срещу един.

Както обикновено, победих, но наистина бях разочарован, когато наградата ми се оказа само син лотариен билет...

— Задръж за минута — прекъсна ме Тайрън. — Какво каза?

Мислех си, че съм говорил ясно, но повторих:

— Казах, че бях разочарован, защото спечелих само един син...

— Не, не това — първите ти две думи привлякоха вниманието ми. Каза, че си спечелил *както обикновено*. Правилно ли те чух?

Кимнах. Не се перчех; просто казвах истината.

— Бях най-добрият боец с тояги в Мипосин — шампионът. Откакто навърших четиринайсет, съм губил само веднъж. Това беше, защото беше мокро и се подхлъзнах в калта — макар че това не е оправдание. Ако искаш да печелиш, не се подхлъзвай.

— А на колко години си сега?

— Навърших петнайсет миналата седмица.

— Значи обикновено се биеше сам срещу три момчета?

Кимнах:

— Да, главно един срещу трима, точно като лаксите на Арена 13. Но понякога беше един срещу един.

— Продължавай с разказа си. Каза, че си бил разочарован от наградата си. Защо?

— Защото просто нямам късмет — казах му. — Никога не съм имал. Само пет от всички онези хиляди билети, купувани всяка година, са печеливши. Но Главният разпоредител извади моя от сфера с лотарийни билети. Бях спечелил! Така че веднага се отправих към града. Както ви казах, вървах пеш по целия път и ми трябваше цялото време от тогава до сега, за да стигна тук.

— Този търговец — опиши го! — нареди Тайрън.

— Беше едър мъж, вероятно около вашата възраст. Имаше червена коса и червена брада.

Тайрън въздъхна продължително и дълбоко, а изражението на лицето му ме накара да си помисля, че познава човека, когото описах.

Възцари се смутено мълчание и аз го наруших, говорейки бързо.

— Вървах пеш чак от Мипосин. Нима това не показва колко много искам да бъда тук и да се бия на арената? Искам да бъда обучен от най-добрия — ето защо избрах вас! Искам да бъда един от най-великите и най-успели бойци в историята. Това е мечтата ми още от дете. Моля ви, дайте ми шанс. Ще работя като ваш слуга без заплащане, докато видите какво мога да правя.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Докато ме видите да се бия.

— Не можеш да се биеш, докато не бъдеш обучен, а вече ти казах, че не съм готов да те обучавам. Така че няма повече да си хабя дъха. Сега изчезвай, момче! Върви да досаждаш на някой друг! — рече сопнато Тайрън и посочи към вратата.

Изправих се на крака и бутнах стола си назад, за да си вървя, изпълнен със смесица от емоции. Взрях се в него за миг, а после се обърнах и се отправих към вратата.

— Ето! — изкрещя Тайрън. — Дръж!

Когато се обърнах към него, той измъкна нещо от кожения си колан и го метна към мен.

Беше кинжал.

Завъртя се към мен, с острие, проблясващо в светлината на свещите. Превъртя се и наближи към мен. Съсредоточавайки се, забелязах, че беше насочен с пълно завъртане на ръката към дясната страна на главата ми. Тайрън не искаше да ме нарани, а само да ме стресне. Това беше изпит.

Посегнах нагоре и сграбчих кинжала във въздуха, върнах се до писалището и го оставих върху черната кожа, с ръкохватката към мъжа.

После, бавно и съвсем обмислено, се поклоних.

Когато вдигнах отново глава, Тайрън се взираше право в очите ми; мина дълго време, преди да проговори.

— Е, Лейф, така си спечели едно посещение на Колелото — каза най-сетне. — Но само толкова. Имам двегодишен внук, който умее да хваща по-добре!

3.

ВОНЯТА НА КРЪВ

*Победата се отбелязва чрез ритуално порязване
на ръката на победения боец.
Макар че в схватката намерението не е да убиваш,
все пак се случват злополуки.
Наръчник за битките Тригладиус*

Докато следвах Тайрън през пустите, тесни улици на Гиндийн, се стъмваше, макар че дъждът, който се лееше поройно, когато пристигнах в града, най-сетне бе спрял. Усещах сърцето си натезало като олово. Да, щеше да е хубаво да посетя Колелото. Но аз исках повече, много повече...

Все още беше ранна пролет и през целия ден, теглени от впрягове тромави товарни коне, каруците бяха проправяли пресни бразди в калта на града. Отвън, пред къщите се спускаха дървени тротоари, но много от тях бяха в окаяно състояние, с липсващи летви и прогнили дъски; купчини смет препречваха някои от тесните улички между тях. Това, което виждах, беше безкрайно далеч от големия град, роден от въображението ми. Бях очаквал впечатляващи постройки, ред и спретнатост.

Докато чаках Тайрън да вземе решение, бях прекарал част от деня си, като наблюдавах потока на движението. Някои каруци бяха натоварени догоре с въглища или дърва, докато други представляваха огромни брезентови каравани, всяка — приютила някой надежден боец от провинциите.

Сезонът на Триг започваше днес и продължаваше до ранната есен. Баща ми, който се е бил в Гиндийн, ми беше разказвал, че през това време броят на населението почти се удвоявал.

Слънцето още не се беше спуснало ниско, но от наблюдателницата ни на склона, улиците изглеждаха тъмни, само с по някой и друг фенер, окачен на кука. Имах чувството, че ни наблюдават от сенките. Може би Тайрън също го усещаше, защото крачеше бързо през града.

Внезапно, с ъгълчето на окото си, видях нещо да се движи. От лявата ми страна, чудовищна сянка потрепваше по цялата ширина на една уличка.

Спрях се внезапно. Дали можеше да е Таласъма, зачудих се.

Останах замръзнал на място и Тайрън се обърна, намръщен и раздразнено.

— Какво има, момче?

Посочих към сянката и намръщеното изражение изчезна от лицето му. Той пристъпи предпазливо в уличката, спря за момент, а после ме повика с жест при себе си, посочвайки един прозорец, от който — сега видях — се показваше сянката.

Беше единственият осветен прозорец на сумрачната уличка и през една пролука в завесите видях някой да се вира навън на уличката. Широкото лице бе грубо и жестоко, носът — сплескан, устата — отворена и беззъба. Пламък на свещ очертаваше сянката на мъжа, разкривявайки чертите му далеч отвъд човешкия образ и превръщайки го в мрачен, нелепо изглеждащ великан. Беше едър и, макар и беззъб, почти в разцвета на възрастта си.

Свещта се намираще зад него и сега той се обърна и посегна към нея, вдигна я и я измъкна от поставката ѝ. Приблужи пламъка до устата си, сякаш възнамеряваше да го изяде, но после внезапен пристъп разтърси цялото му тяло и той присви устни, изду бузи и духна пламъка, потапяйки стаята в пълна тъмнина.

— Видях голяма сянка и помислих, че е Таласъма — казах. — Съжалявам.

— Няма нужда да се извиняваш. Съдейки по всичко, което знаем, това *би могъл* да е Таласъма — прошепна Тайрън, като ускори отново крачка. — Таласъма със сигурност *би могъл* да е навън в нощ като тази — продължи той. — Има много истории за него. Главно обикновени суеверни приказки, но често се основават на истина.

Таласъма беше джинът, който тероризираше цял Мидгард, макар че този град беше центърът на терора. Живееше в цитадела на билото

на един хълм високо над Гиндийн. Именно страхът от Таласъма принуждаваше хората да опразват улиците през тъмните часове. Не коментирах думите на Тайрън. Знаех всичко за Таласъма. Че кой ли не знаеше?

Продължихме да вървим в мълчание.

Градът беше построен по склоновете на голям хълм, постройките бяха изградени от дърво, както почти всичко друго в Мидгард. Всъщност Гиндийн беше единственият голям град в моята област: Мипосин, далече на юг, където бях роден, имаше второто по брой население, но в сравнение с този беше мъничък. Никога не бях виждал толкова много къщи, такъв лабиринт от улици. Дори при това положение можех да се ориентирам, за да стигна сам до Колелото. Съперничещо си единствено с огромната тъмна постройка на кланицата на изток, то беше най-впечатляващото съоръжение, което можеше да се види, издигащо се високо над града.

Колелото беше мястото, където се намираха тринайсетте арени. Там бяха и седалищата на букмейкърските къщи; центърът на дейността в един голям град, чието благоденствие до голяма степен зависеше от битките на арената и залаганията. Цялото друго богатство идваше от фермите наоколо и добитъка, който се продаваше по пазарите и се откарваше в кланицата, за да изхранва жителите на града.

Колелото представляваше обширна кръгла дървена постройка. Извитите стени се издигаха в небето като скален зъбер, увенчани от висок меден купол, който сега бе окъпан в червено сияние от последните лъчи на залязващото слънце. Беше далеч по-голямо, отколкото си бях представял: дъхът ми секна. Градът се беше оказал разочарование, но това надминаваше дори най-необузданите ми мечти.

Над него зловещо кръжаха поне двајсет черни лешояда, издигайки се в бавни спирали срещу слънцето. Говореше се, че лешоядите прекарвали деня, дебнейки около кланицата и каруците с месо, но щом слънцето се потопяло в Западния океан, се спускали като харпии към купола, струпвайки се там, когато някой всеки момент щял да загине на Арена 13.

Когато наближих входа за Колелото, забелязах двама едри мъже в сини униформи, застанали от двете му страни. Те ми хвърлиха

намръщени погледи, макар че Тайрън просто влезе уверено, сякаш ги нямаше.

Беше истински шок да напусна хладните, тихи, пусти улици и да се озова в горещата, шумна, претъпкана вътрешност на Колелото. Почти можех да вкуся потта. Беше пълно със зрители, които се бутеха и блъскаха, със силното жужене на разговори, отекващо от високия таван над нас. Зави ми се свят от вълнение. Никога не бях виждал толкова много хора, натъпкани заедно на едно място, до един отчаяно мъчещи се да си проправят с криволичене път през опашките, но постоянно задържани от множеството. Единственият път, когато някой спираше, беше, за да размени няколко монети срещу билети — което, знаех, означаваше, че залагаха на вероятни победители на различните арени.

Спрях за момент и се загледах нагоре към вътрешността на масивния купол.

Това беше голяма грешка.

Когато отново погледнах надолу, Тайрън почти беше изчезнал от погледа ми, оставяйки ме зад себе си. Едър, мрачен мъж с праметнат по диагонал червен шарф идваше право към мен. На колана си носеше тояга и бях почти сигурен, че не възнамеряваше да ми окаже дружелюбно посрещане.

Заради начина, по който бях облечен, ли беше? Мъжът ми се намръщи, както се бяха намръщили пазачите отвън. Бях забелязал опашка от хора да влиза в Колелото. Може би, за разлика от Тайрън, обикновените хора трябваше да плащат входна такса.

Точно навреме, Тайрън се върна назад и ме хвана.

Мъжът му се поклони:

— Съжалявам, сър. Не разбрах, че е с вас.

Тайрън му кимна рязко и мъжът се отдалечи, удовлетворен.

— Червените шарфове означават, че човекът е разпоредител, представляващ управата на Колелото — обясни Тайрън. — Във вътрешността на Колелото те са законът. Отвън, както току-що видях, законът е представен от Стражата на Протектора, едрите мъже в сините униформи, с които трябва да си нащрек.

Протекторът управляваше нашата област. Рядко го виждахме извън двореца му. Онези, които го бяха зървали, казваха, че имал вид на човек на средна възраст, но имаше различни твърдения относно

произхода му; някои вярваха, че е джин. Със сигурност беше живял твърде дълго, за да е човешко същество.

— Не съм виждал много стражи преди днешния ден — каза му.

— Предполагам, че сигурно не си, там, в провинциите. Тук е различно, много различно. Има няколко хиляди в казармите точно на север от града. Опитвай се да останеш незабелязан и никога не ги гледай в очите, това е разковничето. Отегчени са и понякога това е цялото оправдание, което им трябва, за да решат, че създаваш проблеми.

Тайрън ме поведе през тясна врата до няколко стръмни каменни стъпала.

— Последвай ме, момче — каза, като започна да слиза. — Преди да посетим която и да е от арените, искам да видиш нещо друго.

В подножието на стълбището влязохме в просторна изба, голямо мрачно мазе, осветено единствено от самотна свещ с потрепващ пламък близо до вратата.

Грабвайки свещта, Тайрън се отправи към дълга пейка, опряна до стената. Устата ми пресъхна от страх, понеже върху нея лежеше нещо, което приличаше на няколко мъртви тела.

Това морга ли беше? Защо Тайрън ме беше довел тук, запитах се. Мислех си, че ще видя схватки.

— Това са някои от лаксите, които притежавам — каза Тайрън и посочи към пейката. — Използват се от бойците на Арена 13, които работят с мен.

Почувствах се глупаво. Разбира се, че бяха лакси. Въпреки това ме завладя силно усещане за безпокойство. Видях, че някои бяха покрити с чаршафи, но Тайрън ме поведе към един, който беше облечен в пълни доспехи. Лежеше по гръб, с ризница от метални брънки, шлем, маска и бронирани плочки на раменете, ръцете, гърдите и коленете.

В Мипосин бях срещал хора, които, подобно на баща ми, бяха работили в Гиндийн и се бяха сблъскали с лакси. Техните описания обаче не ме бяха подготвили за онова, което ме смути най-много: вонята на създанията.

Усещаше се отблъскваща смесица от различни миризми: животински мирис, който ми напомняше за мокро куче, заедно с гниеща растителност и плесенясала слама. Долавяше се също и слаба

воня на изпражнения. Зачудих се какво ли ядяха лаксите и дали някога ги миеха. Имаше толкова много неща, които не знаех.

— Това е симулакрум^[1], но всички използват съкращението „лакс“. Това е същество, създадено по образ и подобие на човек. Плътта му е сходна с нашата: ще потече кръв, ако го порежеш, и ще му стане синина, ако го удариш, но умът му е много различен. То не осъзнава нещата, както ги осъзнаваме ние. Информацията и изпълнението на действията му се осъществяват чрез кодиращия език, наречен Ним — език, контролиран от хората.

Повечето от това, което Тайрън ми разказваше, бяха неща, които вече знаех, но слушах внимателно, жадуващ дори за най-малкото късче ново познание.

— На боец в човешки образ не се позволява да носи доспехи на арената — продължи Тайрън, — но лаксите са различни. Тук все още липсва една малка част от доспехите, виж...

Лаксът имаше набит мускулест врат, а на мястото, което Тайрън посочи сега, видях вертикален процеп в голата му шия: раната беше в наситено пурпурен цвят, който изпъкваше на фона на бялата кожа.

— Това е гърленият прорез — и там се съдържа вдлъбнатата плоскост, която се вмества в него... — Тайрън се наведе и вдигна голяма яка. Плю върху тясната метална пластинка и внимателно я вмести в прореза на гърлото на създанието. Докато той правеше това, лаксът нададе дълбок стон, идващ отнякъде в корема му.

След като това беше направено, Тайрън намести с щракване яката около широкия врат. Все още имаше процеп, където можеше да се промуши острие, но сега той беше защитен от метална обвивка.

— Сега процепът се поддържа леко отворен, за да поеме острие — обясни Тайрън. — Благодарение на онази метална обвивка, плътта не може да бъде срязана. Обикновено се получава само незначително натъртване. Металът предпазва меката плът и улеснява чистото вмъкване. Разбира се, пластината се размества и донякъде притиска гърлото, причинявайки неудобство на лакса. Повечето хора смятат, че това го изпълва с по-силно нетърпение и желание да се стреми към лесна победа. Тази част от бронята винаги се прикрепя последна — и се сваля първа. Когато в пластината на гърлото се вмъкне острие, то довежда до пълно спиране на нервната система на победеното създание. Наричаме това „изключване“ — но за един лакс това не е

смърт, както би било за човек. Изваждаш острието и, чрез ордум, един лакс може да бъде върнат в съзнание, готов да се бие отново.

Въпреки безпокойството си си помислих, че ще трябва да свикна да работя със създания като това, ако исках да се бия.

Сега Тайрън постави разтворената си длан върху металната броня, която покриваше челото на съществото.

— Събуждане! — заповяда тихо.

Лаксът се надигна и седна внезапно, протягайки дългите си ръце като човек, който се събужда от сън. Пое си дълбоко дъх и зад тесния хоризонтален процеп на бронята, покриваща лицето му, очите потрепнаха бързо. Създанието изглеждаше заплашително и сърцето ми подскочи — открих, че отстъпвам назад. За щастие, не мисля, че Тайрън забеляза, защото все още беше съсредоточен върху лакса.

— Самопроверка! — нареди рязко той. — Сега дадох указания на лакса да се заеме с проверяването на собствения си ум и тяло; изпълнява сложните насоки, които му дават нужните умения, за да се бие на арената.

Кимнах — макар че всъщност не разбирах всичко, което Тайрън казваше. За пръв път, откакто бях напуснал дома си, се почувствах стреснат от предизвикателството, което си бях поставил. Изражението на лицето ми очевидно ме издаде, защото Тайрън се усмихна.

— След време новобранците се научават да задават модела, но за начало работят с лакси, които вече са били настроени и обучени.

— Може ли да ни види? — попитах нервно, изучавайки потрепващите очи на съществото.

— О, може да ни види, и още как. И може да мисли. Но това, което осъществява мисленето, е моделът. Той не притежава съзнание като нас... Някои хора смятат, че те се наричат „лакси“^[2], защото им липсва чувствителност и не осъзнават нещата, но това са куп глупости. Преди петстотин години майсторите в обучението по бойни умения създавали и настройвали бойни лакси, които имали съзнание — точно толкова живи и способни да съзнават, колкото ти и аз. Вече не можем да правим това. Това познание се е изгубило с течение на времето, за нещастие. Един лакс е по-бърз и по-силен от човек, но винаги помни, че не притежава чувствителност и съзнание, така че не се безпокой за това. Както и да е, момче, хайде сега да отидем да огледаме няколко арени.

Излязохме от избата и се качихме обратно по стъпалата. Когато излязохме на открито, трябваше да си пробиваме път през тълпата и почувствах тръпката на вълнението. Тайрън посочи нагоре:

— Над онзи таван се намира просторна кръгла зала. Там се оповестяват списъците, назоваващи участниците, които ще се бият. На това ниво подът е разделен на участъци като спици на колело на тринайсет бойни зони — обясни той. — До всяка се стига от коридора, разположен зад външните стени.

Беше трудно да чувам какво казваше Тайрън. Не само че хората ни блъскаха и крещяха, за да бъдат чути, докато минаваха: сега се носеше и далечен рев на скандирания и насърчителни възгласи, и нещо, което звучеше като постоянно, ритмично биене на барабан.

Тайрън ме въведе в първата зона и видях, че всяка от спиците беше на две нива. Под нас се намираше дървена кабина без прозорци, отворена отгоре. Зрителите стояха отгоре, гледайки надолу към действието.

Присъединихме се към разнородната тълпа от хора, блъскащи се да си намерят място на наклонения зрителен балкон. Онези точно отпред бяха притиснати силно към металните предпазни перила; струваше ми се, че са изложени на съвсем реален риск да си счупят ребрата или нещо още по-лошо. Радвах се, че Тайрън, изглежда, беше доволен да остане отзад.

Почти всички зрители бяха мъже. Бяха груби и шумни, крещяха неприлични думи и плюеха долу на арената под нас. Приливи на гняв или вълнение преминаваха през тълпата, сякаш тя беше огромен звяр с безброй гърбове, но микроскопичен ум.

Тайрън ме застави да погледна надолу, отвъд зрителите.

— Там е действието, момче.

Малката квадратна арена отдолу едва ли беше много повече от десет на десет крачки. В очертанията ѝ видях две огромни, тромаво движещи се фигури, облечени в груби бронзови доспехи. Сблъскаха се с диво вкопчване и размахване на ръце, като блъснаха главите си една в друга и изреваха силно.

— Можеш да припечелваш добре тук на Арена 1 — каза Тайрън, крещейки в ухото ми. — Някои от моите възпитаници се съсредоточават само върху настройването на създания като тези. Така че, ако притежаваш необходимия ум, няма нужда дори кракът ти да

стъпва на Арена 13. Защо да не оставиш лаксите да го правят вместо теб? На всички други арени лаксите се бият помежду си. Хората изобщо не се замесват. Само на Арена 13 човек рискува живота си.

Двете биещи се фигури долу бяха създания като онова, което току-що бяхме разгледали в избата. С длан върху ръката ми, Тайрън ме поведе надалече от зрителския балкон и обратно в дългия криволичещ коридор. Тръгнахме по посока на часовниковата стрелка, минавайки покрай отворените врати, които водеха към други арени.

— Следвай движението на часовниковата стрелка — каза ми Тайрън. — Докато обикаляш, всяка арена представлява по-високо ниво на умения. Новаците в тази игра започват, като използват лакси на най-ниското ниво. После постепенно се издигат. Някои така и не успяват — или не искат да успеят, — но най-добрите стигат до Арена 13, където се използва бойният метод Тригладиус. — Сега гласът му беше почти шепот. — „Тригладиус“ е древна дума, която означава „три меча“. Освен в официални случаи, всички го наричат просто „Триг“.

Баща ми беше обяснил какво включват боевете на Арена 13. Всъщност беше ми се струвало, че почти не спира да говори за това чак до трудните, ужасяващи месеци преди смъртта си, преди повече от три години.

Един участващ в схватката човек стоеше зад три лакса — познати като три-глад в позиция, наречена „маг“, докато съперникът му бе отбраняван само от един лакс, в така наречената позиция „мин“. Не изглеждаше честно, но така се правеше. Очевидно беше много по-трудно един да победи тримата и следователно шансовете винаги бяха против боеца в позиция „мин“. Тук се намесваше залагането. Ако заложиш на него и той спечели, ти също печелиш — много пари.

Знаех, че баща ми е бил „мин“ боец. Нужно беше голямо умение и бързина, за да спечелиш от такава позиция, така че аз също исках да правя това. Исках да бъда най-добрия.

Най-накрая Тайрън отвори една врата и аз си поех дълбоко дъх, когато влязохме вътре.

— Пристигнахме.

Арена 13 беше далеч по-обширна, отколкото бях очаквал, след като видях първата арена — петдесет крачки дълга и двайсет и пет широка, — а благодарение на стръмния наклон на местата в галерията

беше лесно да погледна надолу в нея. Тук нямаше места за правостоящи, но въпреки това побираше поне две хиляди зрители.

Редовете със седалки бяха тапицирани със скъпа червена кожа, а външните колони бяха покрити със сложна резба; факлите бяха украсени със злато и сребро, а дървото на извитите стени беше тъмен, пищен махагон. Мирисът на дърво и кожа беше навсякъде: внушаваше усещането за традиция, блясък и маниери.

Галерията на Арена 13 изглеждаше пълна, но Тайрън тръгна уверено пред мен надолу към предните редове. Беше добре известен и хората му помахваха или кимаха, докато минавахме. Когато стигнахме отпред и си проправихме път до местата си, хората се надвесваха през седалките и тупаха Тайрън по гърба с очевидна топлиота и въодушевление, макар че ме оглеждаха с интерес.

Колкото повече се приближавахме до парапета, толкова по-елегантни ставаха дрехите на зрителите: не можех да откъсна очи от жените. Те бяха облечени в скъпи копринени платове, каквито не бях виждал преди нито в града, нито извън него. Носеха натруфени панделки в косите си, руж на бузите и устните им винаги бяха оцветени в черно. Придружителите им носеха праметнати по диагонал шарфове в различни цветове.

— За какво са шарфовете? — попитах Тайрън, докато заемахме местата си.

— Някои сочат ранга, но повечето са просто официалните шарфове на различните занаятчийски гилдии — оръжейниците са в зелено, месарите — в кафяво, и така нататък — обясни той.

— Вие защо не носите шарф? — попитах го.

Той посочи широкия си кожен колан и токата, върху която имаше число, излято от бронз:

13

— Това казва на всички точно какъв съм, момче. Това е моя територия. Тук се бият моята група бойци. Аз съм най-добрият в този град. Не съм самохвалко. Това е чистата истина.

Сладкото ухание на женски парфюм се понесе по неподвижния въздух, смесвайки се с мириса на прастаро дърво и кожа. А сега имаше

и нещо друго. Основно мирис на пот, да, но и нещо металическо и кисело.

Сепнато осъзнах, че това беше вонята на кръв.

[1] Подобие. — Б.ред. ↑

[2] От lack (англ.) — липса. — Б.ред. ↑

4.

СХВАТКАТА ЗА ОТМЪЩЕНИЕ

Схватките за отмъщение обикновено завършват с обезглавяването на изгубилия.

Понякога се прерязва само гърлото.

Това са предпочитаните методи.

Многобройните порязвания по тялото водят до грозна смърт.

Наръчник за битките Тригладиус

Навсякъде цареше вълнение. Трептеше във въздуха, пърхаше по устните на жените и трепереше по неспокойните ръце на мъжете. Но едва ли някой беше по-развълнуван от мен. Най-послед гледах надолу към Арена 13! Цялото ми тяло тръпнеше от нетърпеливо очакване. Имаше толкова много въпроси, които исках да задам, но не си вярвах, че ще мога да проговоря. Знаех, че ще заекна или ще прозвуча глупаво: Тайрън ме изпитваше; трябваше да изглеждам и да звуча уверен.

Пари преминаваха от едни ръце в други; много пари. Залозите се приемаха от букмейкърите, които оживено обхождаха пътеките, приемаха последните трескави залози и издаваха червени билети.

Местата ни бяха на първия ред. Долу, на арената, бавно спускаха от високия таван огромен свещник с тринайсет факли, така че хвърляше потрепваща жълта светлина върху бойците, които вече се бяха появили от двете врати — вратите „мин“ и „маг“ — и заемаха позиции. Първото състезание щеше да започне всеки момент.

Някъде далеч, където не го виждахме, прозвуча басов барабанен звук; бавен, равномерен ритъм като биене на чудовищно сърце.

Сред бойците тръгна висока фигура, облечена в черно и препасана с червен шарф. Барабанът спря да бие съвсем внезапно и над галерията се спусна тишина.

— Това е Пинчън, Главният разпоредител — прошепна ми Тайрън. — Той има пълен контрол в пределите на Колелото, но на Арена 13 задълженията му са главно церемониални. Ще се измъкне отгук, преди да започнат битките. Ако по време на схватката възникне проблем, той ще издаде нужните разпореждания.

Главният разпоредител тръгна между двете противникови групи. Лаксите бяха облечени в металически доспехи от глава до пети, хоризонталните процепи в шлемовете им даваха възможност да виждат. Бяха еднакви с облечения в броня лакс, който Тайрън ми беше показал долу.

Двамата човеци, които стояха зад своите лакси, не носеха защитна броня. Бяха облечени в кожени къси панталони и жакети, първите — изрязани високо над коляното, последният — плътно до мишниците.

Това беше още нещо, което баща ми беше ми описал. Незащитената им плът беше целта на остриетата на лаксите.

С драматично вдигнати ръце, Пинчън погледна нагоре към нас. После, на висок глас, се обърна към галерията:

— Това е Арена 13 — прогърмя той. — Това е битка не на живот, а на смърт. Нека онези, които умрат, да загинат достойно. Нека онези, които оцелеят, ги помнят. Нека схватката започне!

Правилно ли бях чул? Какво ставаше? Не можех да повярвам. Защо се биеха до смърт?

Погледнах Тайрън, опитвайки се да уловя погледа му. Видях, че двамата бойци бяха просто момчета, съвсем малко по-големи от мен. Но Тайрън гледаше надолу на арената.

Главният разпоредител се обърна и се отправи към вратата за „маг“ бойците. Тук спря и вдигна към устните си дълъг сребърен тропет: разнесе се висока пронизителна нота. Двете врати моментално се затвориха с тътен.

Тълпата беше напълно безмълвна. Нито една от фигурите на арената долу дори не беше помръднала.

— Какъв цвят са билетите, продавани от разпоредителите, момче? — попита Тайрън.

Нямаше нужда да проверявам; бях ги забелязал на влизане.

— Червени са — отговорих.

— Да, червени са, момче, и причината е, че това е схватка за отмъщение. Чу какво каза Главният разпоредител. Това е схватка, в която обикновено някой умира. Затова те доведох тук. Искрах да видиш точно колко лоши могат да станат нещата.

— Но защо се бият до смърт? — попитах. — Каква причина може да има за това?

— Понякога е спор за жена. В този случай е най-обикновена глупост. Напили се една нощ и си разменили обиди. Положението излязло от контрол и били разменени твърде много горчиви думи. Така че избрали да уредят въпроса тук. Сега ще се лее кръв!

Бойците се сблъскаха силно, с оглушителен трясък на метал в метал; изглежда, че боецът в позиция „мин“ моментално изпадна в беда. Краката му започнаха да тупат отчаяно по дъските, давайки сигнал за нови движения на единствения му лакс, който срещаше големи затруднения да го защити от остриетата, опитващи се да срежат плътта му.

Баща ми всъщност се беше сражавал на тази арена. Беше ми разказал, че един боец казва на лакса си какво да прави, като потропва по пода с ботуши. Това беше звуков код, система, наречена *Улум*.

— Боец, който е загазил, се казва Канус — каза Тайрън, като клатеше глава, — и няма да издържи още много дълго така, както отиват нещата. Сандор е прекалено добър за него.

Беше очевидно, че противникът му, който се биеше зад три лакса, бе далеч по-добре подготвен. Отначало хватката бе много едностранна и Канус бе неотклонно отблъскван. После, най-сетне, нещата се промениха: Канус, изглежда, си възвърна донякъде контрола и борбата стана по-равностойна.

Започна бърз, сложен танц. Започнаха да се оформят определени модели. Бях почти хипнотизиран от ритмичното връхлитане и отдръпване. Остри мечове проблясваха на светлината на факлите. Пот блестеше по челата на двамата бойци; всеки танцуваше предпазливо зад облечените в доспехи лакси, които ги защитаваха.

— Това си струва да се гледа. — Тайрън прекъсна мислите ми с оживен глас. Нещата на терена се бяха променили отново. — Гледай трите лакса на Сандор. Заемат позиция, известна като „пирамидата“.

Сега Сандор беше притиснат като в сандвич между два отбранителни лакса, един пред него и един отзад. Те се превърнаха в

диаметъра на колелото, което започна да се върти, първо в посока обратна на часовниковата стрелка, а после — в нейната посока. Докато колелото се въртеше, третият лакс на Сандор се хвърли в ожесточена атака, така че Канус беше изтласкан обратно до далечната стена.

А после прозвуча гонг, зашеметявайки ме, когато звукът отекна през пода. В отговор, бойците се отскубнаха един от друг и размениха позициите си.

Сега и двамата бойци стояха *пред* лаксите си, вместо зад тях.

Какво ставаше? Бях сигурен, че баща ми никога не ми беше разказвал за това!

— Сега става още по-опасно, момче — обясни Тайрън. — След петминутна схватка зад лаксите бойците трябва да се изправят пряко един срещу друг, ставайки уязвими за мечовете на противника си и неговите лакси!

Когато битката започна отново, ми се струваше невъзможно двамата бойци да успеят да оцелеят повече от няколко секунди. В края на краищата, лаксите имаха брони, но мъжете носеха само къси панталони и жакети. Със сигурност плътта им щеше да бъде накълцана...

Но изглеждаше, че макар двамата мъже отчаяно да се опитваха да се порежат взаимно, никога не можеха да се приближат достатъчно.

Ръцете на лаксите бяха далеч по-дълги от човешките. Двата мъже танцуваха с гърбове, почти докосващи гърдите на лаксите им, които си служеха с дългите си ръце, за да посягат напред и да парират всяка атака.

Продължи така още няколко минути. Още колко време можеше да мине, преди един от тях да бъде лошо посечен, чудех се.

Тази мисъл едва ми бе хрумнала, когато едно острие пробих защитата му и принуди Канус да се блъсне назад в лакса си: сега бяха притиснати към стената на арената.

Канус беше посечен отново и нададе писък, по-пронизителен дори от този на тропета, надуван от главния разпоредител. Стори ми се прекалено висок, за да идва от човешко гърло. Мечовете проблясваха и видях как едно острие потъна в гърлото на лакса на Канус. После остриетата отново започнаха да се врязват в тялото на мъжа и кръвта пръскаше навсякъде.

Зрителите ревяха и ликуваха възбудено. Повечето бяха скочили на крака. Междувременно Тайрън и аз останахме по местата си. Бях онемял от ужас, докато той клатеше глава към зрелището под нас.

Облеченият в броня лакс и човекът се плъзнаха заедно по стената. Но дълго преди да се свлекат на купчинка в подножието ѝ, остриетата на мечовете се извиваха в дъги надолу, врязвайки се в плътта на пищящия Канус.

Под тялото му започна да се образува локва кръв и се разля навън по дъските, а писъците му постепенно отслабнаха.

Най-после тълпата замлъкна. Чувах само слаби вопли от умиращия боец, а след няколко секунди те спряха напълно.

Не можех да не забележа реакциите на зрителите около нас. Някои се взираха с отворена уста и широко разтворени, възбудени очи, почти точещи лиги при зрелището на смъртта на човека. Други, като стареца от лявата ми страна, просто клатеха печално глави. Чух го да промърморва под нос думата „мърляво“.

Под нас победителят повдигна ръце да приеме аплодисментите, докато мъртвецът беше извлечен от арената безцеремонно. Диря от кръв беляза напускането му на арената.

— Битките за тази вечер далеч не са приключили — каза Тайрън, — но мисля, че видя достатъчно засега. — Той се изправи на крака, даде ми знак да го последвам и излезе пръв от арената, изкачвайки се по редовете от седалки, докато стигнахме до изхода.

— На Арена 13 умират хора... — говореше бавно и обмислено. — Това не е главното намерение, но се случва. Видя онези петна по пода. Това е кръв. Част от нея е много стара. Друга е едва от миналия сезон. А скоро ще се добави още.

Той спря и се обърна да ме погледне в лицето, взирайки се в очите ми:

— Дали не се вразуми и не размисли, момче? — попита.

Отворих уста да отвърна, но преди да успея да проговоря, той изпусна продължителна въздишка:

— Виждам го в лицето ти! Очите ти блестят от възбуда. Дори след това, което казах, след нещата, които видя, все още не си размислил, нали?

Поклатих глава:

— Искам да се бия на Арена 13.

— Упорит си, ще ти го призная, момче. И въпреки усилията ми нищо, което казах, не те разубеди. Това е нещо, което правя с всичките си потенциални възпитаници — трябва да съм сигурен, че са напълно убедени.

Почувствах прилив на надежда. Дали възнамеряваше да ме приеме, помислих си с надежда.

Той посочи надолу:

— И така, момче, да се връщаме в къщата ми. Гладен ли си?

Кимнах.

— Е, днес ще вечеряш добре. Всичките ми възпитаници се хранят добре.

5. ДВЕ ВАЖНИ ПРАВИЛА

*Боговете възнаграждават амбицията,
защото без нея ние сме само прах.*

Амабрамсъм:

Книга на мъдростта на Джентай

Докато приближавахме къщата на Тайрън, осъзнах, че улиците се бяха променили. Изкачвахме се и вече бях забелязал, че тук дървените тротоари бяха в много по-добро състояние. След известно време те бяха заместени от каменни плочи, докато калните пътища отстъпиха място на по-широки павирани улици. Скоро навлязохме в булевард с дървета със свежи зелени листа. Тук живееха заможните обитатели на града.

Някои от дървените къщи в този район бяха по-високи от един етаж, но къщата на Тайрън се оказа различна.

Тя имаше четири етажа и беше най-високата къща, която бях виждал в Гиндийн. Той извади от джоба си ключ и отвори вратата, пристъпи вътре, после се обърна и застана с лице към мен, сякаш за да ми препречи пътя.

— Ще ти дам едномесечен изпитателен срок — каза. — Дните ще бъдат дълги и ще включват както практически бойни умения, така и теория на Ним, последвани в края на деня от основи на математиката. Ще има и елементарно обучение по други предмети, включително история.

Сега беше потвърдил отвъд всяко съмнение. Щях да получа шанса, за който си бях мечтал.

— Има две важни правила, които да запомниш: първо, не позволявам на възпитаниците си да пият алкохол. Той забавя ума и тялото — което е последното нещо, от което има нужда един боец на

Арена 13. Хвана ли те да пиеш, ще те изхвърля. Второ, трябва да положиш клетва, преди да излезеш на арената за пръв път. Такъв е законът. Ще трябва да се закълнеш пред Главния разпоредител никога да не използваш стоманено острие като оръжие извън арената. Аз обаче отивам една стъпка по-нататък и забранявам и битките с тояги. Това е собственото ми правило за онези, които работят за мен. Ясно ли е? Или това ще бъде твърде непосилно за преглъщане от най-добрия боец с тояги в Мипосин? — попита той сухо.

— Мога ли да попитам защо забранявате боевете с тояги? — попитах.

Тайрън повдигна вежди и за момент си помислих, че се канеше да ме нахока. Но после лицето му се отпусна.

— За да постигнеш успех в боевете с тояги, са ти нужни бързина и умение. Но голяма част от този вид борба е спонтанна. Не можеш да си позволиш да се биеш така на Арена 13. Нужна ти е дисциплина, за да си партнираш с лаксите. Боевете с тояги създават лоши навици, които могат да струват скъпо на един боец на Арена 13. Не всеки мисли същото като мен, но в моята школа аз налагам правилата. Затова ще те попитам отново, Лейф. Ще се придържаш ли към това?

Кимнах:

— Ще спазвам правилата ви — казах му; сърцето ми бумтеше от вълнение. — Оставих тоягите си, преди да потегля за града. Благодаря, че ми дадохте шанс да се докажа. Обещавам да не ви предавам.

— Е, момче — каза Тайрън, — обучението ти започва утре, но сега е време за вечеря. По-добре първо се измий. Собствените ти дрехи ще трябва да свършат работа засега, но сутринта ще измисля нещо по-добро.

Влязохме в това, което очевидно беше трапезарията, и видях, че вече сервираха вечерята. Тайрън явно беше заможен човек и можеше да си позволи слуги, които сега се суетяха около дългата маса и поставяха в центъра ѝ горещи, вдигащи пара блюда с месо и зеленчуци. Храната ухаеше вкусно. Устата ми започна да се пълни със слюнка.

— Това е Лейф — Тайрън посочи към мен, когато се обърна към хората, насядали около дългата маса. — Той е новият ми ученик. За жалост, баща му и майка му са починали, така че е пътувал дотук сам.

Сигурен съм, че ще се справи добре. Нека го накараме да се почувства добре дошъл.

Съобщението бе посрещнато с усмивки, но никой не проговори. Тайрън седна начело на масата и ме насочи към долния ѝ край. Докато чакахме слугите да приключат с поднасянето на храната, той ме представи.

— Това е дъщеря ми Тийна — каза и кимна към младата жена, седнала от дясната му страна. — Омъжена е от четири години и вече ми осигури първия ми внук. Но ще го срещнеш чак утре, тъй като го сложиха да си легне.

— Приятно ми е да се запознаем, Лейф — каза Тийна и ми се усмихна дружелюбно. — Надявам се, че ще бъдеш щастлив тук. Сега ние ще бъдем твоето семейство.

Тя беше много привлекателна жена, с руса коса и сини очи. С един поглед можех да усетя, че беше топла, щедра и много искрена. Харесах я моментално.

— А това е съпругът ѝ, Къри — продължи Тайрън, като сложи ръка върху рамото на мъжа, който седеше срещу Тийна. — Къри всеки момент ще започне петия си сезон като боец на Арена 13. Тази година би трябвало да затвърди предишния си успех и да се издигне много високо в класациите. Ще имаш възможност да го опознаеш добре, тъй като той ще провежда част от обучението ти.

Къри беше висок мъж с много тъмна коса: изглеждаше искрен и дружелюбен като съпругата си.

— С нетърпение очаквам да работя с теб, Лейф — каза той. Имаше вид, сякаш наистина го мислеше.

Започнах да се отпускам, но когато Тайрън насочи вниманието си към другите вечерящи, атмосферата съвсем не беше толкова топла. Имаше две момчета приблизително на същата възраст или малко по-големи от мен; те ме гледаха втренчено, с повдигнати вежди.

— Всичките ми нови възпитаници прекарват първия си сезон под моя покрив. След това имат квартири в пределите на Колелото. Това е Палм — каза Тайрън, като посочи към по-светлокосото момче. Косата му беше подстригана много късо, а гърбът му беше скован. Сигурен съм, че ако и двамата стояхме прави, той щеше да ме гледа отвисоко, защото излъчваше чувство на превъзходство. — Палм е по-възрастният и по-опитният, и вече има зад гърба си няколко месеца обучение. Иска

да се бие зад три лакса. За късмет, баща му може да си го позволи — много е скъпо да ги купиш и да ги поддържаш.

Палм кимна в моята посока. Насили се да се усмихне, но само с уста, не и с очи. Можех да усетя, че не приемаше с радост присъствието ми.

Другото, по-дребно момче, ми беше представено като Дейнън. Имаше по-тъмна коса с миши цвят и беше много слаб и строен. Изглеждаше нервен и неуверен в себе си. Макар да ми се стори по-дружелюбен в поздрава си, отколкото Палм, погледът му беше предпазлив.

— Е, добре, да започваме. Заповядайте! — покани ни Тайрън, като гледаше право към мен. — Не е добра практика да тренираш на пълен стомах, затова имаме лека закуска и само едно похапване набързо на обед. Така че се наяжте добре, защото това е главното ядене за деня.

Не ми трябваше втора покана, така че отрупях чинията си с резени телешко и купчина картофи и зеленчуци, а си сипах щедро и от соса. За пиене имаше вода, но забелязах, че въпреки правилото си по отношение на възпитаниците си Тайрън пиеше червено вино.

В далечния край на масата имаше смях и разговори; щях да съм далеч по-доволен да бъбря с Тайрън, Кърн и Тийна. Двете момчета до мен бяха твърди заети с ядене, за да разговарят: боях се, че щеше да се окаже трудно да ги опозная.

Трополене пред вратата привлече вниманието ми и когато вдигнах поглед от чинията си за миг, видях как някой друг влиза в стаята и се настанява до Тийна. Беше тъмнокосо момиче приблизително на моята възраст; носеше свободни широки панталони, привързани с черни панделки на глезените над ботуши, които изглеждаха същите като онези, носени от бойците на Арена 13. Косата ѝ беше прибрана на кок, придавайки на лицето ѝ суров и ъгловат вид.

— Това е по-малката ми дъщеря, Куин, на която ѝ става навик да закъснява за храненията. — Тайрън отпрати към дъщеря си продължителен изпитателен поглед. — Куин, това е новият ми възпитаник, Лейф.

Куин дори не се престори, че се усмихва. Взря се в мен със сурови, враждебни кафяви очи. За моя изненада, на лявата ѝ буза видях белег, спускащ се точно изпод окото почти до ъгълчето на устата ѝ.

Макар че белегът не беше обезобразил лицето ѝ, иначе привлекателните ѝ черти бяха разкривени — разкривени от гняв заради присъствието ми.

Но поне, за разлика от двамата ученици, беше честна.

В стаята имаше трима души, които явно не ме искаха тук.

След вечеря, по нареждане на Тайрън, последвах Палм и Дейнън на горния етаж до спалните ни помещения.

Трите легла бяха подредени в редица по протежение на дългата тясна стая. До всяко легло имаше малък скрин с чекмеджета с по една потрепваща свещ. Отляво беше единственият прозорец: дългите зелени завеси бяха вече затворени.

— Това е моето легло, онова е на Дейнън — а това е твоето — каза Палм и посочи към леглото най-далече от прозореца. До него имаше друга затворена врата и забелязах, че имаше ключалка, но не и дръжка.

Нещо друго привлече погледа ми — картина в рамка, която висеше над леглото на Палм. Беше сцена от Арена 13. На преден план един боец гледаше напред; зад гърба му стоеше лакс. Мъжът държеше ръцете си широко разперени, с проблясващи в тях мечове. Зад него лаксът беше вдигнал мечовете си под ъгъл от четирийсет и пет градуса, така че заедно изглеждаха като едно създание с четири ръце — могъщо, опасно същество, което запращаше предизвикателство право към мен.

— Харесва ли ти? — попита Палм. — Струваше много пари да поръчаме да нарисуват това. Знаеш ли кой е това...? — посочи към боеца.

Поклатих глава.

— Това е Мат, великият герой на Арена 13. Победил е Таласъма петнайсет пъти!

Взрях се в картината и преглътнах. Устата ми беше много пресъхнала. Внезапно изпитах чувството, че ще падна, затова отидох и седнах на ръба на леглото си.

Едва бях седнал, когато ме заля вълна от изтощение — пътуването дотук и адреналинът от деня най-сетне ме надвиха. Но двамата ми съквартиранти очевидно не бяха готови да ме оставят да спя: гледаха ме втренчено, сякаш ме чакаха да заговоря. Не можех да измисля какво да кажа и мълчанието сякаш се проточи дълго.

— Откъде си? — попита най-сетне Палм.

— Живеех точно на юг от Мипосин — отвърнах.

— Определено изглеждаш и звучиш, сякаш идваш отнякъде долу на юг.

Говореше с ясният, рязък акцент на севера. Първото ми впечатление се беше оказало правилно: във всяка негова сричка се долавяше превъзходство. Имаше предвид акцента ми, с неговите пошироки гласни, и по-тъмния цвят на кожата ми. Изражението върху лицето на Палм подсказваше, че съм достоен за съжаление.

— С какво се занимаваше баща ти? — попита той.

— Беше фермер.

— Баща ми притежава една от най-обширните ферми северно от Гиндийн — каза Палм, сякаш не беше проумял онова, което бях казал току-що. — Ще се бия зад три-глад, а Тайрън обеща лично да ми го настрои. Вече започна работата. Трите лакса сигурно ще са готови след няколко седмици — ще имам много време да се упражнявам преди ТН. Знаеш ли за ТН?

Момчето очевидно демонстрираше колко по-опитно е от мен. Не беше нужно той да ми казва, но поклатих глава — най-добре беше да бъда честен.

— Това е състезанието, което наричаме Турнира на новаците. По-късно през сезона има турнир за всички възпитаници и аз ще го спечеля. Макар че ти си новобранецът тук, също ще трябва да се включиш. Задължително е. От позиция „мин“ ли ще се биеш?

Кимнах, забелязвайки слаб щракащ звук в края на някои думи, докато говореше. Запитах се дали няма нещо нередно с челюстта му.

Палм ми отправи отново онзи съжалителен поглед.

— Дейнън също — каза и се ухили на другото момче. — Но е трудно да победиш добър три-глад, така че по-добре да свикнеш да бъдеш побеждаван — Дейнън може да ти разкаже всичко по въпроса.

Той внезапно се изправи на крака и отиде до стената, притискайки дланта на дясната си ръка към нея, точно над горната табла на леглото ми.

— Тази стена е гореща! — заяви високо и се ухили отново. — Ела тук, Лейф! Пипни я и ми кажи какво мислиш!

Досетих се, че това е някакъв номер, но трябваше да им играя по свирката. Знаех, че ми предстои да прекарвам много време с Палм и

Дейнън, затова не исках да изглеждам враждебен при първата ни среща. Щеше да се наложи да направя усилие да се държа приятелски и да се разбирам с тях. Прекосих стаята и притиснах длан към стената, както беше направил Палм току-що.

— Какво мислиш? — попита той. — Прав ли съм, или не?

На допир дървената стена наистина беше леко топла, но това беше всичко.

Преди да съм принуден да кажа мнението си, Палм ми зададе друг въпрос:

— Защо е толкова гореща според теб?

Свих рамене.

— Защото в съседната стая спи момиче — добави той с усмивка, по-широка от всякога. — Ето защо. Тя кара стените да горят!

— Коя е тя? — попитах. — Какво момиче?

— Ами Куин, разбира се, по-малката дъщеря на Тайрън. Какво мислиш за белега ѝ?

— Как го е получила?

— Куин е луда по Триг. Непрекъснато упражнява стъпките. Това е загуба на време, разбира се, защото на жените не е позволено да участват — не могат дори да стъпят на арената. Но тя не иска и да чуе — упражнява се, сякаш наистина вярва, че ще ѝ позволят да се бие там. Това са просто глупости. Във всеки случай, един ден слезе в избата и задейства един лакс. И то не просто тренировъчен. Беше лакс, който беше подготвен за Арена 13. Би се с него меч срещу меч и насмалко не изгуби едното си око. За неин късмет, Тайрън слезе точно навреме да ѝ спаси живота. Тя можеше да загине.

Палм още се хилеше, а аз започнах да почервениявам от гняв. Какво му беше толкова смешното на това едва да не загинеш? Почувствах се смутен и разгневен. Всичко, което беше казал дотук, ми се струваше като една дълга шега за моя сметка. А защо Дейнън беше толкова мълчалив? Нямах ли какво да каже за себе си? Мълчанието му започна да ме дразни.

Внезапно по стената над леглото ми се разнесе силно почукване. Беше последвано от още две.

— Аз съм номер едно, Дейнън е номер две, а ти си номер три. Три почуквания! Значи ти! — викна развеселено Палм. — Куин чука за теб. По-добре не я карай да чака!

Втренчих се удивено в него.

— Не гледай толкова нещастно — подхвърли насмешливо той. — Куин може да бъде забавна. А ако искаш да се ползваш с благосклонността на Тайрън, трябва да угаждаш на Куин. Тя много спори с баща си пред хора, защото обича да я възприемат като бунтарка. Но, повярвай ми, те са доста близки. Ядосаш ли я, изхвърчаш оттук!

Изправих се на крака.

6. КУИН

*Краката ѝ упражняват криволичеща походка с
тътрене на стъпала, научена на улицата.
Като дългокрака муха по потока.
Умът ѝ се движи по тишината.
Сборник с древни приказки и балади*

В ключалката се завъртя ключ и загледах как вратата до леглото ми се отваря бавно, позволявайки в стаята да проникне лъч жълта светлина от свещ.

Почувствах очите на Палм и Дейнън да ме наблюдават.

— Върви! Не я карай да чака. Куин се раздразва много лесно — каза Палм.

За момент се поколебах. Дали и Куин беше посветена в шегата? Дали и тримата скоро щяха да ми се присмиват?

Реших да действам. Имаше ли значение? Със сигурност това бе просто малко забавление: вероятно един вид ритуал на посвещаване, през който преминаваха всички новобранци. Така че, все още чувствайки се глупаво, тръгнах към вратата, отворих я по-широко и влязох в съседната стая.

— Доста се забави! — изсъска Куин с раздражено изражение на лицето. Подмина ме с широки крачки, за да затвори вратата и да завърти отново ключа в ключалката.

Хвърлих поглед към ядосаното ѝ лице, после бързо огледах стаята. Изобщо не приличаше на момичешка стая. Два кръстосани меча бяха закрепени на стената точно над леглото ѝ, а далечната стена беше покрита със скици — явно сцени от Арена 13. Те незабавно привлякоха вниманието ми и се приближих да ги разгледам.

— Страхотни са! — казах. — Сама ли си ги рисувала?

Куин кимна. Усмивка освети лицето ѝ и тя изведнъж ми се стори съвсем различна от момичето, което ми се мръщеше по време на вечерята. Първо, носеше рокля — пурпурна дреха, прилепнала като втора кожа. Беше къса, с малки черни кожени копчета по цялата дължина отпред и едва покриваше коленете ѝ: дългите ръкави се спускаха надолу почти до края на палците ѝ. Косата ѝ беше пусната, смекчавайки чертите на лицето ѝ. От дясната страна беше много дълга, но от лявата беше отрязана далеч по-късо, почти сякаш за да привлече вниманието към белега ѝ.

Но най-зашеметяващото нещо у Куин бяха устните ѝ.

Бях видял жените на Арена 13 по-рано — устните на всичките до една бяха оцветени в черно: изглежда, че такава беше модата. Но само горната устна на Куин беше черна. Долната беше оцветена в яркочервения нюанс на артериална кръв.

Тя дойде много близо и хвана яката на ризата ми, разтривайки я между палеца и показалеца си, сякаш опипваше тъканта ѝ.

Беше толкова близо, че можех да почувствам топлината от тялото ѝ и почти да усетя вкуса от уханието на кожата ѝ върху задната част на езика си. Затаих дъх и сърцето ми започна да бие по-бързо. Бях силно привлечен към нея, но се смущавах от дрехите си. Знаех, че мириша на застояла пот.

— Мръсен си — каза тя. — Това ми харесва. Автентично е. Някои от хлапетата си късат дрехите и не се мият, но всичко е само преструвка.

— Пътувам от повече от две седмици — обясних. — Дойдох тук пеша от Мипосин. Баща ти каза, че ще ми намери чисти дрехи утре.

— Жалко — каза тя. — Опитай се да не вдигаш твърде много шум. Баща ми спи леко, но това стълбище не минава покрай стаята му.

Без повече обяснения тя излезе първа от спалнята си и скоро слизах на пръсти долу след нея. След няколко мига бяхме излезли от къщата на Тайрън и вървахме бързо из улиците.

— Къде отиваме? — попитах.

— В Колелото, разбира се — отвърна Куин. — Къде другаде можем да отидем по това време на нощта?

Запитах се защо ли ме водеше там.

— Току-що бях в Колелото — казах ѝ. — Баща ти ме разведе наоколо.

— Аз ще ти покажа това, което той не ти е показал — каза тя. — Там има места, на които никога не би отишъл.

Реших засега да я оставя да води. Тя познаваше добре този град: имаше много неща, на които можеше да ме научи за него. В края на краищата, трябваше да науча всичко, което можех.

Сега, когато слънцето се бе спуснало ниско, куполът на Колелото беше невидим; ако Куин не беше пред мен, щях да се измъча, докато стигна дотам. Тръгнахме по виещ се път, който ни поведе през най-тъмните и тесни улици. Изглежда, че бяхме единствените хора, разхождащи се навън. Помислих си за заплахата от Таласъма и започнах да изпитвам нервност.

Там, където тесните улици се пресичаха, от покрити с гугли дървени стълбове висяха фенери, но, за моя изненада, те вече бяха изгасени. Всякакво създание можеше да ни наблюдава от тъмнината. В един миг ми се стори, че чувам стъпки зад нас.

Това беше единственият голям град в окръга Мидгард и улиците бяха неосветени; дори у дома в Мипосин факлите оставаха да горят дълго след полунощ.

— Не изоставай! — обади се Куин и осъзнах, че едва различавам фигурата ѝ пред мен. Затичах, едва успявайки да я настигна точно преди да свърне зад следващия ъгъл.

— Не те ли е страх от Таласъма? — попитах. Той можеше да е навсякъде, спотайвайки се в сенките.

— Може би ти си този, който би трябвало да е уплашен. — Куин се изкикоти. — Таласъма е джин, който променя формата си. Може да живее сред нас незабелязан. Пази се: може аз да съм Таласъма!

Насмешливият ѝ отговор ме подразни и ми се прииска да бях останал непоколебим и да ѝ бях отказал да дойда с нея.

— Да не мислиш, че Таласъма е шега? — попитах ядосано.

Куин завъртя очи към мен и не отговори; просто продължи да бърза нататък.

Вместо да се отправим към главния вход на Колелото, както с Тайрън, Куин ме поведе отзад. Отвън се бяха събрали хора и видях, че е била права: това беше място, на което жителите на Гиндийн идваха да общуват нощем. От средата на най-голямата група плътен мъжки глас я повика по име.

Беше висок, доста мускулест младеж, може би две години по-възрастен от мен, и Куин решително го пренебрегна. Хвърлих поглед към него, докато я следвах през тясна врата, и видях, че изглеждаше наранен и разочарован. Зачудих се какво ли е имало между двамата.

Вече навън, тя се обърна и ми заговори:

— Това е нивото точно под арената — каза. — Бихме могли да слезем по-ниско — в Общността, — но по това време на нощта е опасно.

— Какво е Общността? — попитах.

— Там се складират повечето лакси. Там долу има битки с тояги почти всяка вечер. Сериозни залози и така нататък. Много е голяма — лесно е да се загубиш. Трябва да влезеш в наистина голяма тайфа, за да си в истинска безопасност там. Може би, би могъл да убедиш Палм и Дейнън да те заведат с някои от другите новобранци.

Не можех да си представя Палм да се сприятели с мен и не бях сигурен, че искам да му бъде приятел. Колкото до Дейнън, той беше твърде мълчалив и нямаше да бъде добра компания. Не казах нищо, а продължих да следвам Куин надолу по дълъг, широк коридор с врати на всеки двайсет крачки. Повечето от тях бяха затворени, но най-сетне тя спря пред една отворена.

Понечих да пристъпя през прага, но Куин ме сграбчи и ме дръпна назад.

— Какво?

Тя просто се втренчи в мен, сякаш пропусках нещо очевидно.

Огледах се из просторното, мъждиво осветено помещение. Изглежда, беше някакъв бар и беше мебелирано с огромни столове и канапета, тапицирани с кафява кожа. Сервитьори в пурпурни жакети кръжаха наоколо, носейки подноси с храна и напитки на клиентите.

— Изглежда скъпо — казах.

— Разбира се, че е скъпо, но онези, които влизат, могат да си го позволят. Това не е причината, поради която не можем да влезем там. — В гласа на Куин имаше гняв.

Внезапно осъзнах каква беше причината.

— Тук няма жени — казах. На жените не се позволяваше да се изявяват професионално — нито като учители по бойни умения, нито като бойци. — Дори като гостенка ли не можеш да влезеш? — попитах.

— Не, не мога! Така че ми кажи какво мислиш, Лейф — предизвикателно рече Куин. — Защо жените не бива да се бият на Арена 13?

Не ми хрумваше отговор. Взирахме се неловко един в друг за момент, а после Куин тръсна глава, очевидно толкова отвратена от мен, колкото беше и от останалия свят. В близост до нея ми струваше голямо усилие да намирам правилните думи — още повече след следващия ѝ настойчив въпрос:

— Какво мислиш за тялото ми?

Отворих уста, но от нея не излязоха думи.

— Усърдно се трудя да го усъвършенствам, виж!

За моя изненада, Куин се зае да разкопчава предницата на роклята си от долу нагоре, като започна под кръста. Хвърлих поглед наляво и надясно; за мое облекчение не се приближаваше никой. Досега тя вече беше разкопчала три от копчетата и разтваряше широко роклята, за да изложи на показ корема си.

Успях да кимна. Мускулите се виждаха ясно, съществуващи отвъд всяко съмнение.

— И съм бърза — каза тя. — Много бърза. Ако тренираш цяла година, пак няма да ти е от полза. Все още ще съм по-бърза от теб.

Очите ѝ пламтяха. Не се сдържах и отвърнах:

— Може би трябва да проверим това.

Тя повдигна вежди:

— Аз срещу теб тогава! — предизвика ме. — Да видим ли кой е по-добър в боя с тояги?

— Ако това искаш — казах, наслаждавайки се на идеята за нещо познато. Но едва бях продумал, когато си спомних забраната на Тайрън. Не ми беше позволено да се бия с тояги сега, когато той ме обучаваше. Не исках обаче Куин да си помисли, че съм жалък: бях говорил прибързано и сега беше твърде късно да си взема думите назад.

Тя ми подаде ръка и се поколебах само за миг, преди да я стисна:

— Значи се разбрахме — каза тя. — Но не сега.

Изпитах странна смесица от облекчение и разочарование.

— Не можем да се бием тази нощ. Хайде — ще ти покажа другия салон. — И ме поведе надолу по едно стълбище.

Това заведение се оказа по-скоро нещо като изба; със сигурност не беше толкова изискано като заведението, което бях видял горе. Имаше поне двеста-триста души: някъде отзад се чуваха барабани, настойчив ритъм, който ту се усилваше, ту отслабваше. От онези барабани, които те заставяха да промениш ритъма на стъпките си, затруднявайки ходенето.

Изглежда, че всички пиеха, танцуваха или и двете. Едно момиче се въртеше буйно върху една маса — краката ѝ бяха само размазано очертание на фона на далечния барабанен ритъм и ръкоплясканията на зрителите. С пронизителен вик тя се хвърли над твърдия дървен под, сякаш се гмуркаше във вода. Подхванаха я ловко и повдигнаха друга нетърпелива жена да заеме мястото ѝ.

— Купи ми питие — извика Куин в ухото ми. Прекалената ѝ близост до мен ме накара да забравя как да проговоря отново. — Чаша червено вино.

— Нямам никакви пари — успях да изрека, почервенявайки от смущение.

Това напомняне за поредното правило на Тайрън ми подсказа, че не биваше да идвам тук. Беше вълнуващо и интересно да бъда на такова място — никога не бях виждал подобно място преди. Но освен това се чувствах неспокоен. Бях сигурен, че Тайрън щеше да ми се ядоса, ако узнаеше.

Куин ме побутна към една празна маса в ъгъла, все едно бях дете, а после си проправи път до бара. Седнах и няколко мига по-късно тя се върна, като носеше две малки чаши червено вино.

Постави една пред мен и седна срещу мен, вдигайки собствената си чаша към устните си. След третата си глътка се надвеси напред. Наложил се да разчета по устните ѝ:

— Какво има? Защо не пиеш?

— Баща ти не позволява! — извиках в отговор.

— Една чаша няма да ти навреди. — Тъглчето на устата ѝ се изви развеселено нагоре.

Свих рамене и когато не понечих да взема виното, тя се пресегна през масата и го сложи до своето. Десет минути по-късно и двете чаши бяха празни и тя се изправи на крака. Тръгна си рязко, без да хвърли дори бегъл поглед към мен. За миг се запитах дали се връщаше за още вино, но когато я видях да се отправя към вратата, бързо я последвах.

Чувайки ме зад гърба си в коридора, тя спря и се обърна с лице към мен, говорейки, сякаш бях направил точно каквото винаги беше знаела, че ще направя. Зачудих се дали всичко това беше част от същите ритуали на посвещаване, през които бяха преминали с нея Палм и Дейнън, когато са били новодошли в къщата на Тайрън. Не знаех какъв беше смисълът, но в Куин имаше нещо, което ме привличаше към нея. Исках тя да има добро мнение за мен.

— Справяш ли се с височините? — попита ме тя сега.

— Ами, по доста дървета съм се катерил у дома — казах, опитвайки се да го обърна на шега.

— Става дума за нещо много по-високо от дървета, Лейф. Ще ти покажа гледката от върха на купола. Последвай ме — освен ако не те е страх...

Повече от ясно е, че тръгнах след нея. Не можех да допусна да си мисли това.

Тя ме поведе по коридори и през врати, използвайки богато украсен ключ, за да отваря всички, които бяха заключени. Най-сетне започнахме дълго изкачване в горещината по стълбище, което ни поведе през тесен отвор в тавана и излязохме в мрака на високия купол на Колелото. Открих, че беше почти невъзможно да не изоставам от Куин по стръмното спираловидно стълбище, а атмосферата бе наситена с потискащия мирис на прах и прастаро дърво.

След около пет минути тя спря и погледна нетърпеливо назад към мен, и тогава видях мънистени капчици пот и по нейното чело. Възползвах се от паузата, за да погледна надолу в кръглата зала, разположена върху арените далече под нас, където хората се движеха забързано като мравки.

— Тепърва имаме да стигнем по-нататък, но поне навън ще е по-хладно. — Куин забърза нататък и продължи да се изкачва.

Изпитах облекчение, когато най-сетне излязохме в мразовития въздух на късната вечер в ранната пролет. Вдигнах поглед и видях, че пълна луна осветяваше града. От външната страна на купола, само с едно тънко предпазно перило, продължихме да се изкачваме, докато стигнахме до върха, където счупен пилон за знаме стърчеше към небесата като връх на копие.

Загледах се през града, удивявайки се на факта, че се намирах тук, на върха на купола на Колелото; че бях приет от Тайрън. Толкова

много неща вече бяха минали по план — макар бързо да си напомних, че бях направил само няколко малки крачки по един много дълъг път.

Далеч над нас още кръжаха лешоядите, но погледът ми беше привлечен на запад.

Тук видях тъмното блещукане на морето, а отвъд него — част от Голямата бариера, която обкръжаваше Мидгард и го отделяше от външния свят. Приличаше на стена от мъгла или облаци, но не беше естествено явление. Беше поставена там преди столетия от враговете на човечеството; издигната след последната битка от джина, който беше разрушил Човешката империя.

Куин посочи към града:

— Това е гледка, която малцина имат шанс да видят.

Беше зашеметяваща. Въпреки късния час и пустите улици, по които бяхме вървели на идване, видях тънки струйки дим да се издигат от ковачниците, а отвъд скупчените дървени покриви — подредените накръст кошари за добитък. Далеч над кланицата се рееше самотна морска птица. Ако съдех по огромния размах на крилете ѝ, беше албатрос. Те можеха да летят по цели седмици, без да кацнат; някои хора дори вярваха, че могат да се реят през самата Бариера.

Цял живот се бях чудил какво ли се намира отвъд нея. Дали пейзажът беше променен до неузнаваемост? Какви бяха джиновете и как бяха оформили собствения си свят? С какво се занимаваха? Как живееха? Нима всички бяха като Таласъма, който така жестоко опустошаваше земята на Мидгард от цитаделата си на хълма над Гиндийн?

— Това е дворецът на Протектора — каза ми Куин, като посочи на север към висока постройка с колони на входа. — Това е единствената постройка в града, която не е направена от дърво. Онази веранда с мраморни колони се нарича портик. Никъде в Мидгард няма мрамор, така че камъкът сигурно идва от другата страна на Бариерата. Казармата е някъде зад нея.

С угълчето на окоето си видях, че ме гледа втренчено, но когато се обърнах към нея, тя извърна поглед. Изпитвах силно привличане към нея. Може би и тя изпитваше същото. Запитах се защо ли ме беше довела тук горе.

Известно време гледахме през града, без да проговорим отново, попивайки великолепната гледка. След малко Куин привлече

вниманието ми на изток, където цитаделата от камък и бронз се издигаше на билото на хълма. Тринайсетте ѝ бронзови шпила с различна височина блестяха на лунната светлина, някои — извити странно. Тя рязко посочи с показалец към тях.

— Знаеш ли какво е това? — попита.

Знаех какво беше — всички знаеха, — но не отговорих. Искан да го чуя от устните на жителка на града.

— Цитаделата на Таласъма — изсъска Куин. — Това е бърлогата на джина, който тормози този град.

Да, знаех всичко за Таласъма. Бях превърнал в своя задача да науча всичко, което можех.

— В отговор на по-ранния ти въпрос — каза ядосано Куин, — не, не мисля, че Таласъма е шега. Но човек трябва да се смее и шегува или страхът ще го подлуди. Нима не виждаш това? През зимата, по време на тъмните часове, хората си стоят вкъщи със залостени врати. Е, не и аз. Аз правя обратното. Аз излизам! Съществува истинска опасност, Лейф. Има чести убийства. Таласъма убива хора. Изпива до капка кръвта им. Изчезват момичета, понякога за цели седмици. Връщат се непокътнати телом, но с напълно изпразнени умове, точно като лакс, току-що взет от Търговеца. Цялата им памет е изчезнала; някои се връщат неспособни да говорят.

Ужасът на това, което казваше, ме изпълни с гняв. Ръцете ми започнаха да треперят.

— Таласъма е откраднал душите им. А хората са прави да се плашат — но прибегват до суеверни ритуали, които не вършат работа. Фермерите пръскат свинска кръв по протежение на оградите на имотите си, за да възпрат Таласъма. Някои жители на града вярват, че той се страхува от къпинови храсти и коват бодли от тях по вратите си.

Не казах нищо, просто чаках Куин да продължи. Ръцете ми още трепереаха и се чувствах неспособен да говоря.

— Е? Да не си глътна езика? Нямах ли нищо за казване?

— Може и да съм нов в града, но наистина знам за Таласъма... — поех си дълбоко дъх, за да овладеея гласа си. — Той тероризираше хората чак на юг до Мипосин. Убиваше и там.

— Може ли да те попитам нещо? — запита Куин.

Кимнах.

— Защо дойде тук? С нетърпение очакваш да се биеш на Арена 13, нали?

— Разбира се, че очаквам с нетърпение. Именно това искам повече от всичко друго. Точно затова заминах от Мипосин.

— Добре е да знаеш, че на Арена 13 съществува особено голяма опасност от Таласъма. Баща ми винаги разказва на новобранците си, но мисля, че е редно да те предупредя. Понякога Таласъма идва тук и предизвиква някой боец в позиция „мин“ там. Залага огромна сума и букмейкърските къщи са принудени да приемат залога. Напоследък Таласъма винаги побеждава... Мъртъв или жив, изгубилият бива отвеждан в бърлогата на Таласъма и не го виждат никога повече. Един ден това може да бъде твоята участ... Все още ли искаш да се биеш там?

Всъщност това, което Куин току-що ми бе казала, ме изпълни с още по-голяма решителност.

— Да, все още искам да се бия на Арена 13. Опасността от Таласъма не ме разколебава.

— Чувствам се точно по същия начин — каза Куин. — Ще ми се да можем да се бия там.

7.

ГОЛЯМО РАЗОЧАРОВАНИЕ

*„Множество“ е терминът за последователност
в код на езика Ним.*

*Един създател на кодове може да събира или да
изважда от него.*

*Новият код винаги се разполага в най-горната
част на множеството.*

Наръчник за изучаване на Ним

Напуснахме високите части на Колелото, но не слязохме чак до стъпалата. Куин ме изведе през различна врата.

— Сега сме на покрива на тринайсетте арени — каза тя, като посочи през голямата кръгла зала: видях огромен дървен стълб, който се издигаше вертикално от центъра и се губеше в мрачната, обвита в сенки необятност на купола някъде далече над главите ни.

— Това се нарича Омфал — каза Куин, посочвайки към големия стълб. — Той е центърът на Колелото — някои твърдят, че е самият център на Мидгард.

По големия стълб бяха прикрепени поредица от бележки, покрити с имена и числа.

— Това списъците ли са? — попитах, докато вървахме натам. Спомних си как Тайрън ми каза, че са на този етаж.

— Да — отговори Куин. — Слагат нови всяка седмица. Сега там горе е редът на битките за тази седмица — първата седмица от тазгодишния сезон на Арена 13. Някои са публично отправени предизвикателства; други са поставени там от онези хора с власт, които решават кой с кого трябва да се бие в съответствие с положението си в йерархията. Погледни този... — тя посочи един, включващ само две имена върху един лист, ограден с плътна черна рамка. — Това означава

битка за отмъщение: такава, в края на която някой ще си изгуби главата или ще бъде накълцан на парчета.

— По-рано гледах една — казах ѝ, като клатех глава. — Не мога да повярвам, че правят това. Безсмислено е!

— Някои хора са глупави! — изсъска тя. — Случва се по два-три пъти на сезон. Някой, който се бие на Арена 13, те намразва и те предизвиква на битка до смърт. Приемеш ли, животът ти е изложен на риск. Това е още нещо, което баща ми не позволява. На нито един от неговите бойци не е позволено да се бие в схватки за отмъщение. Мисля, че това е едно от добрите му правила.

Усмигнах се и кимнах, и се върнахме до стъпалата. Няколко минути по-късно бяхме обратно на приземния етаж, излизайки в сенките на огромното Колело, чиито високи дървени стени се извиваха и се простираха пред и зад нас. Нощният въздух беше хладен.

— Много ме разочароваш — каза ми Куин, докато вървахме. — Изобщо не си какъвто очаквах.

— Какво *очакваше*? — попитах сърдито, заварен неподготвен. Мислех си, че се разбираме добре: Куин сякаш си беше позволила да бъде откровена пред мен на върха на купола, но беше напълно непредсказуема.

— Очаквах някой забавен, който ще поема рискове и ще направи живота в това затънтено място по-интересен — каза тя. — Но ти се страхуваше от баща ми твърде много, за да отпиеш дори глътка вино. Е, момчетата, които спазват правилата, са скучни!

Просто свих рамене и не продължих темата.

Защо да влизам в дребнав спор и да казвам неща, за които щях да съжалявам по-късно? Какво бих постигнал с това?

Тук още се мотаеха групи от хора и сега видях няколко големи каруци, спрени наблизко. С възцарилото се помежду ни сега кисело настроение Куин забърза по наветата, а аз я последвах мълчаливо: обувките ми издаваха хрущящ звук, докато вървах.

Внезапно от сенките между каруците на пътя ни се изпречи една фигура, отправяйки се към Куин. Зачудих се дали го познаваше, но напрегнатата поза на раменете ѝ ме накара да се усъмня. Макар че лицето на мъжа беше в мрак, видях, че беше едър. Той започна да се олюлява леко, като се приближаваше, докато застана точно пред Куин.

Дори изотзад можех да усетя киселия мирис на ейл в дъха му. Не изглеждаше приятелски настроен.

Тръгнах напред, с намерението да се изпреча между него и Куин. Но не получих този шанс.

Когато мъжът залитна към нея, видях нещо да проблясва на лунната светлина. Куин държеше нож в дясната си ръка.

Последва бърза вихрена схватка, а после всичко свърши. Куин се хвърли към него и мъжът се просна назад на паветата. Изпъшка и тронаво се изправи на крака; видях тъмната кръв, която се стичаше по челото му и влизаше в очите. Куин пристъпи отново към него, заплашвайки го с острието.

— Допусна голяма грешка — изсъска тя. — Или влоши нещата, или се омитай! Ти избираш!

Той вдигна двете си длани и се отдръпна заднешком, бързо стопявайки се в сенките.

— Ти го поряза! — избълвах удивено.

Куин поклати глава и се усмихна мрачно:

— Не, само го ударих по челото с дръжката. Раните по главата кървят много. Изглеждат далеч по-тежки, отколкото са — като боец с тояги би трябвало да знаеш това.

— Винаги ли носиш нож? — попитах.

— Винаги! Това е острие Триг. Бих се чувствала гола без него.

Гледах как пхна ножа обратно в дългия ръкав на роклята си.

— И ти носи — посъветва ме тя. — Един ден ще ти потрябва.

— Трябва да положи клетва — казах ѝ — никога да не си служа с хладно оръжие извън арената.

— Е, аз няма нужда да се тревожа, понеже на мен няма да ми позволят да положи тази клетва — каза Куин горчиво.

Върнахме се мълчаливо в къщата на Тайрън. Последвах Куин горе до стаята ѝ, после влязох в моята през свързващата врата. Докато я заключваше зад мен, чух смях от тъмнината вдясно.

— Е, скоро се върна — подметна Палм. — Аз не бих се надявал на втора покана!

Направих се, че не съм го чул, и се шмугнах в леглото. Мина дълго време, преди да успея да заспя.

— Тази стая мирише на потни чорапи. Време е за ставане!

Отворих очи и видях как някой отдръпва завесите, обливайки стаята с дневна светлина. После прозорецът беше отворен с трясък и почувствах студен въздух върху лицето си.

Над мен се наведе усмихнатото лице на Тийна.

— Добро утро, Лейф — каза тя. — Сложих дрехи за преобличане в долния край на леглото ти.

Преди да успея да ѝ отвърна с пожелание за добро утро, тя беше излязла забързано от стаята, затваряйки вратата зад себе си.

— Никога не чука — възропта Палм и изпълзя от леглото. — На това място човек изобщо не може да се усамоти.

Не знаех защо мърмореше. Тийна беше много мила — хубаво беше такава жена да се държи любезно и да се грижи за теб. Почувствах внезапен спазъм на болка, когато си спомних майка си и как тя ме обичаше и се грижеше за мен. Понякога си мислех, че съм се примирил със смъртта ѝ, но после скръбта идваше изневиделица с почти несломима сила.

— Къде те заведе Куин снощи? — запита Палм.

— До Колелото — отговорих.

— Какво ти показва?

— Отидохме в един бар, където танцуваха хора. После, след като се качихме чак до върха на купола, тя ми показва Омфал.

Палм не каза нищо, просто се взираше в мен с удивено изражение на лицето. Може би не беше преминал през същото посвещаване като мен.

Облякох се в дрехите, които Тийна ми беше оставила. Бяха ми големи, но поне бяха чисти и свежи. Собствените ми мръсни, овехтели дрехи бяха изчезнали. Вероятно не си струваше да се перат.

Преди да успея да си вържа обувките, Палм беше излязъл. Никога не бях виждал някой да се облича толкова бързо.

— Закъде сте се разбързали? — попитах Дейнън.

Настъпи дълго мълчание. Помислих си, че няма да отговори, но после той проговори.

— Не се полага много време за закуска. А ако закъснееш да слезеш, не ядеш... — Внезапно той се усмихна леко. — Просто разстрои Палм — каза. — Куин извежда всички новобранци да им покаже Колелото, но нито Палм, нито аз сме имали шанс да се качим

до върха на купола. Сигурно е използвала някой от ключовете на баща си.

Тайрън стоеше до вратата, когато последвах Дейнън в трапезарията. Ако храната беше толкова вкусна, колкото вечерята снощи, тогава исках да съм сигурен, че ще се нахраня до насита.

— Чакам всички ви на етажа за тренировки след десет минути — обяви Тайрън. — Не закъснявайте! Ще трябва да си събуеш обувките и чорапите, преди да влезеш, Лейф. Босите крака ще ти дадат по-добра опора. В края на месеца ще ти дам ботуши Триг — ако все още си с нас.

С тези думи си тръгна.

Палм, вече седнал на масата, не си направи труда да прикрие насладата си от последната реплика на Тайрън към мен и из тялото ми се разля вълна от гняв. Беше ми напомнено, че съм тук само на изпитателен срок — това беше съвсем честно. Но внезапно осъзнах, че Палм *искаше* да се проваля.

Закуската се състоеше просто от препечена филийка и две варени яйца, но бях гладен и всяка хапка ми беше вкусна.

Палм изгълта лакомо закуската си и се втурна навън без нито дума.

— Обича да слиза пръв, за да не изгуби благоволенията на Тайрън — каза Дейнън. — Но това не променя нещата — Тайрън е справедлив. Стига да не се мотаеш със закуската, не мисля, че го интересува кой слиза пръв.

Усмихнах се на Дейнън и кимнах. Беше заговорил, без да го подтиквам. Може би беше стеснителен: просто щеше да отнеме време да го опозная.

Тренировъчният етаж нямаше прозорци и се осветяваше от факли високо в стените, вместо от свещник. Нямаше и галерия — или двете огромни врати, през които влизаха бойците. С изключение на това, беше точно копие на Арена 13: петдесет крачки дължина на двайсет и пет крачки ширина, заемайки целия първи етаж от къщата на Тайрън. Беше наистина впечатляващо и бях изпълнен с вълнение за онова, което ме очакваше.

Тайрън и Кърн стояха един до друг. Палм беше срещу тях с ръце, заключени зад гърба. В един ъгъл видях лакс, който стоеше съвършено неподвижен, със сведена глава. Бронята му беше издраскана и

вдлъбната, сякаш беше видял много битки и навярно ги беше загубил. В шлема точно над очите имаше особено дълбок прорез, сякаш някой се беше опитал да разполови главата му с брадва.

Последвах Дейнън и прекосих пода, за да заста на до Палм.

— Това е най-добрият тренировъчен терен в града — каза ми Тайрън гордо. — Тук ще вложиш много упорита работа; работа, която ще се отплати по-късно. Дните ми са много натоварени и прекарвам много време на Колелото, за да обучавам възрастните си бойци и създатели на кодове, и в кабинета си в сградата на управлението. Така че Кърн ще бъде основният ти треньор тук. Ще се радваш на удоволствието от компанията ми в четвъртъците. Сега, Лейф, имам въпрос за теб. Какви са правилата, когато се биеш на Арена 13? Видя Триг в действие. Сега ми кажи накратко какво представлява.

— Трима лакси се бият заедно срещу един... — подбирах думите си внимателно, отново разигравайки в ума си схватката, която бях видял снощи. — Боецът стои зад трите лакса в позиция „маг“, а противникът му е отбраняван от единия лакс в позиция „мин“. След пет минути, отмерени със сигнал на гонга, бойците трябва да се преместят пред своите лакси и да се бият оттам. Проливането на човешка кръв означава победа. Обикновено това се постига в края на състезанието — безопасно ритуално порязване на победения боец. Но в схватка за отмъщение целта е да убиваш.

— Добро определение, Лейф — каза Тайрън. — Сега, имаш ли да ме питаш нещо?

— Защо изобщо имаме нужда от лаксите? — попитах. — Защо бойците просто не се бият помежду си лице в лице, както в битките с тояги?

Настъпи продължително мълчание и с крайчеца на околото си видях, че Палм се хили самодоволно. Почувствах как топлината се надига към лицето ми. Въпросът ми внезапно ми се стори глупав. Това просто беше начинът, по който винаги се бяха правили нещата. Може би Тайрън щеше да ме помисли за глупак.

Но отговорът му бе неочакван:

— Защо не помислиш внимателно върху това, Лейф, и не стигнеш до собствен отговор? В края на едномесечния ти изпитателен срок, преди да реша дали да те задържа, или не, можеш да ми кажеш

заклученията си, а аз ще споделя моите с теб. Сега ще започне обучението ти!

Той тръгна към вратата в ъгъла на стаята, но вместо да излезе, се облегна на стената, като ни наблюдаваше. Очевидно искаше да види как ще мине първата ми тренировка, помислих си и ме прободех безпокойство.

Това, което станеше в следващите няколко минути, щеше да изиграе голяма роля в решаването на изхода от едномесечния ми изпитателен срок.

8. ПОКЛОНЪТ

*Ордумът е основната единица от древния език
за настройване, наречен Ним.
Ордумите съдържат други ордуми.
Да изречеш един ордум, означава да назовеш всичко,
което е запечатано в него, както явно, така и скрито.
Наръчник за изучаване на Ним*

Кърн се усмихна на всеки от нас поред. Най-сетне очите му се спряха върху мен.

— Добре дошъл, Лейф. По-голямата част от това, което става на това първо занятие, очевидно ще бъде ново за теб, но за Палм и Дейнън ще бъде преговор. Сигурен съм, че няма да имат нищо против.

Приблужи се и застана с лице към облечения в доспехи лакс.

— Събуждане! — нареди Кърн и лаксът вдигна глава, с очи, проблясващи зад хоризонталния процеп в бронята на лицето.

Почувствах лека тръпка на смущение, но по-слабо, отколкото когато за пръв път се изправих срещу лакс. Това беше добре. Трябваше да се чувствам спокойно и уверено в близост до тези създания. Предстоеше ми да работя много с тях.

Кърн се обърна отново с лице към мен.

— Тази команда — *Събуждане* — беше само един ордум на Ним — обясни той. — Ним е името на езика, който използваме, за да настройваме лаксите. Забележи правописа: *о-р-д-у-м* — да не се бърка с *д-у-м-а*, която се отнася за единици от обикновената човешка реч. Сега, когато лаксът е буден и може да реагира, ще му наредя да провери собствената си готовност за битка, а после да докладва за състоянието си.

— Самопроверка — нареди Кърн; а няколко мига по-късно: — Докладвай!

— *Готов* — изрече лаксът.

Никога преди не бях чувал лакс да говори — дори не знаех, че могат. Гласът, който се разнесе иззад металната маска, беше груб и гърлен.

— Изправи се! — каза Кърн. — Бойна стойка!

Лаксът се подчини, а Кърн се обърна с гръб и отиде до различните оръжия и части от брони, които висяха на стената. Посегна нагоре и измъкна два ножа Триг с къси остриета от кожените им ножници.

С големи крачки тръгна покрай лакса, като държеше ножовете с остриета, насочени надолу към пода. С почти небрежен жест пусна ножа в лявата си ръка. Острието се заби в дървения под и започна да вибрира на потрепващата лунна светлина. Лаксът не помръдна.

— Вземи оръжието! — нареди Кърн тихо — но щом лаксът се наведе, за да се подчини, крадешком бутна ръкохватката на ножа надолу, докато то се преви, почти докосвайки пода. Внезапно отдръпна крак и ножът отново отскочи нагоре и се заклати буйно. Пръстите на създанието три пъти се помъчиха да хванат ножа. Той почти беше спрял, когато най-после лаксът успя.

Кърн се обърна към нас:

— Както можете да видите, реакциите му са умишлено забавени. Това е с тренировъчна цел — за да направи нещата по-лесни за вас. Но не чак *толкова* лесни — добави, като се усмихна мрачно.

Видях, че Палм отново се хилеше самодоволно. Дейнън също се хилеше. Те знаеха какво щеше да стане на тази тренировка и несъмнено очакваха да видят как ще се справя. Тайрън още стоеше там и гледаше. Той също щеше да ме оценява.

Кърн се обърна отново с лице към лакса и вдигна към него ножа в дясната си ръка. Със свития юмрук на лявата си ръка се удари силно по гърдите.

— Търси мишена! — заповяда. — Режи плът!

Щом лаксът вдигна ножа и започна да настъпва заплашително, Кърн бавно се измести две стъпки вляво, а после — две стъпки вдясно. Беше като в танц.

Сега започна да отстъпва, движейки се по диагонал надясно, с ботуши, барабанящи ритмично по пода. Създанието атакува внезапно, хвърляйки се с ножа си към гърдите на Кърн. Но още докато то се насочваше към него, Кърн вече беше сменил посоката. Мярна се внезапно проблясък, когато острието на собственото му оръжие отрази светлината на факлите.

Посегна рязко нагоре и заби острието на ножа си в пластината на гърлото на лакса. Той моментално рухна в какофония от дрънчащ метал; тежкото му падане отекна по дървения под.

— Изключване — каза Кърн и се обърна отново с лице към нас. — „Изключване“ е ордум, който изпраща един лакс в безсъзнание. Изрича се автоматично, щом в ямката на гърлото бъде забито острие. Както казах, момчета, това е лакс, настроен за тренировка. Както и да е, гледайте отново какво направих...

Заедно с Палм и Дейнън, повторих движенията на Кърн, когато направи две стъпки наляво и две надясно, като ги изпълнявах бавно, усещайки очите на Тайрън, приковани върху мен.

— Тази последователност ви позволява да разполагате с много варианти. Обратното диагонално движение може да се изпълнява наляво или надясно, но ще го направя отново надясно, по същия начин като преди...

Ботушите на Кърн отново затропаха силно по дъските, а ние, тримата ученици, ги повтаряхме. После той обърна посоката, върна се почти обратно до същата точка и посегна нагоре да забие острието на ножа си.

— В битките на Арена 13 противникът ви и лаксът или лаксите които го отбраняват, познават тези кодове; те ще се опитат да предвидят кои ще използвате в следващия момент и точно къде ще ви принуди това да заемете позиция на бойния терен. Танцувайки със собствения си лакс, вие ще се опитате да ги измамите и надхитрите. Целта ви е да сте другаде, когато атакуват. После предприемате контраатака, разполагайки собствения си лакс на такава позиция, на която може да причини най-големи поражения. Стъпките са много стари, Лейф... — погледна право към мен. — Те са основните градивни елементи на много по-сложни кодове. Ще упражняваш тези, докато станат съвършени, дори ако постигането на това съвършенство

изисква дълго време. Твоите другари в тренировките са научили това на свой гръб.

От израженията върху лицата на Палм и Дейнън видях, че Кърн ги беше карал да повтарят движенията отново и отново до прилошаване.

— Сега — продължи Кърн, — ще изиграем една малка игра. Няма вероятност да пострадате сериозно. Гледайте на това като на малко предизвикателство.

Той се наведе и изтегли острието от пластината в гърлото на лакса. Той все така не помръдваше.

— Събуди се! Изправи се! — нареди Кърн и когато създаването се изправи тромаво на крака, той върна кинжала в ножницата му на стената. Върна се, носейки кожена топка с големината приблизително на човешка глава.

Метна я към мен без предупреждение. Внезапно нащрек, аз я улових и ръцете ми потънаха в кожата. Беше мека, но тежка, и забелязах, че към нея беше пришита ивица кожа, предназначена да пъхнеш ръка вътре.

— Засега лаксът ще използва това вместо хладно оръжие. Дори при това положение, ако се представите зле, в крайна сметка ще имате главоболие. Ти пръв, Палм — Кърн му подаде ножа и даде коженото кълбо на лакса.

Палм изпълни стъпките безупречно, пристъпвайки толкова леко, колкото и Кърн. В края на обратното диагонално движение надясно замахна нагоре с острието. Беше добър; много добър. Сърцето ми се сви. Високомерието му се основаваше на умение. Разлетяха се искри, когато върхът на кинжала се удари с трясък в ръба на металната пластина на гърлото на лакса — но не влезе в нея.

Палм се опита да се сниши и почти успя, но лаксът замахна с кожената топка, нанесе му кос удар отстрани по главата и всичко свърши.

— Добре. Браво! Доближаваш се — каза Кърн, щедър с похвалите. — Вече не остава много време, преди да успееш.

Палм се ухили, показвайки зъбите си. Очевидно беше доволен да чуе това.

Дейнън показва точно колко добър беше Палм. Беше относително тромав в движенията си и тежката кожена топка се блъсна в лицето му

с такава сила, че го повдигна от пода. Седна тежко, замаян, и Кърн трябваше да му помогне да се изправи, докато Палм се хилеше самодоволно отзад. Дейнън добродушно тръсна глава, за да се опита да я проясни, когато се изправи на крака, хвърляйки ми крива усмивка.

— Е, добре, Лейф — каза Кърн, като ми подаде кинжала. — Да видим какво можеш...

Приех кинжала и заех позиция с лице към лакса. Сърцето ми бумтеше в гърдите; смутих се, давайки си сметка, че всички в стаята ме наблюдаваха съсредоточено, за да видят какво ще направя. Присъствието на Тайрън ме смуцаваше най-много.

Никой обаче не ме оглеждаше така внимателно, както плашещите очи на лакса, които потрепваха зад хоризонталния черен процеп в маската на лицето му.

Отвърнах на втренчения поглед на тези чужди и странни очи, поех си дълбоко дъх, после започнах да се движа в стъпките на танца, съсредоточавайки цялото си внимание върху него. Две стъпки наляво. Две стъпки надясно.

Лаксът вече се движеше към мен, но вместо да отстъпя, направих още две стъпки наляво. Правех го, не го мислех. Краката ми водеха ума. Започнах да отстъпвам по диагонал, но наляво, вместо надясно.

Лаксът ме последва бързо, вече прицелвайки се да запрати кожената топка. Внезапно смених посоката, босите ми крака зашляпаха силно по дъските. Сnižих се и топката мина много близо до темето ми; въздушното течение от преминаването ѝ беше като от допир на пръсти, пригласящи косата ми назад, но тя не ме удари.

Приблжих се до лакса и се хвърлих към пластината на гърлото му. Острието се заби силно, разтърсвайки ръката ми: шокът премина нагоре чак до рамото ми. И това беше всичко.

Когато лаксът падна, кинжалът бе изтръгнат от хватката ми: създанието рухна с трясък, докато се изричаше ордумът *изключване*: настройките в ума на лакса предизвикаха тази автоматична реакция.

Ликуващ, аз се поклоних ниско към лакса: това беше нещо, което правеше баща ми, когато се биехме с тояги, и което бях възприел и правех автоматично след всяка битка. След известно време това се разпространи и всички момчета в родното ми място също го правеха.

Чух вратата да се затваря, оставяйки тишина на тренировъчния терен. Когато се изправих, видях, че Тайрън го нямаше. Кърн се

взираше в мен удивено, също и Дейнън. В очите на Палм обаче имаше само завист и омраза.

Току-що си бях създал враг.

9. ЗА НАПЪЛНО НАЧИНАЕЩИ

*Учителите по бойни умения са посветени хора,
опитни в кодирането на ордумите на Ним.
Първите учители по бойни умения били
примитивни човеци.
Те развили силата си до върхната ѝ точка във
Вторичната епоха на Империята.
Наръчник за изучаване на Ним*

Сутринта беше минала добре. Изпитвах истинско чувство за триумф, задето бях повалил лакса. Това беше нещо, което Палм не бе успял да направи, въпреки че бе обучаван от месеци, докато аз бях напълно начинаещ.

Следобедът беше посветен на умението за създаване на кодове: това бе нещо, което определено не очаквах с нетърпение. Очаквах сериозно да ме затрудни.

Всеки от нас имаше малък кабинет, в който да работи. Кърн ми даде тънък учебник: беше въведение в кодирането на езика Ним за напълно начинаещи.

Потупа ме по рамото и се усмихна:

— Просто изчети първите няколко страници и попей колкото можеш, Лейф. Дори в тази проста форма не е лесно. Така че не се безпокой. Просто направи най-доброто, което можеш. По-късно можем да обсъдим всичко, което не разбираш.

Той ме остави сам, така че отворих книгата и зачетох.

Цялостният речник на Ним (неофициално наричан „Дебелия Ним“) постоянно се разраства, не съществува само на едно-единствено място и е потенциално безкраен. Освен това е широко разпространяван. Ето няколко местоположения, където може да бъде намерен:

1. Ордумите се запечатват във всеки тренировъчен лакс, купен от Търговеца.

2. Създават се нови ордуми чрез съчетаването на съществуващи ордуми.

3. Новите ордуми могат да бъдат създавани от примитиви от опитен кодописец.

4. Някои ордуми се създават от кодописец и докато не бъдат вложени в тренировъчен лакс, съществуват само в ума му.

Основният речник на Ним (неофициално познат като „Тънкия Ним“) съществува в рамките на ума на всеки тренировъчен лакс, купен от Търговеца.

Прочетох тази първа страница около три пъти, опитвайки се да я разбера. После обърнах на втората страница, ужасявайки се какво ще намеря.

Беше още по-лошо.

СЪЗДАВАНЕ НА НОВ ОРДУМ

Ето как да отбележите началото на определение на нов ордум.

Започнете с :, което се произнася като **Двоеточие**

Завършете определението на новия ордум с ;, което се произнася като **Точка и запетая**

Ето списък на някои съществуващи ордуми, които могат да съобщават и насочват движението на един лакс:

Стъпка Н1 {това означава една стъпка напред}

Съпка ВЗ {това означава три съпки вдясно}

Съпка Л2 {това означава две съпки наляво}

Търси мишена {това означава да решите коя е най-подходящата налична мишена (противников лакс или боец) и атакувате}.

Режи плът {това модифицира предишната команда и нарежда на лакса да атакува боеца}.

Сега виждаме отдолу създаването на нов ордум, „Безразсъден“, който съчетава подбор от горните предишно съществуващи думи. Забележете използването на *, за да се свържат ордумите в рамките на определението.

: БЕЗРАЗСЪДЕН — Съпка Л2*Съпка ВЗ*Съпка Н1*Търси мишена. Режи плът;

Горното назовава новия ордум като „Безразсъден“. Той нарежда на вашия лакс да направи две съпки наляво, три съпки надясно, а после една съпка напред, последвана от пряка атака върху човешкия ви противник.

Новият ордум трябва да се **КОМПИЛИРА**:

Произнесете ордума **КОМПИЛИРАЙ** (това поставя новия ордум в ума на лакса във форма, която може да бъде **Назована**. Да изречете ордум, означава да наредите на лакса си да я изпълни.)

Сега **НАЗОВЕТЕ** ордума. Ордумът се назовава, като просто изречете името му (**Безразсъден**). Разбира се, той не се произнася на глас по време на схватка. Сигнализирайте го на вашия лакс, като използвате **УЛУМ** — код, който предавате, като барабаните с ботушите си по пода на арената.

Въздъгнах...

Дейнън започваше да става малко по-разговорлив и по време на обяда, докато Палм се цупеше в далечния край на масата, ми беше обяснил „Улум“.

По време на схватка човек не говореше на лакса си. Вместо да извикаш някой ордум, за да контролираш движението му, потропваш по пода на арената с ботуши. Барабанящият звук беше код, който човек трябваше да разработи сам и да запамети; нещо, което противникът ти и неговите лакси не биха разбрали. Така че схванах общата идея. Колкото до останалото обаче, бях напълно обезсърчен. Просто беше прекалено трудно — знаех, че никога няма да мога да стана създател на кодове. И все пак, дори и да беше боец, човек пак имаше нужда от елементарно ниво на разбиране по отношение на кодовете. Трябваше да разбираш как действат те.

Щях ли някога да успея? Струваше ми се голямо препятствие пред успешното завършване на обучението ми.

Един след друг слизахме за урока си насаме с Кърн. Дейнън се върна от своето занятие и потропа по вратата ми, за да ми съобщи, че е мой ред. Благодарих му и слязох долу.

Кърн имаше кабинет, два пъти по-голям от моя. На стената висеше портрет на Тийна, която държеше сина им. Усмиваше се от снимката и изглеждаше много щастлива. Картината беше изключително правдоподобна.

Погледнах го от другата страна на дървеното писалище. Той ми се усмихна топло:

— Как ти се стори учебникът? — попита.

Нямаше смисъл да се преструвам, че нещата стоят иначе, затова му казах истината.

— Намерих го за много труден. Изобщо не можах да разбера част от него. Онзи ордум, който показваше — защо се нарича „Безразсъден“? — попитах.

Кърн се усмихна:

— Учебникът се изразява леко хумористично. Ако наредиш на лакса си: „Режи плът“, както беше определено там, от позицията „мин“, той почти със сигурност ще бъде победен за секунди. Ще има три

лакса, които отбраняват противника ти, и твоят лакс ще пренебрегне всички отбранителни мерки и ще се устреми право към него. Това би било глупава постъпка, но просто демонстрираше как се съставя нов ордум.

Виж, не позволявай това да те безпокои, Лейф. Може никога да не станеш създател на кодове. Много малко от нас са способни да развият това умение до най-високото ниво. Аз със сигурност го нямам. Но не е нужно непременно да създаваш кодове за ордуми — просто трябва да можеш да използваш онези, които са били създадени за теб. Знам достатъчно, за да те науча на основите, но ако имаш достатъчно талант, тогава на по-късен етап с теб ще трябва да се заеме Тайрън. Той вероятно е най-добрият кодописец в града.

Изобщо не исках да се случва така. Исках да се бия и лицето ми сигурно ме издаде, защото Кърн продължи:

— От това, което видях по-рано, като съдя по бързината и подвижността ти, подозирам, че е по-вероятно в крайна сметка да се биеш на арената. Но никога не можеш да приемаш това за даденост — само времето ще покаже. Междувременно все пак са ти нужни някои основни умения и познания каква е целта и идеята на Ним. Така че днес ще започна с малко история.

— Нужно ли е да си вода бележки? — Както ми беше заръчано, бях си донесъл хартия и молив.

— Ще ти възлагам да пишеш задачи и изложения върху нещата, които обсъждаме, но бих те посъветвал да не си водиш записки сега — каза Кърн. — Най-добре е да се концентрираш и да запамятаваш наученото. Упражнявай се да използваш мозъка си по този начин. Най-добрите създатели на кодове и учители по бойни умения пазят в ума си цели последователности от ордуми. Така ги овладяваш и никога не се налага да ги проверяваш. Те са непосредствено достъпни. И задавай колкото искаш въпроси, докато минаваме през материала; трябва да изясниш това в ума си.

Веднага зададох въпрос:

— Не съм съвсем наясно по въпроса за наставниците по бойни умения. С какво се различават от създателите на кодове? — попитах. Чувствах се по-спокоен, когато задавах въпроси на Кърн. Той не притежаваше и помен от строгото, грубовато държание на Тайрън.

— Наставниците по бойни умения са майстори в създаването на кодове, много добре владеещи езика Ним. Често, като Тайрън, наемат на работа много други и имат цяла школа от бойци, някои от които са умели в създаването на кодове, а други — в боевете. Нека сега да започнем, като обсъдим Ним и как се е развил. Древните имали друго име за създателите на кодове — наричали ги „програмисти“ или „шифровчици“. Ние вярваме, че по някакъв начин са използвали пръстите си, за да задават настройки на движещи се бойни машини, които били направени от метал. Не знаем какъв е бил принципът на действие и подозираме, че е било нещо такова. Правели това върху нещо, наречено „клавиатура“.

Кърн демонстрира, като постави ръцете си една до друга на писалището и започна да барабани ритмично с пръсти по дървото.

— Разбира се, сега използваме АПИ, което означава Аудио-потребителски интерфейс. Използваме гласовете си и изричаме директно към лаксите думите, които те могат да чуят и възприемат, после ги нагаждаме в основните модули, които те вече съхраняват в себе си.

— Как са били създадени първите лакси? — попитах. Искаше ми се да бях прекарал повече време, разпитвайки баща ми за тези неща, за да съм по-подготвен. Имаше толкова много неща, които исках да го попитам, но беше твърде късно.

— Това е добър въпрос, Лейф. Доколкото знаем, за това са носели отговорност военните. Започнали, като програмирали метални военни машини, наречени „айботи“, но после ги заместили с лакси, които всъщност са прототипен джин, но са по-низши дори от най-низшето от тези създания. В крайна сметка били разработени джинове. Смятаме, че е вероятно плътта както на лаксите, така и на джиновете, да е била отглеждана в големи цистерни. Понякога тя се нарича „мнима плът“. Приблизително по това време бил разработен езикът за модулиране Ним. Развил се от няколко езика за програмиране, но най-вече от „ФОРТ“, който бил създаден отдавна от програмист на име Чарлс Х. Мур. Останалото е история — макар да има няколко версии на действителните събития, в зависимост от това кой историк четеш. Най-общоприетото вярване е, че след войните между нациите на човечите те използвали джинове, които да се бият вместо тях. Джиновете се разбунтували, а после се вдигнали на борба срещу

човеците, докато ние сме били победени. После построили Бариерата и затворили малкото оцелели човеци в пределите ѝ. Назначили протектор да управлява Мидгард от тяхно име. Много познания били изгубени. Вече не сме можели да създаваме собствени лакси, но ни било позволено да ги купуваме от Търговеца. Само той може да прекосява Бариерата в едната и в другата посока. Ние обаче вече не притежаваме нужното умение да даваме съзнание на лаксите, които купуваме.

Занятието приключи с опита на Кърн да ме научи на някои от основите на Ним — главните градивни елементи на езика. Беше добър учител, който притежаваше голямо търпение, но аз бях лош ученик. Никога не ме е бивало в езиците и четенето, а това беше най-сложното нещо, което някога се бях опитвал да науча. Някои от ордумите бяха трудни за произнасяне и се изричаха с резкия, ясен акцент на севера. Моят южняшки акцент щеше да затрудни това. Ако не можех да ги казвам правилно, как можех да се надявам да говоря на лакс и да го настройвам?

Може би никога нямаше да придобия уменията, нужни, за да завърша обучението си...

Онази нощ, когато точно се канех да се съблека, чух три почуквания от спалнята на Куин.

Дейнън се усмихна леко и повдигна вежди към мен, но челюстта на Палм увисна почти до ботушите му. Не беше очаквал Куин да ме повика отново. Изобщо не ми беше говорил от сутринта в тренировъчната зала, а сега цветът на очите му почти се смени от син на зелен от силата на гнева в тях.

Зачудих се какъв беше проблемът. Имаше логика да се чувства подразнен, че успешно бях победил лакса в тренировъчната зала, когато той още не беше успял да го стори, но какво ставаше сега? Дали харесваше Куин? Може би се беше надявал на само едно почукване, означаващо, че тя вика *него*?

Просто свих рамене, сякаш така или иначе не ме беше грижа. Още бях сърдит на Куин за начина, по който ме нападна след нощта ни навън, но не можех да потисна една тръпка на вълнение.

Стоях до вратата, още преди ключът да се завърти в ключалката. Куин беше непредсказуема и агресивна, но не можех да пренебрегна факта, че исках да я видя отново.

Отново влязох в стаята ѝ — само че този път тя не беше облечена с роклята си. Панталоните ѝ бяха пристегнати на глезените с черни панделки над нещо, което определено бяха ботуши Трит, а косата ѝ беше стегнато прибрана назад. Устните ѝ отново бяха оцветени в черно и червено. Дори намръщаното ѝ изражение беше същото като онова, с което ме беше изгледала първия път, когато я видях.

— Аз и ти, Лейф — битка с тояги, за да видим кой е най-добрият. Все още ли искаш да го направиш? — запита настойчиво тя. — Чух, че си изнесъл доста добро представление в тренировъчната зала тази сутрин. Хайде, искам да те видя в действие!

Сърцето ми се сви:

— Баща ти каза, че не го позволява — казах ѝ, съжалявайки за споразумението, което бях сключил с нея предишната вечер. — Може да ме изрита.

— Той само така си говори, не би се осмелил. Не се тревожи ако някога разбере, мога да го въртя на малкото си пръстче.

— Сигурна ли си? — попитах. *Наистина* се тревожех, и то с основание. Мечтата ми да се бия на Арена 13 ми се струваше много по-близо след първия ми ден на обучение — въпреки че теорията се беше оказала трудна. Изобщо не исках да я рискувам.

— Точно толкова сигурна, колкото съм сигурна, че ще те победея...

Поех си дълбоко дъх. Нямаше причина Тайрън да научи. Куин познаваше града добре и можех да се уча от нея. Колкото и да беше трудна за общуване, ми харесваше да бъда близо до нея — а със сигурност не започвах да се сприятелявам с Палм. Освен това, открих, че ми е трудно да устоя на предизвикателство. Част от мен искаше да се бие и да сложи Куин на място. Знаех, че мога да я надвия, и с нетърпение очаквах да видя изражението на лицето ѝ, когато го направех.

Кимнах.

— Ако точно това искаш... Обаче нямам тояга. Подарих моите на един приятел. Не мислех, че ще ги използвам отново.

Питър беше добър боец и мой близък приятел. Беше ми мъчно за него и другите момчета, с които се мотаех. Трудно ми беше да повярвам, че някога ще намеря такива другари тук.

Лицето на Куин омекна и тя почти се усмихна. Взе един кожен пакет.

— Можеш да си избереш от това, което имам тук — каза. — Да вървим да се бием!

10. КОСТНИЦАТА

*Нека се люлеем под лунната светлина,
тази сериозна лунна светлина.*
Сборник с древни приказки и балади

Скоро отново прекосявахме града: намаляващата луна тази нощ все още беше почти пълна и много голяма и ярка на хоризонта. Тръгнахме по различен път, не по този от предишната нощ, а когато отбелязах това, Куин ми каза, че се отправяме към кланицата, а не към Колелото. Къщите отстъпиха място на мозайка от кошари за добитък, повечето — празни, докато над нас тъмното туловище на огромната постройка започна да изпълва небето, като закри луната и погълна звездите. Носеше се силен мирис на животински тор и пот, който ме принуди да дишам през устата, вместо през носа.

— Със сигурност има по-подходящо място да се бием, отколкото тук — казах.

— Вътре е добре осветено, а по това време на нощта е тихо — каза Куин, забелязвайки отвращението ми. — След мръкване това е едно от най-безопасните места в Гиндийн. Никой няма да ни притеснява. Ако се бием където и да е другаде, ще привлечем внимание.

Докато се приближавахме, видях няколко работници, облечени в окървавени престилки, но те не ни обърнаха внимание и никой не ни попита нищо.

Вонята на кръв и изпражнения беше много по-ужасна — почти непоносима, — когато влязохме вътре.

— Ей там убиват добитъка. — Куин посочи към огромна врата, която беше отворена към нощното небе. Имаше локви кръв по пода и два грамадни чука, подпрени на стената. Отгоре висеше дълга верига с

остри куки. Извиваше се под ъгъл от четирийсет и пет градуса и изчезваше през голяма дупка във високия таван. До далечната стена имаше също такава верига.

— Всичко свършва много бързо — обясни Куин. — Един удар и са мъртви. Две секунди по-късно трупове се извличат там горе и им прерязват гърлата. После веригата започва да се движи и ги отнася до касапите на следващия етаж. Но ние отиваме още по-високо. Тук долу никога не почистват както трябва и винаги е хлъзгаво от кръв.

Куин сякаш изпитваше наслада да ми разказва всички кървави подробности; от изражението ми се досещаше, че не ми е приятно. Дали възнамеряваше да ме смути и да ме постави в неизгодна позиция?

В гърлото ми се надигна жлъчка и преглътнах с усилие, мъчейки се да овладее стомаха си. С надеждата, че няма да се изложя, като повърна, последвах Куин до далечния ъгъл на обширното помещение и започнахме да се изкачваме. Не беше толкова зле, колкото изкачването върху купола на Колелото, но до най-горния етаж имаше много път.

— Това е помещението за костите — каза ми Куин. — Докато стигнат тук горе, по животните не е останало дори късче месо. Има големи каци, в които изваряват костите. От част от тях се прави пастет или супа — това е евтина храна за лаксите.

В мрака видях кости навсякъде, струпани на толкова високи купчини, че почти докосваха тавана: някои бяха сухи и жълти, явно много стари.

Тук мирисът на смърт не беше толкова силен и стомахът ми започваше да се успокоява. Последвах Куин между планините от кости, докато стигнахме далечния ъгъл. Тук широк сноп лунна светлина блестеше през голям висок отвор и правеше светлината достатъчно ярка, за да виждаме ясно.

Куин посочи широк дървен улей наблизко.

— Костите се изсипват два етажа надолу — каза ми тя. — Някои се смилат за туткал, но повечето служат за тор. Тук нищо не се губи.

Тя коленичи и развърза кожения вързоп, който носеше, а после го разтвори и остави съдържанието му на пода.

— Избери си тояга — предложи.

Вътре имаше четири тояги, много подобни на онези, които бяхме използвали в Мипосин. Малко по-дълги от меч Триг, те бяха дебели в

края и заоблени, за да се намали вероятността от сериозно нараняване. Въпреки това битките с тояги все така бяха опасни. Познавах момче, което бе изгубило едното си око. Коленичих, избрах си тояга, после зачаках Куин да направи собствения си избор.

— И така, този лакс, когото повали днес... — поде тя, докато се изправяше с лице към мен. — Много добре е, че успя да направиш това още на първия ден, но няма да е достатъчно добре. Аз също повалих един, но моят беше истински, подготвен за арената. Твоят беше настроен само за тренировка. Сигурно е бил бавен.

— Той ли беше този, който те поряза? — попитах: очите ми се задържаха върху белега на лицето ѝ.

Куин кимна:

— Но си струваше — каза тя. — Мъжете, които се бият на Арена 13, имат белези само по ръцете. Аз имам по-впечатляващ. Не уцели окото ми, защото бях твърде бърза за него...

Това се различаваше от версията, която бях чул от Палм — че баща ѝ е пристигнал точно навреме да я спаси, — но тя очевидно не искаше да каже нищо повече по въпроса.

— Да отидем ей там — тя посочи надалече от улея. — Има повече пространство и е по-светло. Никой не идва тук горе по време на нощната смяна. Няма да ни безпокоят.

Взря се в мен за дълго, после се отдалечи, а сърцето ми биеше силно.

Последвах я в лъча от лунна светлина, където на пода имаше един чист, ясен участък.

Колкото и необичайни да бяха обстоятелствата, в мен се надигна прилив на вълнение, както ставаше преди всяка схватка. Беше странно да се бия с момиче, но това не променяше най-важното — винаги се биех за победа.

— Готов ли си? — попита Куин. — Победа в едно от три?

Кимнах, но после, без предупреждение, тя атакува.

Чудех се какво всъщност беше станало, когато Куин се беше изправила срещу лакса. На кого беше редно да вярвам — на нея или на Палм?

След броени секунди знаех отговора.

Участвах в истинска битка, а Куин беше бърза. По-бърза от всеки, с когото бях влизал в схватка някога преди.

Тя се хвърли напред, целейки се в главата ми. Когато се отместих, тя ме последва с танцова стъпка, като се въртеше и кръжеше, и се прицели да забие тоягата в лявото ми слепоочие. Сنيших се надясно.

Твърде късно осъзнах грешката си. Сега тоягата беше в лявата ѝ ръка и ме улучи над дясното око, поваляйки ме на колене. Ударът беше силен и от него ми призля.

Куин направи две стъпки назад.

— Първа кръв за мен — каза тя.

Осъзнах, че имаше право. В окото ми се стичаше кръв. Избърсах я с опакото на ръката си и се подготвих за следващата ѝ атака.

Този път я наблюдавах по-внимателно. Местенето на тоягата от едната в другата ръка беше трик, който не бях виждал преди, но нямаше отново да ме хване неподготвен.

Куин се усмихна и бързо прехвърли тоягата от дясната в лявата си ръка, после обратно в дясната. Движението беше елегантно, наистина умело; сигурно беше прекарала часове наред в упражняването му.

Концентрирах се силно, обхващайки с поглед всичко у нея: танцуващите крака, позата на тялото ѝ, после очите ѝ; особено очите ѝ.

Бях готов за следващата ѝ атака.

Куин се прицели към челюстта ми. Отново отстъпих извън обсега ѝ, после смених посоката. Тя беше бърза, но аз бях най-добрият боец с тояги в Мипосин.

Куин не отстъпи достатъчно бързо и я уцелих по челото с бърз удар със задната част на ръката, точно над дясното око. Раната беше почти същата като тази, която тя ми беше нанесла. Залитна, но не падна. Кръвта вече се стичаше на тънка струйка в очите ѝ.

Тя ми се усмихна.

Стоеше точно в лъча лунна светлина и когато се усмихна, лицето ѝ се преобрази. Веднъж, когато бях много малък, майка ми беше ми показала изображение на ангел в една книга. Ангелът имаше огромни, внушителни криле, но онова, което се бе запечатало в паметта ми, беше лицето. Сега лицето на Куин притежаваше същата онази неземна красота, докато тя се наслаждаваше на тръпката от битката.

Третата атака беше най-тежка. Продължи дълго време... Куин очевидно отчаяно искаше да победи, — но пък и аз също: повтарях

движенията ѝ стъпка по стъпка и удар по удар. Тя на два пъти проби гарда ми и единствено бързината ми успя да ме спаси.

Понякога си служехме със стъпки, копирани от Трит, но имаше най-вече движения от улицата.

Краят, когато дойде, беше почти разочарование.

Без да го осъзнаваме, бяхме стигнали до самия предел на чистото пространство. Изтласквах Куин назад, все по-нататък и по-нататък, а после замахнах към лявото ѝ слепоочие.

Внезапно тя настъпи някакви кости и изгуби равновесие. Ако не се беше подхлъзнала, вероятно щеше да избегне напълно удара ми, но с неравномерно разпределена тежест на тялото, вместо да я уцели в слепоочието, тоягата ми я удари право в устата.

Тя се свлече в купчина кости и те се посипаха като водопад по главата и раменете ѝ. Когато я издърпах оттам, видях, че устата ѝ кървеше обилно, а устните ѝ вече започваха да се подуват.

При тази гледка се присвих от ужас: въодушевлението от победата незабавно отстъпи място на угризения. Бях отвратен от себе си: въпросът не беше точно в това, че ми беше омразно да виждам Куин да изпитва болка — сигурен бях, че ударът ще причини трайно увреждане. Не можех да повярвам, че устата ѝ изобщо някога ще изглежда отново толкова красива. Точно толкова бързо, мислите ми станаха по-себични. Ами последствията за мен? Какво щеше да каже и да направи Тайрън, когато видеше лицето на дъщеря си? И какво щеше да стане, когато откриеше, че вината е моя?

Очите на Куин обаче блестяха.

— Мисля, че един от зъбите ми се клати — каза тя, бършейки с опакото на ръката си окървавените си устни.

— Толкова съжалявам — успях да изрека. — Това не се брои. Ти се подхлъзна.

Тя поклати решително глава:

— Не. Подхлъзнеш ли се на арената, край. Ще бъдеш посечен след секунди. Тук важат същите правила. Ти печелиш.

Като победител се поклоних, точно както правеха на Арена 13.

— Никога не съм виждала боец с тояги да се покланя, Лейф. Така ли правеха там, където живееше?

Кимнах.

— Баща ми някога се е бил на Арена 13. Той ме учеше на бой с тояги и се покланяхме, когато печелехме. Започнах да го правя, когато се биех с други момчета; те го възприеха и скоро всички го правехме!

Бях очаквал да е ядосана, задето е победена, но като че цялата горчивина я бе напуснала. Изглеждаше почти щастлива. Дори изви окървавените си устни в нова усмивка.

— Благодаря, че се би с мен, Лейф — каза тя. — Хареса ми.

Начинът, по който изрече името ми, и изражението в очите ѝ ме накараха да почувствам топлина отвътре. За миг се взряхме един в друг.

Разваляше го само едно нещо.

Куин беше дъщеря на Тайрън.

11.

НИКОЙ НЕ СЕ БИЕ С МОМИЧЕ

Някои вярват, че самият Ним притежава съзнание, че представлява сбора от всички съществуващи модели.

Други смятат, че Ним е богиня; такава, която избира простосмъртен за свой защитник. Всички са прави.

Амабрамсъм:

Книга на мъдростта на Джентай

— Какви си ги вършил? Ама че ужасно изглеждаш!

Насмешливият глас рязко ме изтръгна от дълбок сън без сънища и когато вдигнах поглед, видях Палм, навел ухилено лице към мен. Бавно се надигнах и седнах. Главата ме болеше, а щом докоснах челото си, когато отдръпнах ръка, тя беше лепкава от кръв. Възглавницата ми беше наквасена с нея. Споменът за събитията от предишната нощ нахлу в паметта ми.

— Как се сдоби с това? — попита той. — Изглежда противно.

Другите две момчета бяха заспали, когато се промъкнах обратно в стаята нощес.

— Битка с тояги — казах му, опитвайки се да проясня ума си. Беше ми трудно да мисля. Главата ми започна да пулсира.

— Изглежда, че си загубил — каза той самодоволно.

— Не. Беше за най-доброто от три — отговорих, без да мисля, подразнен от опита му да омаловажи постижението ми.

— Срещу кого се би? Да не би Куин да те е завела в Общността?

Поклатих глава:

— Не, отидохме на друго място. Бих се срещу Куин.

Незабавно осъзнах, че бях сбъркал, като му казах това.

Никога няма да забравя изражението, което премина по лицето му. Беше смесица от удивление и нещо, което приличаше на триумф. После бавно се смени с презрение.

— Бил си се с Куин...? Бил си се с момиче?

Кимнах. Когато помръднах глава, ме заболя. Всичко ме болеше.

— Никой не се бие с момиче — каза Палм, като поклати глава и погледна към Дейнън, сякаш не можеше да повярва. Дейнън изцяло избегна погледа ми.

Бях предположил, че Куин се е била и с двамата — както и че ги е завела да видят Колелото. Може би бях сгрешил и Куин изобщо не ги беше предизвикала.

— Само почакай да се разчуе! — подметна подигравателно Палм. — Ще станеш за посмешище на града. Би трябвало да се срамуваш! Свършен си тук! Свършен си, още преди да си започнал! Няма начин да успееш да скриеш това от Тайрън.

С тези думи той излезе от стаята, несъмнено възнамерявайки да слезе пръв на закуска, както обикновено.

Хвърлих поглед към изображението на боеца от Арена 13 над леглото му.

Вероятно бях провалил шанса си да се бия там, помислих си печално.

Предричането на Палм скоро се оказа вярно. С мен беше свършено, а краят дойде дори по-бързо, отколкото той бе предполагал. Едва се бях облякъл, когато един слуга дойде със съобщение.

Тайрън искаше да ме види долу. Чакаше в двора зад къщата.

В мига щом видях лицето му, разбрах, че новините са лоши. Когато излязох на светлината на ранното утринно слънце, той стоеше с гръб към мен. Забелязах вързания с връв вързоп с дрехи в краката му и сърцето ми се сви. Разпознах ризата си, същата, която носех, когато пристигнах от Мипосин.

Когато се обърна с лице към мен, Тайрън изглеждаше по-скоро тъжен, отколкото ядосан.

— Ти ме измами, момче — каза той. — Не позволявам битките с тояги. Знаеш това. Не ме ли слушаше? Бях достатъчно ясен.

— Съжалявам — чух се да казвам, знаейки, че това нямаше да промени нищо. Защо бях оставил Куин да ме придума да се бия с нея?

Почти бях докоснал мечтата си и я бях изгубил заради един глупав бой с тояги.

— Съжаляваш? *Ти* съжаляваш? Как мислиш, че се чувствам *аз*? Имаш талант, момче, но сега всичко е пропиляно. Кариерата ти в Триг приключи, преди да е започнала истински. Напуснеш ли ме, никой друг няма да те приеме. Достатъчно лошо е да предадеш доверието ми, но е десет пъти по-лошо да го направиш със собствената ми дъщеря. Момичето е достатъчно глупаво и без да я насърчаваш.

Вдигна вързопа ми с дрехи и ми го подхвърли. После, без нито дума повече, влезе вътре и затръшна вратата след себе си.

Стоях там в двора няколко минути, неспособен да помръдна. Не можех да повярвам какво се беше случило. Упорито се помъчих да попреча на сълзите да плиснат по бузите ми.

Най-после, като си поех дълбоко дъх и не знаех какво друго да правя, взех вързопа с дрехите си и излязох на улицата. Без да хвърля дори бегъл поглед към Колелото, се отправих на юг. Какво друго можех да направя?

Наоколо нямаше много хора и се почувствах хванат като капан в нещастieto си. Не бях стигнал много далече, когато чух някой да тича зад мен: стъпките се приближаваха все повече и повече. Когато се обърнах, видях, че беше Куин.

— Съжалявам, Лейф, наистина съжалявам — мъчеше се да си поеме дъх.

— „Съжалявам“ не е достатъчно! — процедих. — Мислех, че каза, че всичко ще е наред? Че го въртиш на малкото си пръстче?

— Никога не съм го виждала толкова ядосан. Просто отказва да ме слуша. Мисля, че е заради това — каза тя, като посочи подутата си уста. — Опитах се да не му се изпречвам на пътя тази сутрин — не слязох на закуска, — но Палм вече му беше казал за схватката ни и той се качи побеснял в стаята ми.

Палм... разбира се! Бях се показал толкова глупав да му кажа истината за раната на главата си.

— Отрекох всичко, но той отказа да ми повярва. Виж, моля те, не си тръгвай. Просто ми дай време да го обработя. Ще го убедя, обещавам. Повярвай ми, мога да го направя.

— Какво ще правя дотогава?

— Намери си работа. В кланицата наемат хора на ден. Ти си едър и силен за възрастта си — ще те приемат. После, когато ядът на баща ми попремине, ще знам къде да дойда да те намеря...

Не можех да се откажа от мечтата си, ако все още имаше шанс, така че след по-малко от час се бях присъединил към опашка от мъже, търсещи работа, пред кланицата.

Възложиха ми да събирам мършата в големи кофи и да я изсипвам в една каца, и прекарах целия дълъг ден, вършейки това. Беше мръсна, смрадлива и изтощителна работа. Смрадта на кръв и изпражнения беше навсякъде и когато свърших, дълго след залез-слънце, отнесох тази воня със себе си.

Докато дните минаваха, се опитвах дори да не мисля за краткото време, което бях прекарал като един от възпитаниците на Тайрън. Контрастът между него и сегашното ми занимание беше твърде болезнен. Онова беше истински рай; сега бях в ада. Не можех да повярвам, че съм бил толкова лекомислен, та да го пропиляя.

Всяка сутрин трябваше да се присъединявам пак към опашката, за да ме наемат отново. В някои дни не получавах работа и тогава нямах много за ядене. Понякога изваждах късмет и получавах нощна смяна, за която се плащаше повече, но независимо дали имах пари, или не, бях принуден да спя сред кошарите за добитък. Заради сезона на Триг в града не бяха останали места, където човек да отседне.

Постепенно свикнах с вонята и започнах да намирам работата по-лесна. Можех да почувствам как заяквам и си създавам рутина.

Една нощ старшият майстор ме въведе в един склад да ми покаже кои кофи с мърша трябва да бъдат изсипани първи. Чух движение в един от тъмните ъгли и хвърлих поглед натам, предполагайки, че е поредният плъх. Наоколо ги имаше в изобилие — едри, със сиви мустаци и неутолим апетит. Добре си хапваха в кланицата.

Но главният майстор се намръщи и внезапно пое с едри крачки в посоката на шума, като отскубна една факла от стената, докато минаваше. Заинтригувано го последвах и никога няма да забравя гледката, която ни посрещна. Момиче, облечено в дрипи, беше коленичило пред кофа с мърша. Ядеше суровата пихтия, свитите ѝ в

шепи ръце бяха пълни с нея; струйка гъста, тъмна кръв се стичаше от устата ѝ. Не можех да повярвам на това, което виждах.

— Изчезвай! — изкрещя главният майстор, като вдигна юмрук.

Момичето се изправи на крака и отвори уста, сякаш за да каже нещо. Но после нададе пронизителен писък и поредица от звуци, които може и да са били думи, но излязоха като смесица от стонове и безсмислено ломотене.

— Махай се отгук или ще почувстваш юмука ми, мръсно, отвратително създание такова! — кресна мъжът, като пристъпи към нея.

Бях отвратен от момичето, но още по-силен беше инстинктът ми да ѝ помогна. Какво се беше случило, за да я принизи до това състояние? Пристъпих по-близо, но тя придоби ужасено изражение, обърна се на пета и хукна в тъмнината, оставяйки зад себе си само кървави следи от стъпки.

Главният майстор ме изгледа сърдито:

— Тя е истински паразит и вероятно гъмжи от болести. Докосната е от Таласъма, така че не припарвай до нея!

— Докосната ли?

— Таласъма отвлича момичета от улиците. Несъмнено тя е била достатъчно лекомислена да остане навън след мръкване. И, да, той ги докосва — изсмуква душите от телата им. Остава само празна шушулка.

Това беше едно от момичетата, за които ми беше разказала Куин.

— Ами семейството ѝ? — попитах. — Не е ли редно да е с тях?

— Тя вече не е тяхна дъщеря. Тя е животно без ум. Но не се безпокой, момче — няма да е наоколо за дълго. Пискюлестите ще дойдат да я приберат. Такъв е редът.

— Кои са пискюлестите? — попитах. Никога не бях чувал за тях.

— Слугите на Таласъма — отговори главният майстор. — Понякога обикалят из града след мръкване — още една причина да си стоиш вътре, след като слънцето залезе. Някои са били променени от Таласъма и вече не са напълно човешки същества. Ужасно грозни са и няма да повярваш колко са бързи и силни. Когато са наоколо, никой не е в безопасност.

Открих, че ми е трудно да се съсредоточа върху работата си през остатъка от тази нощ.

Не видях момичето никога повече.

12. ТАКИВА КАТО ТЕБ

*Истинските Джентаи могат да бъдат разпознати
по татуировките на лицата си.
Истинските Джентаи са воини.
Амабрамсъм:
Книга на мъдростта на Джентай*

Една сутрин, когато слънцето изгряваше, на излизане от кланицата открих някой да ме чака.

За момент не го познах. Може би беше защото обикновено имаше тъжно, нервно изражение, а сега се усмихваше. Разтрих сънливите си очи и погледнах отново. Беше Дейнън!

Почувствах внезапен проблясък на надежда. Дали беше дошъл да ме отведе обратно в къщата на Тайрън, запитах се. Дали Куин беше успяла да убеди баща си да си промени решението?

Но Дейнън бързо потъпка надеждите ми.

— Куин ме изпрати със съобщение — каза той. Дори при звука на името ѝ вътрешностите ми се разбунтуваха. Често се бях сещал за нея, изпитвайки ту гняв, ту нещо друго, което не бях напълно готов да призная. — Помоли ме да ти кажа, че баща ѝ бавно започва да приема нейната позиция. Тя каза да не се предаваш, ще успее да го убеди.

Колко време можех да продължа да върша тази работа? Въздъгнах.

— Кажи ѝ, че съм ѝ благодарен, задето опитва — отвърнах.

Готвех се да се шумугна покрай Дейнън. Не ми харесваше да ме вижда така, опръскан с тор от глава до пети. Но той продължи:

— Съжалявам, че това се случи, Лейф.

Спрях и го погледнах. Изглеждаше искрен.

— Не заслужаваш това. Казах на Палм, че постъпи зле, като те издаде — продължи той.

Знаех, че на Дейнън сигурно му бе коствало много, за да се противопостави така на другото момче, и го оценявах — дори да не беше имало полза.

— Не си единственият, който се е бил с Куин. И двамата с Палм се бихме с нея, но нямаше последствия. Не и такива. В моя случай Тайрън дори не разбра. Научи за Палм, но той накара баща си да дойде да се види с Тайрън и да оправи всичко. Той е богат човек. Несъмнено е дал допълнителни пари за обучението на Палм.

Бях обзет от ярост при несправедливостта на този свят, а после внезапно се почувствах напълно изтощен. Искях да спя.

— Благодаря, че ми каза това, Дейнън.

Момчето кимна:

— Надявам се, че скоро ще се видим отново.

И с тези думи се върна към удобството в къщата на Тайрън, докато аз потърсих тих ъгъл, в който да поспя.

Дните се превърнаха в седмици и въпреки съобщението, Куин все още не беше дошла да ме потърси; започнах да губя надежда.

Със сигурност не исках да се прибирам у дома. Щеше да е хубаво да видя приятелите си отново, но не можех да работя във ферма сега, когато бях видял какъв би могъл да бъде остатъкът от живота ми. Една възможност, която обмислях, беше да започна да участвам в битки с тояги тук, в града. Изпитвах увереност, че съм достатъчно добър, но не бях сигурен колко пари можех да изкарвам. А и това означаваше да се откажа от мечтата си да успея на Арена 13. Започнех ли веднъж да се бия с тояги, щях да съм изгорил мостовите си. След това Тайрън никога нямаше да ме приеме отново.

Една вечер тръгнах точно покрай Колелото, заслушан във виковете и насърчителните възгласи от вътрешността. Чувствах се потиснат от когато и да било преди.

Точно се отправях обратно към кланицата, обзет от мрачни мисли, когато видях пред себе си трима членове от Гвардията на Протектора: идваха право към мен. Единият, на кон, явно беше офицер: носеше дълга сабя на хълбока си. Другите двама вървяха пеша, с кинжали на коланите, всеки носеше дълга тояга и потрепваща факла.

Спомних си съвета на Тайрън — че никога не бива да ги гледаш в очите, никога не бива да им даваш оправдание. Затова наведох поглед към калната улица и се приготвих да ги подмина.

— Къде си мислиш, че отиваш? — запита настойчиво един глас.

Останах с наведена глава, но вдигнах очи към лицето му.

Офицерът седеше високо на коня си, синята му униформа беше безупречна, сините му очи — пълни с презрение. Не направи опит да прикрие какво мислеше за мен. Знаех, че изглеждам ужасно; въпреки престилката, която носех, всеки ден в крайна сметка бях изпоцапан с кръв и мърша. Понеже спях на открито, беше трудно да се мия и да пера дрехите си, а с течение на времето полагах все по-малко и по-малко усилия.

— Връщам се на работа — казах му, възможно най-вежливо. — В нощната смяна съм.

— Не, не си. Тук няма работа за такива като теб. Ето къде ще отидеш — каза със зловна гримаса, като посочи на юг. — Обратно в дома си, където ти е мястото.

Другите двама мъже се нахвърлиха върху мен в миг, удряйки ме с тоягите си. Нямах сили дори да се опитам да ги отблъсна. Побягнах.

Известно време те ме преследваха надолу по улицата, офицерът се смееше някъде зад тях. Скоро успях да се отърва от тях, но докато забавях темпото си до обикновен ход, продължих да се движа в същата посока. На юг.

Физически не бях лошо пострадал. Повечето удари бяха попаднали по гърба ми. Но се чувствах по-унижен и засрамен, отколкото когато и да било преди.

Беше време да се предам.

Отивах си у дома.

Вървах на юг, докато оставих града зад гърба си, а после, призори, си починах. Погледнах назад към Гиндийн, наблюдавайки как слънцето изгрива над града, запазвайки в паметта си начина, по който ярките лъчи осветяваха цитаделата на Таласъма. Те блестяха по тринайсетте извити бронзови шпила. Беше започнал нов ден, но довечера, докато слънцето залязваше, лъчите щяха да хвърлят

деформираните си, заплашителни сенки на изток през града, които засенчваха покривите и стигаха чак до Колелото.

Често бях гледал онези заострени сенки; приличаха на тъмни остриета, насочени към животите, към самите души на жителите на Гиндийн.

По някакъв начин Таласъма трябваше да бъде спрян...

Някой трябваше да го направи. Той *трябваше* да бъде спрян. След всичко случило се, след като бях стигнал толкова далече, не можех да се откажа толкова лесно, казах си. Просто не можех.

Затова се обърнах и се върнах по стъпките си обратно в кланицата.

Този ден бях твърде закъснял да получа работа, но на другата сутрин, точно след разсъмване, стоях на опашката, когато до мен се приближи някой.

Беше Куин. И се хилеше.

Това ли беше? Нима щеше да бъде тук по друга причина?

Куин ме сграбчи за ръката:

— Хайде — каза. — Баща ми размисли. Ще ти даде още един шанс.

Като в мъгла я оставих да ме извлече от кланицата. Не можех да повярвам, че наистина се връщам в къщата на Тайрън. Куин беше успяла; наистина беше придумала баща си. Целият гняв и негодувание, които изпитвах към нея, беше изчезнал и започнахме да бъбрим не принудиено.

— Вонис — каза тя и сбърчи нос.

— Мислех, че мръсотията ти харесва — усмихнах се дръзко. — Доста време ти отне да убедиш баща си — казах й. — За малко да се откажа и да се прибера у дома.

— Постарах се, но никога не съм знаела, че е толкова упорит. Когато се бих с Палм, не вдигна и наполовина толкова голям шум. После, вчера, внезапно размисли. Търсих навсякъде, но не можах да те открия. Помислих си да опитам още веднъж днес. Честно казано, не бях сигурна, че ще си се задържал толкова дълго.

— Надви ли Палм, когато се би с него? — попитах.

— Разбира се, че да — каза Куин с усмивка. — Забеляза ли онзи звук, когато говори?

Спомних си щракането, което бях забелязал, когато го срещнах за пръв път.

— Носи изкуствени зъби. Избих му предните зъби — каза ми тя.

— Но баща му дойде и го спаси от изгонване?

— Да. Татко изрита Палм за ден-два, но после се появи баща му. Някакви пари преминаха от едни ръце в други. Тийна разбрала чрез Кърн и ми разказа. Баща ми е богат, но отчаяно ламти за още пари. Изглежда, просто не може да се насити.

Когато приближихме къщата, започнах да изпитвам нервност. Трябваше да оправя нещата с Тайрън. Той трябваше да разбере, че може отново да ми има доверие.

Той чакаше в двора, когато пристигнахме. С Куин си кимнаха, а после тя влезе право вътре, като стисна ръката ми над лакътя, преди да си тръгне.

— Съжалявам, че ви разочаровах — казах веднага. — Няма да се повтори.

Бях очаквал лекция или поне някакво предупреждение. Но Тайрън не каза нищо: просто ме огледа бързо от глава до пети.

— Почисти се — ще помоля Тийна да ти намери дрехи за преобличане. Закуси добре. Този път няма да има значение дали си закъснял за първата тренировка.

Направих точно каквото ми поръча, като си измих лицето и ръцете, преди да тръгна към спалното помещение, за да се преоблека. После влязох в трапезарията, където закусих сам, като се насладих на всяка хапка и си взех втора порция.

Най-накрая влязох в залата за тренировки, както бях направил в първия си ден, преди толкова много седмици.

Другите двама ученици явно не бяха предупредени за завръщането ми и изглеждаха зашеметени да ме видят отново. Челюстта на Палм почти се удари в пода.

— Тайрън те е приел обратно? Не мога да повярвам! — възкликна.

Взрях се в него, без да кажа нищо, и започнах да събувам обувките и чорапите си, готов за тренировка. Не бях имал шанс да се подготвя какво да кажа, когато видях отново Палм. Щом чух надменния

му глас, започна да ме обзема гняв; внезапно вече не можех да го сдържам. Думите избликнаха от устата ми.

— Не благодарение на теб! — заявих. — Нямаше търпение да му кажеш, нали? Странно, не спомена, че и ти си се бил с Куин преди. Трудно ли се дъвче с изкуствените зъби? Чудно ми е.

Палм ме изгледа гневно, руменината нахлу в бузите му, издавайки чувствата му. Но не отвърна, просто се отправи с тежки стъпки към другата страна на тепиха.

Дейнън ми се усмихна сухо:

— Радвам се, че се върна, Лейф. Нямаше да е честно, ако не беше получил още един шанс.

— Благодаря, Дейнън. Нямам търпение да се върна към тренировките.

Скоро Кърн вече ръководеше тренировката ни, и ако не се броеше едно бързо: „Добре дошъл обратно“, се държеше с мен, сякаш никога не си бях тръгвал.

В онзи ден можеше да кажа и други неща, но тъй като Палм не ми каза нищо повече, аз също си замълчах.

Въпреки това всеки път, щом отвърщаше на Кърн или промърморваше нещо на Дейнън, беше трудно да не се усмихна.

Сега, когато слухът ми беше настроен да се вслушва за него, постоянно чувах щракането на изкуствените му зъби.

13. УЕСТМИЪР ПЛАЗА

*В началото беше ордум,
и ордум бе въплътен.
Това бе най-голямата грешка, която допуснахме.
Амабрамсъм:
Книга на мъдростта на Джентай*

С напредването на седмицата бързо привикнах към рутината на дните си под покрива на Тайрън.

След закуска прекарвахме сутринта в усвояване на практически умения под надзора на Кърн. Беше трудна работа и часовете, прекарвани в танцуване по дъските зад някой лакс, ми докарваха болки и мъчителни спазми в мускули на краката, каквито не знаех, че имам.

Най-голямо удовлетворение ми доставяше фактът, че бях успял да уцеля пластината на гърлото на тренировъчния лакс с кинжала си още два пъти, докато Палм не беше успял да го стори дори веднъж. Той се изпълваше с все по-голямо раздразнение.

Практическите упражнения ми бяха далеч по-приятни, отколкото следобедните занимания, когато се мъчех да усвоя основите на кодирането на езика Ним. Тайрън настояваше Палм, Дейнън и аз да работим сами в един от малките кабинети до спалнята ни. Викаха всеки от нас за едночасово обучение насаме с Кърн. Още по-зле беше в четвъртъците, когато Тайрън преподаваше теорията. Смущавах се от грешките си и започнах да се опасявам, че не съм достатъчно схватлив; със сигурност щях да се проваля в едномесечния си изпитателен срок.

Следобедите винаги завършваха с тичане, което да ни помагаше да развием както издръжливостта, така и бързината си. Водени от Кърн, ние подтичвахме надолу към Колелото. След две обиколки с умерено темпо на онази огромна постройка, по време на следващите

две спринтирахме. После, след няколко минути, в които да възстановим нормалното си дишане, се надбягвахме помежду си — три бързи обиколки, завършващи на главния вход. Беше надбягване, което печелех всеки следобед. Кърн ме пришпорваше силно, но аз бях по-бърз. Той винаги се усмихваше и ме поздравяваше. Създадохме си шеговити отношения и бях започнал да го възприемам почти като голям брат. С Палм не бяхме разговаряли директно, откакто се бях върнал на обучение. А фактът, че той беше изтикан на трето място във всекидневните ни надбягвания, с нищо не подпомагаше приятеляването ни. Единственото, което ми разваляше удоволствието, беше, че след като Палм се класира на трето място, Дейнън изпадна на четвърто.

След това се връщаме с бавен ход до къщата на Тайрън, очаквайки с нетърпение най-обилното хранене за деня.

— Гладен съм като вълк — каза Дейнън.

Вървах до него; Палм беше отпред и бърбеше с Кърн.

— Аз също, но храната си струва чакането. Далеч по-добра е от онова, което ядох в Мипосин. Никога нямаше достатъчно. Фермерът, за когото работех, не ми позволяваше да се храня със семейството му. Изнасяше ми една чиния в обора, където спях. Обикновено беше студена.

— Звучи, сякаш не ти е било никак лесно.

Кимнах.

— Работата беше тежка, но все пак имах някакви приятели. Виждах се с тях в съботите и неделите, когато ходех да се бия с тояги. Ами ти, Дейнън?

— И аз работех във ферма, но беше на баща ми, така че поне имах прилично легло за през нощта. Имам двама по-малки братя. Всички трябваше да се бърхтим заедно, за да помагаме на баща ми, работехме от зори до мрак. Това е по-добре! Но трябва да успея или пак ще свърша като фермер.

— Ами братята ти? — попитах. — Те ще дойдат ли в града да тренират за арената?

Дейнън поклати тъжно глава:

— Баща ми може да си позволи да изпрати на обучение само един от нас; наистина едва смогва с плащанията. Аз съм най-големият,

затова се пада на мен. Трябва да се справя добре. Не искам да го разочаровам.

Всяка втора вечер, като част от тренировъчната ни програма, Тайрън ни водеше до Колелото, за да можем да се учим, като гледаме състезанията на Арена 13. Един от най-важните моменти беше, когато за пръв път видях Епсън да се бие.

Бяхме се настанили по местата си точно навреме за първото състезание за вечерта. Бойците и техните лакси вече бяха заели позиции.

Зад единия лакс стоеше мъж с бяла коса и къса брада; голите му ръце бяха осеяни накръст със стари белези.

Никога не бях виждал някой толкова стар да се бие на Арена 13. Дълго преди косата им да започне да побелява, повечето бойци бяха принудени да се оттеглят, често поради нараняване. Това беше занимание за млади мъже — човек трябваше да е в разцвета си. С намаляването на подвижността и бързината ставаше много по-трудно да се биеш.

— Онзи дядка няма да издържи и пет минути — подметна подигравателно Палм. — По-вероятно е да умре от старост още преди да започне състезанието!

— Това е Епсън. — Гласът на Тайрън беше изпълнен с уважение и той изгледа кръвнишки Палм. — Пострада и не се е бил от миналия сезон. Но всички го познават. Подцениш ли го, мъртъв си, Палм! Той е ветеран от Арена 13 и легенда сред онези, които са наясно с тези неща. Може би не е толкова силен и бърз, както едно време, но е хитър и умел боец, както от позиция „мин“, така и от „маг“, което е много рядко срещано. Повечето бойци специализират в едната или другата. Ще си заложа парите на него. Погледни всички белези по ръцете му.

— Всеки белег е знак за схватка, в която е бил победен ли? — попитах. Бях стреснат, че са толкова много.

— Всеки белег е знак за *достойна* загуба — поправи ме Тайрън. — Но на всяка от тях е имало поне петдесет победи. Казват, че трябва да се оттегли в края на сезона. Сега получава спазматични схващания на краката — хронично оплакване; мнозина по-възрастни бойци го получават, — а гърбът му отслабва все повече. Но не бих изключил вероятността да разпространява слухове в свой ущърб, за да подобри шансовете: така ще спечели повече, когато заложи на печалбата си.

Сега погледни младия мъж, срещу когото ще се изправи. Казва се Скул и заема високо място в класациите, макар че това е едва третият му сезон. Той е боец от школата на Кронкт — както можеш да разбереш по знака с орела отзад на жакета му. Много е популярен сред жените.

Можех да видя защо. Скул имаше руса коса, красиво лице и мускулесто тяло. Хвърлих поглед из галерията и забелязах, че тази вечер присъстваха повече жени от обикновено. Няколко на първия ред се бяха надвесили през парапета и го викаха по име в опит да привлекат вниманието му. Едно младо момиче най-накрая успя: той вдигна поглед, усмихна се и ѝ помахаше — при което тя изписка и зарови лице в ръцете си.

— Скул наистина си го бива — каза Палм. — Гледали сме го как се бие преди. И двата пъти победи като на шега, нали?

Тайрън кимна:

— Да, Скул ще стигне далече, но мисля, че тази вечер го чака изненада.

Аз обаче проявявах по-голям интерес към Епсън. Ето един човек, който беше имал дълга, успешна кариера на Арена 13.

— Към чия школа принадлежи Епсън? — попитах; бях забелязал, че на гърба на жакета му нямаше емблема.

Палм седеше от другата страна на Тайрън и видях как се хили самодоволно на въпроса ми. Очевидно знаеше отговора и винаги беше във възторг от всяка проява на невежество от моя страна.

— Мнозина предпочитат да се бият от името на школа като моята, която предлага добра подкрепа на бойците, но не всеки боец тръгва по този път — обясни Тайрън. — Епсън поддържа, притежава и тренира със собствени лакси. Някои бойци го правят, защото е нужно дълго време, за да съберат средства за постигането на положение. Някои като Епсън обаче избират да не правят това. Би могъл да си го позволи, но предпочита да работи сам. По-скоро би предпочел да се бие, отколкото да си прави труда да обучава и ръководи други хора.

— Мисля, че бих избрал да правя същото — отбеляза Дейнън от лявата ми страна.

Тайрън се усмихна:

— Това е нещо, за което всеки трябва сам да вземе решение. Но за вас, момчета, решения като това са още в бъдещето.

Въпреки онова, което бе казал, аз вече знаех какво искам да правя; не смятах, че е вероятно да размисля. Липсваше ми умението да разработвам звукови кодове до най-високото ниво, така че никога не бих могъл да стана втори Тайрън. Но бях бърз, а реакциите ми бяха отлични. Исках да се бия на арената — да се бия и да побеждавам, докато станех най-добрия боец в позиция „мин“ на Арена 13.

След като наду тръбата, давайки сигнал, че схватката може да започне, Пинчън, Главният разпоредител, напусна арената и състезанието започна. Скул се сниши зад трите си лакса. Ръцете му — както и тези на Епсън — бяха голи; виждаха се далеч по-малко белези.

Внезапно Скул започна да потропва с крака по дървените дъски, използвайки звуковия код Улум, за да нареди на лаксите си какво да правят.

Реагирайки бързо, лаксите на Скул започнаха да се движат предпазливо, шестте остриета проблясваха заплашително. Скул ги последва, идвайки с танцова стъпка много близо до гърба на средния си лакс.

В отговор самият Епсън започна да потропва ритмично по дъските, а после бързо направи една крачка назад заедно със собствения си лакс.

Чух нисък шепот, който бързо се превърна в надигащ се тътен на очакване. Беше ясно, че Скул вече беше допуснал грешка: публиката бе забелязала престараването на по-младия мъж.

Проблеснаха четири двойки остриета, когато единственият лакс на Епсън се завъртя рязко напред, забивайки остриетата на собствените си оръжия — дясно, ляво и пак дясно — в гърлата на трите лакса, застанали срещу него. И изведнъж три-гладът на Скул се превърнаха в отпусната оплетена купчина върху дъските — почти, стори ми се, преди да чуя металическия грохот от падането.

Бързината на лакса на Епсън беше невероятна и въпреки това по-старият човек почти не беше помръднал. Устата ми увисна отворена, а един бърз поглед настрани ми подсказа, че Дейнън и Палм бяха реагирали по същия начин. Епсън още стоеше приведен в същата поза, с усмивка на лицето.

Без защитата на трите му лакса танцът на Скул внезапно бе спрял: сега заплашителната фигура на единствения лакс на Епсън протегна мечовете си към него.

Под хор от вой и слисани писъци от поддръжниците на Скул, лаксът на Епсън направи малък прецизен разрез върху горната част на ръката му — ритуалът, който беляза поражението на по-младия мъж. После двамата противници се поклониха един на друг и всичко приключи.

Отново отвориха вратите и служителите, напътствани от Пинчън, отнесоха повалените лакси от арената, докато жълти билети, квитанциите за залози на онези, които бяха заложили на Скул, с пърхане падаха от ръцете на разочарованите хора.

Хората бързо станаха от местата си и се устремиха като прилив нагоре по пътеките между седалките към букмейкърите със сини шарфове, които сега бяха застанали близо до задната стена на галерията.

— Епсън почти не помръдна — казах, все още изумен от случилото се току-що. — Стори ми се лесна победа.

— Наистина. Победа, спечелена още преди да стъпи на арената — каза Тайрън с усмивка. — Гледай и се учи, момче. Онзи лакс е свършено настроен. Епсън се движеше вътре в ума му, а после му казваше точно какво да прави. Една стъпка назад; после атака. За боеца от позиция „мин“ е трудно да победи: неговият лакс е числено превъзхождан три към едно. Но опитните и смелите *могат* да го постигнат. Човек като Епсън го прави отново и отново. Един три-глад трябва да бъде свършено координиран и понякога може да се обърка — както видях току-що. Не само това: боецът в позиция „маг“ може да бъде подлъган да допусне грешки.

Осъзнах още колко много имаше да уча, преди да съм готов да стъпя на арената.

В края на първата ми пълна седмица тренировки, след като се бях върнал в къщата на Тайрън, получих изненада.

Съботата беше единственият ни почивен ден. Бяхме свободни да правим каквото искаме. Бих предпочел още един ден тренировки и възнамерявах да се упражнявам, без Палм да се мотае наоколо.

Но когато се събудих онази сутрин, Дейнън седеше на края на леглото си и си обуваше чорапите. От Палм нямаше и следа.

— Добро утро. — Дейнън ми се усмихна. — Някакви планове за днес?

Поклатих глава:

— Мислех си просто да поскитам из града, а после да се упражнявам малко — казах му.

— Виждал ли си Уестмиър Плаза? — попита той.

— Не — дори не знам какво е „плаза“! В Мипосин със сигурност няма такова нещо.

— Целият този район се нарича Уестмиър заради близкото езеро. Мисля, че „плаза“ е просто натруфено име за голям настлан с плочи площад — каза ми той — В единия край има пазар, а в другия — магазини и кафенета. Бих могъл да те разведа наоколо, ако искаш...

— Звучи добре. — Струваше ми се, че с Дейнън започваме да се сприятеляваме — щеше ми се аз да го бях поканил да правим нещо днес.

— Да отидем ли веднага след закуска?

Двайсет минути по-късно бяхме навън на свеж въздух. Подухваше лек ветрец, а слънцето топлеше лицето ми. Бях разочарован, че не видях Куин на закуска, и се чудех къде ли смята да прекара съботата си. Но не исках да изглеждам твърде заинтересуван от нея и вместо това попитах Дейнън:

— Какво прави Палм в съботите?

— О, роднините му идват да го вземат и го извеждат на голям обяд. Вечно се хвали с големите пържоли, които поглъща, и специалния сос, с който са залети.

Това беше типично за Палм. Нямах нищо против факта, че беше роден в заможна семейство и имаше най-доброто от всичко. Просто така стояха нещата — късметът на изтегления жребий. Но мразех това излъчване на надменност и постоянно самохвалство. Сега обаче положих усилие да го изтикам от ума си и да се съсредоточа, като се наслаждавам на свободния си ден навън.

— Това със сигурност е най-хубавата част на Гиндийн — отбелязах. Бях прекарал времето на изгнанието си от дома на Тайрън от другата страна на града, като така и не се осмелих да дойда насам от страх да не се сблъскам с Палм или Дейнън — или дори самия Тайрън,

— така че всичко беше ново за мен. Все още бяхме сред настланите с плочи алеи и големи къщи, някои от които дори имаха градинки, засадени с ниски храсти и напъпили цветя.

— Тук живеят най-добрите учители по бойни умения и служителите от букмейкърските къщи. Пинчън има къща тук, както и някои от по-богатите търговци и фермери, за да отседат, когато са в града. Готово — стигнахме — каза Дейнън, когато завихме зад един ъгъл. — Какво мислиш за това?

Стояхме пред нещо, което, предположих, беше така наречената „плаза“. Никога не бях виждал нищо подобно: обширен павиран площад, чиито четири страни бяха засадени с дървета. На запад имаше десетки пазарни сергии, покрити с цветни балдахини, които леко се къдреха от бриза. На изток се намираше редица от магазини, заедно с кафенета с маси отвън. А цялото място гъмжеше от групи и двойки, които разговаряха или се разхождаха бавно на слънчевата светлина. Всички бяха много изискано облечени — несъмнено в най-хубавите си дрехи. Аз имах само ризата, която не ми беше по мярка, и панталоните, дадени ми от Тайрън.

— Да вървим да си вземем нещо за пиене — предложи Дейнън.

Почувствах как кръвта нахлува в лицето ми:

— Съжалявам, но нямам никакви пари — казах му.

— Това не е проблем. Може да ми се издължиш по-късно. Или просто да купиш питиетата следващия път, когато дойдем.

— Тогава ще трябва да си намеря някаква работа. Възможно ли е да се намери съботна работа тук?

— Тайрън не би искал да работиш в съботите — каза Дейнън. — Смята, че трябва да работим усърдно цяла седмица и да се възползваме от този ден, за да се ободрим. Освен това той ще ти дава пари в последния петък на всеки месец. Всеки ученик получава малка издръжка.

— Тайрън ми каза това, но мислех, че ще е достатъчно да покрива само основни неща като дрехите.

— Не е много, но ще стига за по няколко питиета и нещо за хапване. Дрехите, които получи, когато започна, са безплатни — както и първият ти чифт ботуши Трит, — но след това плащаш. Така че ще трябва да спестяваш част от сумата.

Дейнън тръгна пред мен към кафенето, което ми се стори най-голямо, и седнахме на една маса на топлото слънце, загледани към множеството хора, събрали се при пазарските сергии. Много маси около нас бяха заети от младежи.

— Възпитаниците от школите идват тук — обясни Дейнън. — В това кафене приготвят храна за тях и затова цените са малко по-ниски.

— Познаваш ли някои от тях? — попитах.

— Познавам някои по име, но не сме близки. Повечето са във втората или третата си година. Обикновено не благоволяват да говорят с новобранци първа година като нас.

— Ами новобранците първа година, които работят за други учители по бойни умения?

— Няма да видиш никого от тях тук. Първо, те не получават свободен ден. В единствения ден, когато не тренират, господарите им ги използват като слуги, за да чистят и да изпълняват различни задачи. Тайрън е различен. Хубаво е да се работи за учител по бойни умения като него. Добре се грижат за нас.

След няколко минути до масата се приближи млада сервитьорка и взе поръчката ни. Носеше синя рокля до коленете и сладка бяла шапчица със синя панделка в тон с роклята. Изглеждаше много елегантна, както и всички млади хора, насядали около нас. Знаех, че изпъквам като болен палец. Със сигурност щеше да ми се наложи да спестявам издръжката си за нови дрехи. След като се издължах на Дейнън, това щеше да бъде приоритетът ми.

И двамата си поръчахме ябълков сок. Дейнън си поръча кифлички с масло; от мисълта за тях устата ми се напълни със слюнка, но се престорих, че не съм гладен. Не исках да дължа на Дейнън повече пари от необходимото. Затова отпихах от сока си, докато той нападна лакомо кифличките си.

Вече не можех да се сдържа да не попитам за Куин — макар че се опитах да придам на въпроса си небрежен тон.

— Какво прави Куин в съботите? И през седмицата не се мярка често наоколо. Има ли работа някъде?

— През седмицата работи в канцеларията на Тайрън, помага с управлението и поръчва провизии и оборудване. Не съм сигурен какво прави днес — човек често може да я открие да седи тук. Виждаш ли онзи тип на масата до прозореца...? Това е приятелят й.

Челюстта ми увисна. Мисълта, че тя може да си има приятел, никога не ми беше хрумвала. Тя не го беше споменавала. Сърцето ми се сви от разочарование.

14.

ЧЕРВЕНИТЕ БОТУШИ

Различните видове джинове са по-многобройни от звездите.

От всички тях обаче най-смъртоносен е джинът единак,

който вече не се покорява на ордума, който го е създал.

Амабрамсъм:

Книга на мъдростта на Джентай

Хвърлих поглед през помещението и осъзнах, че бях виждал младия мъж преди. Беше подвикнал на Куин в нощта, когато тя ме заведе до Колелото, — но тя не му беше обърнала внимание. Казах на Дейнън и той кимна.

— Да, все се разделят. Тя е момиче, което знае какво иска, това е сигурно! Единственият проблем е, че постоянно иска нещо ново!

Дейнън отпи от сока си и ме погледна над ръба на чашата, докато го правеше.

— Палм е луд по Куин.

Бях шокиран:

— Никога нямаше да предположа.

— Губи си времето. Куин и приятелят ѝ се карат много, но тя винаги се връща при него. Освен това не би било добра идея един от възпитаниците на Тайрън да се замеси с дъщеря му, нали?

Кимнах предпазливо, надявайки се чувствата ми да не проличат по лицето.

— Какво стана, когато *ти* се би с нея? — попитах, сменяйки темата.

Дейнън се засмя:

— Тя спечели първите две схватки, така че не беше нужно да стигаме до решаващ рунд. Бях безспорно победен. Просто не можех да се справя с бързината ѝ. След това тя каза, че съм бил отегчителен. И повече никога не почука, за да ме извика! Обаче нямам нищо против. В известен смисъл беше облекчение. Тя е обсебена от мисълта да се бие на арената, макар да знае, че е невъзможно. Това я разгневява и огорчава.

Седяхме мълчаливо няколко минути, отпивайки от сока си. Огледах пазарния площад и си помислих, че беше безкрайно различен от по-суровите райони на Гиндийн, с техните кални пътища и прогнили дъски на дървените тротоари.

— Доволен ли си да се биеш от позиция „мин“? — попита ме изведнъж Дейнън.

Кимнах:

— Да, точно това искам, наистина. Никога не бих могъл да си се представя как се бия зад три лакса.

— Да се биеш зад три — това предлага по-добър шанс за победа — каза Дейнън. — Това бих избрал аз. Така на човек никога няма да му се наложи да се изправи срещу Таласъма! Но за да притежаваш три лакса, ти трябва богат баща; да се биеш от позиция „мин“ е по-евтин начин да започнеш. Бас държа, че учителите по бойни умения като Тайрън също го предпочитат. Той има голяма школа и трябва да осигури лаксите за начинаещи като нас. Дори и да поискам да се бия зад три лакса, не мисля, че би ми позволил.

— Значи не си доволен? — попитах.

— Просто ще трябва да се възползвам по най-добрия начин от това. Някои бойци в позиция „мин“ се справят добре. Вземи Кърн например — той отбеляза удивителен старт този сезон, като спечели и десетте си ранни състезания. Някои казват, че той ще бъде шампионът на Арена 13 тази година. Просто не мисля, че някога ще бъде достатъчно добър, за да успее от позиция „мин“. Иска ми се да стана създател на кодове.

— Бива ли те в използването на звуковите кодове? — попитах, изненадан. — Аз го намирам за много трудно.

— Трябва да се старая много по него, но бавно и сигурно напредвам. Тайрън не раздава често похвали, но каза, че съм започнал учението си много обещаващо.

Усмихнах се:

— Тогава може би ще станеш създател на кодове някой ден. В крайна сметка можеш да стигнеш до положението на Тайрън — най-успелият учител по бойни умения в Гиндийн с най-голямата школа от бойци.

Дейнън ми се ухили доволно:

— Никога не съм мислил истински да имам собствена школа, но ще пия за това — каза, пресушавайки остатъка от сока си. — Искаш ли да видиш езерото? Не е далече. Първо ще отида да намеря сервитьорката и да платя.

Усмихнах се и отново му благодарих. Не ми се нравеше да дължа пари, но харесвах Дейнън и това правеше щедростта му по-лесна за приемане.

След като той оправи сметката, тръгнахме покрай редицата от магазини. Внезапно Дейнън спря пред голяма витрина, пълна със стоки.

— Този магазин специализира в разни неща за Арена 13 — каза ми той.

На витрината бяха изложени жакетите, късите панталони и ботушите, каквито носеха бойците, както и мечове и кожени колани с две ножници.

— По-голямата част от тези неща са просто имитации, с емблемите на различните школи: предназначени са за почитатели. Не са истински; учители по бойни умения като Тайрън винаги възлагат на най-добрите художници в града да рисуват емблемите им. Но погледни ей там... — Дейнън посочи към далечния край на витрината. — Тези вещи втора употреба са предназначени за новите бойци — онези, които тепърва започват с малко средства, без подкрепата на някоя школа. Емблемите са махнати и повечето ботуши са протрити на петата — всички, освен един специален чифт.

Не беше нужно да ми казва кой точно. Всички ботуши бяха изработени от черна или кафява кожа — всички, с изключение на един чифт, който беше червен.

— Имаш предвид червените ботуши! — възкликнах.

Дейнън се усмихна:

— Да — изглеждат чисто нови, ако не броим подметките. В нощта, когато за пръв път почука, за да ме повика, Куин ми каза за тези

ботуши. Беше ги пробвала и ѝ бяха станали идеално, но Тайрън отказал да ѝ ги купи. Казал ѝ, че в главата ѝ се въртят достатъчно безумни идеи и той няма да ѝ угажда повече. Невероятно са скъпи. Няма начин тя да успее да намери такава сума.

Дейнън се усмихна:

— Палм възнамерява да ѝ купи тези ботуши в края на сезона. Баща му е обещал много пари, ако спечели ТН. Не че това ще промени нещо, разбира се. Не мисля, че тя дори би ги приела от него.

Не ми харесваше идеята Палм да направи на Куин такъв подарък и се надявах, че Дейнън е прав — че дори да опиташе, тя щеше да откаже подаръка. Искаше ми се аз да можех да ѝ купя онези ботуши. Това нямаше да промени чувствата ѝ към мен — тя вече си имаше приятел — но щеше да я направи щастлива. Обаче беше невъзможно и аз изтиках мисълта от ума си.

Стигнахме до края на пазарния площад, после продължихме през обточените с дървета улици към тревистия склон, който водеше нагоре към езерото. То беше голямо и с овална форма, спокойните му води отразяваха синевата на небето; към дървен пристан бяха привързани гребни лодки. Къщите свършваха тук; оттатък видях гора. Все едно бяхме в средата на нищото и внезапно, за пръв път, откакто пристигнах в Гиндийн, изпитах чувство на истински покой.

С Дейнън тръгнахме в посока на часовниковата стрелка по брега в дружелюбно мълчание, после се настанихме на тревата до малък поток, който беше един от двата притока на езерото.

— Ходеше ли на училище в Мипосин? — попита ме Дейнън. — Забелязах един от документите ти на писалището на Кърн — почеркът ти е много спретнат. Той вечно се оплаква, че моят е почти нечетлив.

Не бях говорил много за живота си преди пристигането си в Гиндийн.

— Фермата ни беше прекалено далеч от града — казах му. — Едно време ме учеше майка ми.

— Сигурно е била умна жена. Тук има съботни училища, които някои от децата от фермите посещават. Нашата ферма е доста близо до Гиндийн, така че по този начин получих образование. Беше трудно да смогвам, защото имаше купища домашни. Аз трябваше да пиша моите, след като работя по цял ден във фермата. Разбира се, Палм е имал частен учител — само най-доброто за него.

Кимнах. За Палм всичко е било лесно. Седяхме мълчаливо няколко минути, гледахме към езерото и се радвахме на слънцето.

— Човек не би си помислил, че това е същият град — отбелязах. — Районите около кланицата и Колелото са напълно различни.

— Да, тук живеят богатшите. Иска ми се да си купя къща тук някой ден — каза замислено Дейнън. — Между другото, искаш ли да се поразходим с гребна лодка в езерото? Евтино е и ще платя аз.

Докато се отправяхме към кея, чух вик. Бяхме прекалено далече, за да чуя думите, но тонът ми подсказа, че нещо никак не е наред.

Там, където бяха привързани лодките, се беше събрала малка тълпа; всички сезираха надолу към водата. Когато се приближихме, потреперих. Бризът се беше усилил и изведнъж ми се стори постудено.

— О, не! — извика Дейнън. Беше забелязал какво гледаха хората. Миг по-късно го настигнах и, с чувство на гадене в стомаха, видях едно тяло да се носи с лице надолу в езерото.

До него един мъж се мъчеше да го измъкне от водата, но то бе прекалено тежко за него.

— Помогнете ми! — изкрещя той, но тълпата само гледаше; никой не помръдна.

Исках да помогна и се канех да затичам, когато Дейнън се втурна пред мен и се хвърли с плясък в езерото. Последвах го: студената вода ме накара да ахна задъхано. Тялото беше вкочанено и подгизнало от вода, която го правеше много тромаво, но някак го извлякохме на брега. После го претърколихме.

Беше тялото на млада жена — вероятно на не повече от двайсет години, с призрачнобледо лице. Мъжът я претърколи отново по корем, обърна главата ѝ на една страна и започна да натиска ритмично гърба ѝ, докато тълпата се приближи, за да гледа.

От устата на момичето избликнаха силни струи вода и се изпълних с внезапна надежда, че той я е върнал към живота. Но тя не реагира повече и накрая той спря и поклати глава.

Какво се бе случило? Дали беше паднала от някоя лодка? Или бледото ѝ лице означаваше, че е била във водата от доста време?

Потреперих отново и хвърлих поглед нагоре, когато един облак закри слънцето. Дейнън улови погледа ми и поклати печално глава.

Чух ахания, а някой изкрещя. Заставяйки се да погледна пак към момичето, видях какво бе предизвикало реакцията: две дълбоки пурпурни рани на врата ѝ.

— Кръвта ѝ е била изцедена — прошепна Дейнън.

За частица от секундата тълпата около тялото на момичето се бе разпръснала, тичайки надолу по склона към най-близките къщи и пазарния площад отвъд тях. Когато мина мъжът, който се беше опитвал да свести момичето, видях паниката в очите му.

— Сега трябва да се махаме оттук! — каза рязко Дейнън. Изглеждаше ужасен, докато се взираше нагоре по склона към дърветата.

Погледнах го въпросително.

— Таласъма я е убил, а сега пискюлестите ще дойдат за тялото — обясни той.

— Какво? Ще дойдат сега — в тази минута?

— Може би сега — със сигурност преди да е изтекъл един час. Вероятно имат шпионин, който се крие там в дърветата. Хората избягаха и мястото е пусто. Така че скоро ще са тук — можеш да си сигурен в това. Да се махаме, преди да е твърде късно.

Без нито дума повече, той забързано тръгна надолу по хълма; последвах го по петите.

Когато стигнахме до първата редица къщи, се изравних с него и сложих ръка на рамото му.

— Къде отиваме?

— Обратно в къщата на Тайрън. Там ще е по-безопасно. Всички ще си тръгнат към къщи, за да заключат и залостят вратите си. Ние трябва да направим същото.

— Аз ще остана — казах му. — Иска ми се да видя как изглеждат пискюлестите.

Изражението на Дейнън мигновено показва какво мисли за това.

— Опасно е, Лейф. Прекалено рисковано. Ако те видят да гледаш, може да хванат и теб. Разумната постъпка е да се махаме оттук.

— Онова клето момиче е мъртво! — отвърнах рязко: гневът се трупаше в мен и караше ръцете ми да треперят. — Наистина бих искал да им попреча да вземат тялото ѝ. Знам, че не можем да им попречим да направят това — твърде много са, — но се чувствам като

страхливец да бягам. Смятам да остана и да видя как изглеждат враговете ни. Виждаш ли онази туфа храсти и висока трева... — посочих от лявата ни страна. — Мога да се скрия там. Няма да се виждам и ще съм в достатъчна безопасност. От коя посока ще дойдат — през града или от дърветата?

— Вероятно от дърветата — отговори Дейнън. — Понякога сноват из улиците на града, но само след като се мръкне.

— Тогава ще остана и ще следя — не е нужно ти да се излагаш на опасност. Върни се у Тайрън. Аз ще се справя.

— Ако ти оставаш, Лейф, тогава и аз ще остана. Ти си нов в града и Тайрън ми каза да те наглеждам. Никога преди не съм виждал пискюлести посред бял ден — зърнах двама близо до Колелото веднъж, но бяха далече. Аз също искам да видя враговете ни!

Отправихме се към няколкото ниски храсти и се снишихме, скрити от всеки, който се зададеше надолу по хълма към езерото.

— Оттук би трябвал да виждаме добре — казах.

Щом започна чакането, се почувствах любопитен, но спокоен. Гневът ми се беше уталожил и нямах истинско усещане за опасност. Със сигурност щяхме да сме в безопасност тук, нали?

Докато времето минаваше обаче, чувствата ми постепенно се промениха. Започнах да се тревожа. Тайрън нямаше да одобри това. Щеше да каже, че поемаме ненужен риск. Хвърлих поглед назад към най-близкия ред къщи. Вратите бяха затворени, а завесите — спуснати. Всички бяха на сигурно място вътре, с изключение на нас. Жителите на града бяха съвсем наясно с опасността от пискюлестите. Нямаше да поемат никакви рискове.

Чакахме и гледахме мълчаливо, докато още и още съмнения се въртяха като вихър из главата ми. След около половин час Дейнън започна да става неспокоен.

Промъкна се по-близо:

— Тайрън сигурно започва да се тревожи — прошепна. — Новината за това навярно вече е стигнала до него; ще заключи вратите си.

Дейнън имаше право. Досега Тайрън вече щеше да ни очаква обратно. Не исках отново да го ядосам. Почувствах няколко капки дъжд по лицето си и потреперих от студ; крачолите на панталоните ми

още бяха подгизнали от газенето ни в езерото. Скоро щеше да се наложи да се връщаме.

— Нека да останем само още десет минути, после ще си тръгнем. Това устройва ли те? — попитах.

Дейнън кимна и продължихме да наблюдаваме и да чакаме. Бях сигурен, че са минали десет минути, но никой от нас не понечи да тръгне. Вече ръмеше, тънката мокра мъгла ни пречеше да виждаме идеално.

Но виждах достатъчно.

Сърцето ми подскочи, когато пискюлестите се появиха съвсем внезапно, изтичвайки с дълги скокове от дърветата като глутница грамадни сиви плъхове. Бързо ги преброих. Бяха поне две дузини. Водачът беше едър — може би два пъти по-едър от човек — и тичаше на четири крака. Другите бяха различно големи, някои на четири крака, повечето изправени, но тичащи със странна походка, която далеч не приличаше на човешка. Движеха се бързо и безшумно, облечени в сиви качулати мантии, които се влачеха по тревата. Помислих си, че ако слезеха по хълма за нас, щяха да ни хванат за секунди.

Пискюлестите се събраха около тялото на момичето, но един в края на глутницата внезапно повдигна глава. Лицето му беше толкова изпито, че приличаше почти на череп, очите бяха кухи черни ями. Стори ми се, че се взираше право в нас.

От страх сърцето ми заблъска като чук. Нима можеше да ни види? Може би можеше да ни усети по някакъв друг начин? Незабелязан от останалите от глутницата, той се втурна надолу по хълма, право към скривалището ни.

Дейнън ме погледна с разширени от страх очи и понечи да се надигне, сякаш се канеше да се обърне и да побегне. Хванах здраво ръката му и поклатих глава. Ако изпаднем в паника и хукнем, цялата орда пискюлести щеше да ни подгони из пустите улици. Нямаше да има никой, който да ни помогне. Щяхме да бъдем заловени и отведени в цитаделата на Таласъма. Нямаше да ни видят никога повече.

Пискюлестият единак спря близо до края на ниските храсти. Гледаше право към нас, но не помръдваше. Сърцето ми блъскаше толкова силно, та бях сигурен, че го чува. Внезапно създанието подуши много шумно, сякаш усещаше присъствието ни, и нададе

дълбоко гърлено ръмжене. Дали можеше да ни помирише? Може би беше по-чувствителен от другите, които се интересуваха единствено от момичето?

Лицето на пискюлестия беше отчасти в сянка и отначало ми се стори, че има брада, но после той пристъпи още една крачка напред и видях, че цялото му лице беше покрито с козина.

Той изръмжа отново и си помислих, че ще ни нападне, но после чух странен бухащ звук от другите пискюлести.

Грамадният водач вдигна тялото на момичето и го понесе обратно нагоре по хълма. Останалите го следваха по петите, а пискюлестият близо до нас, който може би не искаше да бъде изоставен, затича бързо след тях.

Мигът на опасността беше отминал и скоро пискюлестите бяха изчезнали от поглед.

— За какво им е тялото й? — попитах Дейнън, като изпуснах въздишка на облекчение, щом осъзнах какъв огромен риск бяхме поели току-що.

Дейнън сви рамене:

— Предполагам, че ще го занесат на Таласъма. Той я е убил; сега тя му принадлежи. Вероятно е изцедил кръвта й до капка снощи и я е оставил да се носи покрай тръстиките. Случвало се е преди.

— Съжалявам, че те въвлякох в това — казах.

— Решението беше и мое, Лейф, така че аз също имам вина. Пискюлестите ловуват главно по тъмно — трябваше да се досетим, че не разчитат просто на очите си. Онзи, който беше сам, не можеше да ни види, но знаеше, че сме там. Размина ни се — но някой друг път може да не извадим такъв късмет. Да се надяваме Тайрън да не научи какво направихме току-що!

Тръгнахме, подтичвайки, докато размишлявах над това, което се беше случило току-що. Не можех да разбера това място: защо се допускаше това да се случва в град, който разполагаше с въоръжена сила, която да защитава обитателите му.

— Защо някой не направи нещо по въпроса? — зачудих се. — Таласъма може незабелязано да убие някого през нощта, но защо на пискюлестите се позволява да влязат в града и да вземат тялото? Посред бял ден е — къде е Гвардията на Протектора?

— Никога не биха се намесили в делата на Таласъма. И е събота. Ако не броим няколко, оставени на пост, повечето сигурно са в казармата си и лочат ейл като прасета, каквито са. Така стоят нещата тук, Лейф. Таласъма управлява.

— Тези пискюлести са толкова много — казах. — Бяха като глутница диви животни.

— Да, ловуват на големи глутници — каза Дейнън. — Сигурно е имало други, наблюдаващи от дърветата.

Тръгнахме обратно към къщата на Тайрън. Пазарният площад беше пуст и започваше да вали силно. Бях разгневен от онова, на което току-що бях станал свидетел. Малко преди това отпивахме плодов сок на слънце; всички се наслаждаваха... А през цялото време, без наше знание, тялото на мъртво момиче се е носело в езерото, в очакване да бъде открито.

Таласъма и слугите му можеха да правят каквото си искат.

Какво ужасно място беше това.

15. ЛЕГЕНДАТА ЗА МАТ

*Започнах да чувствам себе си като израз на една по-висша сила, аспект на Ним, богинята на всички кодове, движения и танц. Не просто танцувах поредиците от стъпки на Тригладиус.
В известен смисъл се бях превърнал в тези поредици.
Заветът на Мат*

На вечеря се чувствах объркан. Не можех да си избия от ума бялото лице на онова клето момиче и се мъчех да следя и да се включвам в разговора на масата. Както обикновено, Палм се перчеше, говорейки отново и отново за трите лакса, които Тайрън щял да настрои за него. Изобщо не ме поглеждаше в очите, но Дейнън слушаше с вежливо изражение на лицето.

Дочувах разговора в другия край на масата, където Кърн, Тайрън, Тийна и Куин обсъждаха мъртвото момиче. Само едно нещо разведряваше малко настроението ми: в един момент улових погледа на Куин и тя ми се усмихна. Вероятно усмивката беше просто приятелска, но сърцето ми подскочи от радост.

После, в края на вечерята, Кърн се приближи да говори с мен.

— Тайрън иска да те види горе в кабинета си след около пет минути. Това е стаята точно в най-горната част на къщата. Не можеш да я пропуснеш.

Сърцето ми се сви. Дали беше разбрал за Дейнън и мен и срещата ни с пискюлестите? Кърн сигурно беше прочел опасението върху лицето ми, защото ми се усмихна мило и ме потупа по рамото:

— Не се тревожи, Лейф. Не си загазил — но не го карай да чака!

Изкачих стълбите към кабинета на Тайрън. За пръв път досега отивах там. Въпреки успокоителните думи на Кърн бях много нервен.

Това щеше да е и първият път, когато щях да говоря истински с Тайрън, откакто ми беше позволил да се върна.

Почуках леко на вратата, но нямаше отговор. Точно се канех да почукам отново, когато Тайрън отвори вратата.

— Влизай, Лейф, и сядай там, до огъня.

Усмихнах се и се настаних на мястото, което беше посочил, като се огледах набързо из стаята. Облицована с ламперия от тъмен, полиран махагон, тя беше мебелирана с кожени столове, а по дъските на пода пред огъня бяха постлани бели вълчи кожи. Това явно бе кабинетът на много заможен човек.

Докато оглеждах мястото, мислейки си колко различно беше от дома от детството ми, нещо привлече погледа ми. На стената имаше запечатана стъклена витрина. Вътре имаше една-единствена полица, върху която, поддържани от тежки подпори за книги, издялани в образ на вълк, стояха шест-седем тома, подвързани с мека кафява кожа. Изглеждаха много древни.

Тайрън прекоси стаята, отиде до масата в далечния ъгъл и си наля чаша червено вино от една гарафа. Върна се, като носеше чашата, и седна в стола срещу мен. Отпи глътка вино и ми се усмихна.

Усмивката беше успокоителна; накара ме да се почувствам по-удобно.

— Кърн ми казва, че се справяш добре, откакто се върна. Казва, че усвояваш много от стъпките с лекота, сякаш вече си запознат с тях. Кой те е учил?

Поколебах се, преди да отговоря:

— Баща ми е прекарал известно време в този град и знаеше стъпките на Триг. Той ме научи на няколко движения. Както казах, бях участник в битки с тояги.

— Много момчета ли изгубваха предните си зъби?

— Някои — да. Беше риск, който поемахме.

— Надявам се дъщеря ми да успее да запази своите — изръмжа Тайрън. — Дори сега ще е достатъчно трудно да я омъжа. Знаем, че с Куин сте приятели, но това приятелство носи със себе си някои отговорности. Знаеш ли какво имам предвид?

Дали се канеше да ме предупреди да стоя далече от дъщеря му? Дали затова ме беше повикал в кабинета си?

— Виж, Куин е буйна. Поема рискове и е обсебена от мисълта за Арена 13. Знам, че е била нейна идеята да уреди онази битка с тояги между двама ви. Несъмнено е оборила съмненията ти и те е накарала да промениш решението си. Но ти можеш да направиш същото с нея. Това действа в двете посоки. Опитай се да я вразумяваш малко от време на време... Ще опиташ ли?

Нямах понятие как да направя това, но кимнах и дадох отговора, който мислех, че иска.

— Разбира се, че ще направя всичко по силите си. Куин е своенравна, но ще опитам.

— Това е всичко, което искам от теб, Лейф. Липсват ли ти битките с тояги?

Помислих си за местните момчета у дома в Мипосин; всички отчаяно копнеехме да се бием на Арена 13 някой ден. Това беше мечта, нещо, което да ни крепи, докато едва свързвахме двата края, обработвайки земята.

За онези, които работеха във ферми близо до Гиндийн, беше различно. Тук земеделската земя беше добра; добитъкът се угояваше добре, а фермерите забогатяваха, снабдявайки града с говеждо месо и с мляко. Лотарията осигуряваше само пет места на година. Мнозинството се изкупуваха пряко от заможни фермери; те можеха да си позволят да купят на синовете си места за обучение при най-добрите учители по бойни умения. Така беше получил мястото си Палм. Така щеше да може да поддържа три лакса и да се бие зад триглад.

— Харесва ми да тренирам за Арена 13 — далеч по-добре е от битките с тояги. Няма да ви разочаровам отново. Не е нужно да се притеснявате за това.

Тайрън кимна и си помислих, че се канеше да ми каже да се връщам долу, когато той внезапно зададе въпрос, който ме завари неподготвен:

— Знаеш ли за Мат? — очите му се забиваха в моите.

Кимнах, оставайки с безизразно лице.

— Знаеш ли какво е станало с него?

— Отчасти.

— Узнаеш ли какво се е случило с Мат, ще разбереш Таласъма. Какво има, момче? Имаш странно изражение на лицето.

Смених темата:

— С Дейнън бяхме на езерото, когато откриха мъртвото момиче. Беше ужасно. Не мога да си го избия от ума.

— Значи знаеш срещу какво е изправен този град. Онова мъртво момиче край езерото е просто част от тиранията на Таласъма. Сега ще ти разкажа какво е постигнал Мат на Арена 13. Това е нещо, което трябва да знаеш. Ако започна от началото, на разсъмване още ще сме си тук — каза той, — така че ще започна с края на втората година на Мат. Към края на онзи сезон той беше на първо място в списъците и познавачите казваха, че е най-добрият, който някога е стъпвал на арената.

Беше регистриран под името Матиас, но всички го знаеха като Мат. Беше в школата на един човек на име Гюнтер, който по онова време беше вероятно най-добрият учител по бойни умения в Гиндийн. Гюнтер Великия, така го наричаха. Работеха добре заедно: Гюнтер имаше ум, способен да създава прекрасни настройки, а Мат притежаваше нужната бързина, за да бъде страхотен боец. От тогава насам на Арена 13 не сме виждали такива като тях двамата и може би няма да видим никога повече. Беше истинско партньорство.

Тайрън вдигна чашата си и отпи голяма глътка вино. Взираше се в пространството, сякаш виждаше призрак или нещо от миналото. Размърдах се смутено: само за да ми разказва истории от миналото си ли ме беше повикал тук?

— В последната нощ от втория сезон на Мат Таласъма дойде на Колелото, водейки със себе си три-глад. Отправи обичайното предизвикателство и честта задължаваше един боец от позиция „мин“ да отговори.

— Вие там ли бяхте? — попитах Тайрън.

Той кимна:

— Бях един от бойците в позиция „мин“. Стоях толкова близо до Мат, че можех да протегна ръка и да го пипна. Събрахме се в чакалнята под арената. Пинчън, Главният разпоредител — тогава беше млад, най-младият, заемал някога тази служба — влезе, носейки изработената от матирано стъкло сфера за лотарията, в която бяха сребърните сламки. Онзи, който изтеглеше късата сламка, щеше да се бие с Таласъма. Онази нощ имаше деветнайсет сламки — по една за всеки боец от позиция „мин“, който се биеше в тазвечерните списъци.

Очевидно бях нервен. Всеки от нас можеше да бъде избран и това означаваше сигурна смърт. Епсън — ти го видя да се бие — изтегли първата сламка. Докато не бъдеха изтеглени всички сламки, беше невъзможно да се каже коя е най-късата, но изглеждаше, че Епсън е в безопасност. После обаче Мат внезапно пристъпи с широки крачки в центъра на групата и изби стъклената лотарийна сфера от ръката на Пинчън. Тя падна на земята и се разби на парчета, разпилявайки останалите сламки сред късчетата стъкло. Мат коленичи бързо и избра една сламка.

— Късата сламка — прошепнах.

Тайрън се взря в мен за миг, а после продължи:

— В онази стая се възцари пълна тишина; дори Главният разпоредител го гледаше заплашително, но не знаеше какво да каже. „Държа късата сламка, така че правото на битка е мое“, каза Мат.

— На Пинчън това едва ли му е харесало, нали? — казах. — Мат сериозно е нарушавал правилата!

Тайрън направи пауза, за да отпие от виното си, и се усмихна:

— Да, безспорно нарушаваше правилата — всички чакахме в шокирано мълчание. Никой не можеше да предположи как ще реагира Главният разпоредител. Но той просто се поклони и прие Мат като боеца, отправящ предизвикателството. Мат вече имаше една победа над Таласъма — обясни той. — Като счупи сферата и грабна късата сламка, се беше погрижил Таласъма да е принуден да се изправи срещу най-добрия противник, когото Колелото можеше да предложи — него. Таласъма искаше някого, с когото да се бие; Мат се беше предложил. Пинчън прие това и каза на всички ни да заемем позициите си.

Онази вечер ние, осемнайсетте бойци в галерията, гледахме слисано как три-гладът на Таласъма излезе на арената. Лаксите носеха черни доспехи и се движеха с бързина и грациозност, която не беше за вярване. Таласъма вървеше плътно зад тях.

— Как изглеждаше? — попитах.

— Когато се бие на арената, изглежда до голяма степен като човек — отговори Тайрън. — Но е по-едър от повечето и ръцете му са изключително дълги — като ръцете на лакс — и без нито един косъм. И носи бронзов шлем, който покрива изцяло главата му, чак до брадичката. Стига гърлото му да е открито за острието, никой досега

не е и помислял да протестира — а и, така или иначе, никой не би се осмелил.

Не можех да повярвам на очите си, когато Мат последва собствения си лакс на арената и зае бойна позиция зад него. Носеше сребърен шлем, оформен като вълча глава, и държеше два меча. До този момент никой боец не беше носил оръжия на Арена 13. Те имаха просто церемониална функция и се носеха на колана. А колкото до шлема, защо не? Щом Таласъма можеше да го направи, защо не биваше да го прави Мат? Знаеш ли защо шлемът му беше с форма на вълча глава?

Кимнах:

— Защото е бил Джентай...

— Да. Беше Джентай.

Думата означаваше Народът на Вълка.

— Имаме няколко, които се бият в Триг сега, но Мат беше първият от народа си, който се състезаваше, променяйки името си, така че да получи разрешение. Разбира се, долу на юг, близо до Мипосин човек не е далече от племенните земи на Джентай. Сигурно си съвсем наясно какви предразсъдъци могат да имат хората. Не е ли вярно, момче?

Свих рамене:

— Там долу се върти голяма търговия. Тук в Гиндийн вероятно има повече предразсъдъци.

Тайрън ме погледна остро, а после продължи:

— Отначало Мат просто чакаше. Дори когато три-гладът на Таласъма предприе първата атака и се чу трясъкът от сблъсъка на меч с меч, пак не помръдна.

— Като Епсън в състезанието онази вечер ли? — попитах.

— Да, точно. Но после лаксът на Мат направи две бързи стъпки напред, възползвайки се от предимството си, а Мат пристъпи там, където бе пристъпил той, и се приведе отново, в очакване. Атакуваха още веднъж, но този път два от трите отклониха вниманието на неговия лакс, а третият се втурна отстрани, търсейки да уцели плътта му. Мат се извъртя рязко, за да го посрещне, и се хвърли напред. Собственият му лакс се обърна наполовина, за да го предпази, но беше твърде късно: той вече беше обречен. Избегна първото острие, но

второто го удари високо по слепоочието — удар, който щеше да разцепи черепа му надве...

— Вълчийт шлем го е спасил — казах. — Откъде го е намерил?

Тайрън не обърна внимание на въпроса ми. Подозирах, че се дразнеше, задето го прекъсвах.

— Мат беше приведен, съвземайки се от удара по главата, но, за наша изненада, внезапно се изправи, забивайки меча си в гърлото на лакса на Таласъма. Лаксът падна настрани и назад, като едва не издърпа меча от ръката на Мат. Но той не го пусна.

Беше удивително. Едва си чувах мислите, толкова силен беше шумът от тълпата. Човек беше повалил лакс. Това не беше правено никога преди. Случваше се за пръв път! То промени начина, по който мислим за битките на арената. Мат показва какво беше възможно и, макар да е трудно постижимо, сега се случва по един-два пъти всеки сезон.

Разбира се, все още не беше свършено. Мат се оттегли зад лакса си и остана много близо до гърба му; настроен от гениалния Гюнтер, лаксът можеше да се справи с останалите два на Таласъма. Битката определено беше приключила преди гонга, който щеше да призове Таласъма и Мат да се бият пред защитниците си. Мат беше спечелил и всички в галерията полудяха.

Сега бяхме стигнали до много значим момент. Битката срещу Таласъма винаги беше до смърт, но дотогава винаги бе загивал човекът. Понякога те биваха тежко ранени — пленявани от Таласъма и отвеждани в цитаделата му, за да не бъдат видени никога повече. Но сега ролите се бяха разменили. Над арената се възцари тишина.

Какво щеше да направи Мат? Дали щеше да се осмели да убие джина? Таласъма все още имаше мечовете си. Дали щеше да се съпротивлява, или щеше да приеме поражението, каквото означаваше изваждането на лаксите му от строя?

Скоро разбрахме. Мат пристъпи напред и Таласъма не се съпротиви. Така че Мат преряза гърлото му чисто, без да отделя главата от тялото. Таласъма падна на колене, с люлеещи се отстрани до тялото му ръце, и се свлече напред по лице. Но очите на всички ни бяха привлечени от кръвта, която шурна от гърлото му. Тя беше алена — далеч по-светла от която и да е кръв, пролята от човек или животно. Хората говореха за това с дни.

— Значи Мат е спечелил — ахнах.

Но Тайрън поклати мрачно глава:

— Спечелване ли наричаш това, Лейф? Една победа! Ни най-малко. Това беше само едно от телата на Таласъма като джин; една от многото му същности. Това беше само първата схватка.

— В такъв случай, Таласъма върна ли се на арената на следващата нощ? — попитах. Струваше ми се, че Таласъма сигурно е жадувал за отмъщение.

— Не, Таласъма се върна много по-късно — на следващия сезон. Този път Главният разпоредител дори не си направи труда да използва лотарийната сфера. Очите му се приковаха върху тези на Мат и, с рязко кимване, Мат излезе да се бие. А на онези, осмелили се да отидат в галерията, за да гледат, им се стори, че този път Таласъма е още по-страховит.

Когато атакуваше Мат, нито един лакс не рискува гърлото си. Вместо това се съсредоточиха върху неговия лакс, притискайки го силно, така че беше истинска борба, за да удържи центъра на арената. Мат обаче се биеше много дисциплинирано.

Този път борбата продължи почти двайсет минути, Лейф, като и двамата бойци се биеха отпред, уязвими за остриетата. Но Мат отново спечели. Още веднъж яркочервената кръв на Таласъма обагри дъските на арената.

— Колко продължи схватката? — попитах. — Палм ми каза, че Мат е побеждавал Таласъма петнайсет пъти.

— Да, бяха точно петнайсет. Продължи така със седмици. Но колко може да продължи такова нещо, момче? Нещо трябва да поддаде.

— Какво искате да кажете? — попитах.

— Помисли си. Колко свои същности е бил готов да изгуби джинът на арената? И помни: Мат имаше само едно тяло и един живот. Това не можеше да продължи вечно, нали? Решителният момент се оказа навечерието на Еньовден. През целия ден се зараждаше буря и рано вечерта небесата внезапно бяха раздрани от огромна раздвоена бяла мълния. Последвалият гръмотевичен трясък сякаш заплашваше да докара края на света. Скоро бурята забушува над нас; сякаш боговете мятаха мълнии.

Но това не обезпокои тълпите, които нахлуха в Колелото, отправяйки се към Арена 13. Бяха твърде много, за да се поберат в галерията; събраха се развълнувано около Омфал, на нивото над арените, отчаяно жадуващи да чуят новини за пристигането на Таласъма. А букмейкърите бяха страшно доволни — и как няма?

Правеха се залози дали Таласъма ще се появи, или не; залози точно кога ще бъде нанесен победният удар; за вероятността Мат да повтори подвига си и да повали лакс със собствения си меч — или всъщност моментът, когато самият Мат можеше да падне, повален от трите меча на Таласъма. Имаше залози дори за това как щеше да се държи Мат, ако бъдеше победен от Таласъма и изведен жив от арената.

Този път схватката беше до голяма степен балансирана. За известно време изглеждаше, сякаш Мат може да рухне под яростната атака на Таласъма, но после удари гонгът и двамата бойци застанаха пред лаксите си.

Както знаеш, на този етап бойците обикновено са по-предпазливи, но Мат заряза всякаква предпазливост. Със стъпки, твърде бързи за неопитния наблюдател, и с проблясващи мечове той застана точно сред трите лакса на своя враг.

Някои казват, че Мат повалил и трите същества със собствените си мечове; други — че било само едно и че собственият му дългорък лакс посегнал над раменете и главата му, за да ликвидира другите два. Бях там, но беше твърде бързо, за да се види, и дори до ден днешен не съм сигурен.

Във всеки случай, тази победа предизвика промяна. От онзи ден нататък, Таласъма посещаваше арената не толкова често; макар че всеки път биваше побеждаван по-лесно. Но когато курсовете на залаганията, предлагани от букмейкърите, започнаха да клонят в полза на Мат, хората взеха да се страхуват. Страхът прерасна в мрачен, лишен от разумно основание ужас и те започнаха да напускат града.

— Колко същности има Таласъма? — попитах. — Знаем ли? С колко щеше да е принуден да се справи Мат, за да спечели окончателна победа?

— Остави ме да си разкажа историята, момче. Не ме прекъсвай. Можеш да зададеш въпросите си накрая — изръмжа Тайрън. — Както казах, хората бягаха от града. Отначало само фермерите и търговците

се връщаха преждевременно в далечните си домове, но после жителите на самия Гиндийн започнаха да заминават.

— Но в това няма смисъл! — избълвах въпреки предупреждението на Тайрън. — Мат е побеждавал, така че защо са се страхували?

Очаквах да се ядоса заради прекъсването, но той просто въздъхна и отговори на въпроса ми.

— Бояха се от победения Таласъм повече, отколкото от победилия, защото той е джин, с всички тъмни сили на подобно създание. Опасно е да го притиснеш натясно. Какви ли ужаси би могъл да отприщи върху града, ако изпадне в отчаяние?

Именно Таласъма най-накрая намери изход. Предложи да има едно последно състезание, което да реши нещата. Ако бъдеше победен, нямаше да дойде на Арена 13 никога повече. В замяна настоя Мат да се бие пред лакса си по време на цялата схватка, докато самият Таласъм щеше да се бие зад своя три-глад. Предложението беше жестоко и нечестно, но, за облекчение на всички, Мат прие. Сега хората се страхуваха; дори приятелите му искаха нещата да се решат.

Никой не си представяше, че Мат може да спечели това петнайсетото състезание. Излизайки на Арена 13 онази вечер, сигурно се е чувствал съвсем сам.

Виждаш ли, два дни преди битката, Гюнтер изведнъж рухна, докато ядеше късната си вечеря. Някои твърдят, че бил отровен.

— Може ли да го е направил Таласъма? — попитах.

Тайрън сви рамене:

— Със сигурност би могъл да го уреди, макар че така и не беше доказано. Но въпреки че шансовете не бяха на негова страна, Мат спечели онзи последен двубой — макар че му струваше скъпо. Беше тежко ранен и изгуби много кръв; левият му крак беше непоправимо увреден и му остана лошо куцане, така че не можеше да се бие на Арена 13 никога повече. Представи си само! Това беше животът му, а сега го беше изгубил завинаги.

Таласъма обаче не удържа на думата си: все още идва в Колелото, за да отправи предизвикателство, и за някой злощастен боец в позиция „мин“ това все още е краят. Управата на Колелото понася значителни финансови загуби. Това удря в джоба всички, защото бойците и учителите по бойни умения трябва да плащат таксата, която

се налага за покриване на дефицита. Така че всеки плаща според печалбите си; моята сметка е толкова голяма, че се отразява на онова, което мога да си позволя да похарча за лакси тази година.

В крайна сметка победителят бе Таласъма. Мат изгуби онова, което обичаше най-много — битките на арената. Някои казват, че всичко е било напразно, но аз не съм съгласен. Мат и Гюнтер вдъхновиха цяло поколение учители по бойни умения и бойци. Показаха ни какво е възможно.

— Значи Мат се е върнал да изживее остатъка от дните си при племето Джентай. Казват, че умрял там спокойно, сред собствения си народ.

Тайрън вдигна чашата към устните си и пресуши последното вино. Когато ме погледна, очите му бяха твърди и не се усмихваха.

— Но ти и аз знаем по-добре, нали, момче. И двамата знаем къде свършва легендата и продължава животът на човека. Така че кажи ми, Лейф, сине на Мат, какво кара един син да се отрече от родния си баща?

16.

МАЛОДУШИЕТО НА МАТ

*Онези, които правят първите стъпки,
рядко правят последните.*

Амабрамсъм:

Книга на мъдростта на Джентай

— Как разбрахте? — попитах.

— Заподозрях го втория път, когато се срещнахме — каза Тайрън, прекосявайки стаята, за да напълни отново чашата си от гарафата. — Не само заради начина, по който улови кинжала, който ти подхвърлих. А начина, по който се поклони след това — позата на тялото ти; моментното колебание преди поклона; после накланянето на лявото ти рамо малко пред дясното. Направиш ли това на арената, всеки, който е виждал баща ти да се бие, ще те разпознае като негов син.

Той се върна на мястото си и след като отпи глътка вино, продължи:

— Беше точно същото, когато повали тренировъчния лакс. След това се поклони. Притежаваш същата арогантност; същата вяра в себе си. И двете качества са жизненоважни, ако искаш да постигнеш успех на Арена 13.

И, разбира се, ако се вгледам внимателно, мога да видя лицето му в твоето. Щом човек узнае, е достатъчно ясно. Искях да бъда сигурен, затова изпратих човек в Мипосин да разбере истината. Той говорил с фермера, за когото си работил. Върна се преди пет дни и потвърди онова, което бях заподозрял.

Зъбчатите колелца в ума ми се завъртяха назад:

— Затова ми дадохте втори шанс...

— Да. Но този шанс зависи от това сега да ми кажеш истината.

Не беше лесно да кажа истината. Никога преди не бях разказвал на никого цялата история — никога дори не бях намеквал на някого в този град. Беше трудно да принудя думите да излязат от устата ми, но това трябваше да се направи. Бъдещето ми с Тайрън, надеждата ми да се бия на Арена 13 зависеха от това.

— Таласъма уби майка ми — казах му. — А баща ми просто се отдръпна и позволи това да се случи. После се самоуби.

— Това е само скелетът на историята. Или го облечи в плът, или се намери друг учител по бойни умения! — сопна се Тайрън с твърди като кремък очи.

— Баща ми не се върнал при народа си — или, ако го е направил, не е останал дълго. Купил малка ферма южно от Мипосин. Скоро след това срещнал майка ми, Шола. Тя не била Джентай. Родил съм се две години по-късно. Бях единственото им дете.

Въпреки горчивината, която изпитвах сега, не можех да не се усмихна при спомена за детството си. Баща ми харесваше фермерската работа и знаех колко много обичаше мен и майка ми. Бяхме щастливи; наистина щастливи. Често си мислех, че никога повече няма да бъда толкова щастлив.

Тайрън ме изтръгна от унеса ми.

— И от него си научил някои стъпки от Триг? Не е пазел миналото си в тайна от теб?

— Да и не. Показа ми хладните си оръжия с ръкохватките като вълчи глави, но никога не говореше много за времето, когато се е бил там. Никога не ми е разказвал онова, което ми разказахте току-що. Не съм си и представял, че е бил толкова добър, докато не видях картината над леглото на Палм и той ми каза, че тя изобразява Мат. Онези петнайсет победи над Таласъма ми дойдоха като пълен шок. С майка ми го наричахме с името му от народа на Джентай, Лазар. Никога не ми е казал, че се е бил с Таласъма.

После, когато бях само на единайсет, се започна. Още по-далеч на юг умираха хора, но изобщо не мислех, че той ще дойде във фермата ни. Беше ужасно... Продължи през цялото лято и ранната есен. Той идваше всяка седмица и винаги след мръкване. Майка ми слизаше по хълма и прегазваше потока, за да се срещне с него в гората. Знаем, че не е можела да се сдържи... Той контролираше ума й. Отначало го пазеха в тайна от мен и се опитваха да се преструват, че

всичко е наред, но скоро го разбрах, когато видях майка си да излиза от къщи сама късно през нощта... После чух някои от нещата, които родителите ми си говореха; името Таласъма изникваше отново и отново. Майка ми плачеше. Баща ми крещеше. Стана непоносимо.

Нямах представа защо Таласъма ни беше избрал, никаква представа кой беше всъщност баща ми. Умолявах го да направи нещо — каквото и да е. Но той отказваше дори да опита. Вместо това в безсилния си гняв блъскаше по стените с юмруци, докато се разкървавяха. Казваше, че не може да направи нищо или Таласъма ще убие всички ни. Така че какъвто и да е бил на арената, дотогава се бе променил. Говорите за баща ми, сякаш е бил герой, но аз видях другата му страна. Той беше страхливец, който остави майка ми да умре.

Всеки път, когато се връщаше, тя беше малко по-бледа и по-слаба: Таласъма вземаше все повече и повече от кръвта ѝ. После една нощ тя така и не се върна. Точно след зазоряване последвах баща си надолу по хълма. Обувките ѝ още бяха на близкия бряг на потока. Тялото ѝ лежеше сред дърветата.

Гърлото ми се стегна и аз захлипах; цялото ми тяло се тресеше.

— Не бързай, Лейф — каза Тайрън. — Дай си толкова време, колкото ти е нужно.

Мина известно време, преди да мога да продължа.

— Баща ми плака дълго, но после толкова се разгневи, колкото не го бях виждал никога преди. До онзи момент не беше ми посягал дори с пръст; сега започна да ме бие и ме изгони от фермата. По-късно се върнах. Скрих се и гледах отдалече как изгори тялото на майка ми. Едва когато подпали фермата, осъзнах какво възнамеряваше. Изтичах надолу по хълма, но той беше вече мъртъв. През вратата видях тялото му да лежи там, покрито с кръв. После пламъците ме принудиха да се дръпна назад. Не можех да сторя нищо.

Видях отново всичко и по бузите ми започнаха да се стичат сълзи. Когато се извърнах смутено, Тайрън положи за миг ръка върху рамото ми. Най-сетне успях да продължа.

— Един съсед, Бароу, ме прие при себе си — имаше ферма по-надолу в долината. Останах при него три години — докато се сдобих с онзи син билет. Той ме караше да работя здравата. Единственото ми заплащане бяха храната и покривът над главата. Ако не броя тоягите, които използвах, за да се бия, единственото ми притежание бяха

дрехите на гърба ми. Но все пак Бароу ми разказа, че баща ми се е бил на Арена 13 под името Мат — макар че така и не ми каза колко добър е бил.

— Изправил си се пред повече неща, отколкото повечето момчета на твоята възраст, и си се справил с тях. Заслужаваш поздравления за това, Лейф — каза Тайрън, вече с по-меко изражение. — И сега си тук, надявайки се да станеш боец на Арена 13, какъвто е бил баща ти. Или има нещо повече? Хайде, момче, бъди честен с мен. Искам да те чуя да го казваш!

— Аз съм честен. Не съм ви разказвал лъжи! — извиках; емоцията ме надви. — Никакви лъжи.

— Може да излъжеш, като пропускаш нещо — каза ми Тайрън с много спокоен глас. — Да излъжеш, като оставиш неизказани неща. Не си съвсем откровен с мен. Така че, кажи ми: защо си тук в този град? Какво *всъщност* искаш да постигнеш?

Въпреки настойчивостта му изражението му бе дружелюбно. Гневът ми отслабна. Поех си дълбоко дъх, а после думите, които задържах в себе си от толкова отдавна, се изляха забързано.

— Искам един ден да се бия с Таласъма на арената. Искам да го убия. Затова съм тук.

Тайрън въздъхна и пресуши чашата си:

— Мислех си, че може би това е намерението ти. Нищичко ли не слушаше от това, което казах тази вечер? Именно затова описах точно какво е станало с баща ти. Дори да спечелиш, Таласъма само ще се връща. Той може да се бие отново и отново — но ти можеш да загубиш само веднъж и тогава с теб е свършено. Свършено завинаги!

— Мислите ли, че не зная това? Дори след като баща ми се беше оттеглил от арената, Таласъма го преследваше и набеляза майка ми. Той е отмъстителен и безмилостен — не си правя илюзии какво ще стане после с мен, ако загубя. Но ще си струва риска — казах. — Иска ми се да го убивам отново и отново. Баща ми го е надвил петнайсет пъти. Аз ще направя същото — толкова пъти, колкото е нужно, докато не му останат същности! Няма да сключвам сделки с него. Никога няма да се бия пред лакса си в продължение на цяло състезание, както е направил баща ми, и да оставя Таласъма да е в безопасност зад своя. Ще го унищожа до последната частица!

Тайрън поклати уморено глава:

— Виж, момче, искам да ми обещаеш едно нещо. Ако някога бъдеш избран от лотарийната сфера да се биеш с Таласъма, тогава така да бъде. Писано е било да се случи. Но това, което баща ти направи със сферата, умишлено избирайки себе си за битка... няма да приема това. Ясно ли е?

Кимнах.

— В такъв случай, обещавах ли?

— Обещавам.

— Хубаво. И още нещо. Скри от мен самоличността на баща си, така че поне за момента, я крий от всички други. Вярвам, че човекът, когото изпратих до Мипосин, ще си мълчи, но в крайна сметка ще се разчуе и това ще направи нещата много по-трудни. Ще бъдеш подложен на голям натиск. Не става дума само за очакването, че ще се окажеш втори Мат... Баща ти имаше както приятели, така и врагове. Всеки, постигнал такъв успех, винаги си създава врагове. Така че може да привлечеш нежелано внимание. А самоличността ти може да повлияе на курсовете на залозите, определени от букмейкърските къщи. Виждаш ли, ако се окажеш толкова добър, колкото мисля, че ще бъдеш, можем да спечелим доста пари — но само ако разполагаме с предимството на изненадата. Разбираш ли какво искам да кажа?

Бях разказал на Тайрън неща, които не бях разкривал на никого преди, и бях уморен и развълнуван след дългия ни разговор. Но с радост се съгласих с желанията му. Сърцето ми беше силно от вълнение. Той имаше вяра в мен. Спомних си какво беше казал — *толкова добър, колкото мисля, че ще бъдеш* — и се изпълних с въодушевление.

Когато кимнах отново, Тайрън изпусна дълга въздишка. После се наведе напред и отново сложи ръка на рамото ми.

— Имам една последна мисъл за теб, върху която да размишляваш. Онзи Мат, когото познавах, беше най-смелият човек, когото съм срещал. Обучавахме се заедно в школата на Гюнтер като момчета. Забравяш къде ти, единственото му дете, се вместиаш във всичко това. Ами ако майка ти е настояла Мат да не прави нищо, защото се е страхувала за *теб* — страхувала се е, че Таласъма ще те убие. После, след като тя е починала, той те е прогонил... и ти още си жив. В крайна сметка Таласъма научава всичко. Чрез теб сигурно е открил начин да накаже Мат още повече. Но баща ти се самоубил и

изгорил фермата до основи, така че всичко, което те свързва с него, вече го няма. Той те е освободил: дал ти е шанс за живот. Във всеки случай, така мисля аз.

17. ПАРИ

*Гюнтер беше мой учител. Смятах го за далеч по-велик,
отколкото аз някога щях да бъда. Мои бяха просто
танцуващите крака, които служеха на пъргавия му ум.
Но после това се промени.
В едно видение ми се яви Ним.
Заветът на Мат*

След завръщането ми Палм беше потиснат, но на следващата сутрин отново се върна към обичайното си дразнещо, наперено държание. Всеки път, щом го виждах, изпитвах все по-голяма неприязън към него. В мен бавно се натрупваше гняв.

— Тайрън обеща да подготви новия ми три-глад преди края на деня — обяви той, докато се обличахме. — Ще имам цели три месеца да се подготвя за турнира на новобранците. Това е предостатъчно време.

Той се ухили самодоволно и зачака някой да каже нещо. Когато никой не го направи, той се приближи бавно до мен. Седях на ръба на леглото и си обувах чорапите.

— Какво ще кажеш да се обзаложим? — попита. — Искаш ли да се хванем на бас, само ние двамата?

Какво беше намислил Палм?

— Нямам пари — казах му.

— Това няма значение. Един ден ще спечелиш пари. Можеш да ми бъдеш длъжник.

— Какъв е залогът? — попитах.

Той се ухили още по-широко:

— Само това: че няма да спечелиш нито едно състезание в ТН.

Вдигнах поглед и приковах очи в неговите с нарастващ гняв. Вярно беше, че нямаше да имам много време да се подготвя. Щом жребият бъдеше изтеглен, можеше да се падна срещу боец в позиция „маг“ като Палм, който вече се беше обучавал много повече месеци, отколкото аз. Другият вариант беше да се изправя срещу друг новобранец. Лотарийният ми билет беше спечелил. Можех ли да извадя късмет за втори път? В края на краищата, първият етап от състезанието беше лига, в която се трупаша точки. Едва след това се стигаше до отстраняване на участници. Така че ми бяха гарантирани два рунда. Със сигурност можех да спечеля единия от тях...

— Колко? — попитах.

— Хиляда дека!

Това беше абсурдна сума пари. Толкова печелеше един търговец за едногодишна работа. Беше почти достатъчна за купуването на лакс.

— Залогът е твърде висок — казах му.

— Изборът е твой — каза той и ме погледна снизходително.

— Ще приема! — казах рязко, отчаяно копнеещ да изтрия това изражение от лицето му. Но онова, което последва, беше също толкова неприятно.

Той ме погледна, сякаш знаеше нещо, което не ми беше известно.

— Може и да си бърз — каза, — но това няма да има особено значение на Арена 13. Не е като битките с тояги и ни най-малко — като тренировъчния терен. Изходът на едно състезание се решава от лаксите, а аз ще имам най-добрите, които могат да се купят с пари. Баща ми е богат; ти дори нямаш баща. Неговите пари ще платят за моите лакси и времето на Тайрън. Тайрън ще бъде изцяло зает да настрои моя три-глад, така че няма да му остане много време да се грижи за твоите нужди. Ще си изгубил още преди да си успял да започнеш.

Хвърлих поглед към картината, изобразяваща баща ми. Бащата на Палм имаше пари; моят беше мъртъв. Това беше вярно. Но баща ми беше най-великият боец, когото Арена 13 бе виждала. Изглеждаше, че съм наследил бързината и умението му — но какво значение щеше да има това срещу превъзхождащите ме лакси на Палм?

— Ще видим — отвърнах рязко. — Може би те чака изненада!

Думите ми прозвучаха немощни и кухи и Палм просто продължи да се хили. Дадох си сметка, че ме е манипулирал и ме е убедил да

приема лекомислен облог, който вероятно щях да загубя. Този свят беше разделен на богати и бедни. Тук явно бях в неизгодна позиция, но щях да направя всичко по силите си, за да докажа, че Палм греша.

Закуската обикновено беше тиха, но днес, вместо просто да отпрати обичайното си рязко кимване към нашия край на масата, Тайрън се приближи и потупа приятелски Палм по рамото.

— Три-гладът ти ще бъде готов до пладне — каза му. — Ще сляза да наглеждам лично първата ти тренировка.

Това означаваше да имаш богат баща. Вместо да възложи това на Кърн, Тайрън щеше да остави задълженията си в Колелото и да помага на Палм.

Наблюдавах тренировката, седнал на пейката до Дейнън, докато Тайрън запозна Палм с неговия три-глад и започна процеса на превръщането им в бойна единица. Лицето на Палм беше олицетворение на възторг и гордост и всъщност не можех да го виня. Трите лакса бяха впечатляващи. Не само заради факта че носеха чисто нови брони, които блестяха в светлината на факлите. Движеха се с бързина и лекота, която надминаваше всичко, което бях виждал на арената. Гледах завистливо.

След около час Тайрън обяви прекъсване и „приспа“ три-гледа, като каза на Палм да дойде при нас на пейката. После повика Дейнън да се приближи.

— Да се погрижим сега за теб, момче — каза му.

Прекося залата, отиде до една пейка в далечния край и смъкна покривалото от един лакс. Плю върху една пластина и я намести в гърлото му.

— Събуждане! — изкомандва. — Стани!

Макар че бащата на Дейнън не беше достатъчно богат да плати за нов лакс, Тайрън се беше погрижил щедро за него. Този лакс изглеждаше много добър. Забелязах обаче, че Дейнън получи само двадесетина минути от времето му. Въпреки това Дейнън явно беше доволен и към края на тренировката му цялото му лице сияеше. В един момент се обърна към мен и вдигна окуражително палци.

После дойде моят ред. Тайрън смъкна покривалото от друг лакс и му даде обичайните първи две команди: „събуждане“; „стани“.

Лаксът се смъкна тромаво от пейката и застана мирно пред Тайрън.

— Самопроверка! — нареди той, после се обърна с лице към мен.

— Е, момче, това е твоят лакс, докато не кажа друго. Ще свърши работа засега, така че ще го използваш за турнира.

Обхванах с поглед драскотините и вдлъбнатините по бронята, дълбокия прорез в шлема точно над очите. Това беше лаксът за упражнения, който всички използвахме на тренировки. Помъчих се да скрия разочарованието си.

Чух зад гърба си презрително изсумтяване и когато хвърлих поглед назад, видях как Палм се мъчи да удържи смеха си. Когато се втренчих в него, той се овладя, но имаше тържествуващ вид. Състоянието на моя лакс доказваше, че е бил прав. Обърнах се отново да застана с лице към създаването и с ъгълчето на окото си видях Тайрън да ме гледа втренчено.

— Опитай се да изглеждаш малко по-въодушевен — каза ми той, като клатеше глава. — Има една стара поговорка — „На харизан кон зъбите не се гледат“.

Кимнах.

— Хубаво. Тогава ще разбереш какво имам предвид — каза Тайрън. — Не плащаш за него, нали? Всичко, което трябва да направиш, е да поработиш малко с краката си и да се подготвиш за арената.

— Но това е тренировъчният лакс — възкликнах, неспособен да скрия разочарованието си. — Ще бъде прекалено бавен.

— Вече не. За да видиш зъбите на този харизан кон както трябва, ще се наложи да пресееш настройките. Ако притежаваше умението да разчетеш Ним и да направиш това, щеше да видиш, че е променен и подготвен за битки.

Кимнах, но сигурно съм изглеждал скептичен, защото Тайрън се приближи и измъкна един меч Триг от най-близката ножница. Подаде ми го.

— Делата говорят по-убедително от думите, така че ще демонстрирам разликата.

Вдигна кожената топка, която бяхме използвали на тренировка, и се усмихна, обръщайки се с лице към лакса:

— Докладвай! — нареди.

— *Готов* — изрече дрезгаво лаксът.

— Бойна стойка! — Тайрън подаде на лакса тежката кожена сфера.

— Когато си готов, момче — продължи Тайрън и се отмести.

Приблжих се до лакса и започнах танца. Две стъпки наляво, две стъпки надясно.

Този път направих обратно диагонално движение надясно. Върнах се назад колкото можех по-бързо. Сега, когато се движех, се почувствах много по-добре. Щях да покажа на Палм точно колко съм бърз. Докато танцувах, почувствах как тялото ми започва да мисли вместо мен. Когато лаксът ме нападна, аз се устрех право към него с острието и се прицелих в пластината на гърлото. Чувствах се уверен. Не можех да пропусна!

В следващия миг се озовах седнал на тепиха след мощен удар по главата. Опитах се да кажа нещо, но умът ми сякаш беше вцепенен и от устата ми не излязоха думи. Мечът Триг беше на пода и не можех да го стигна.

Чух Палм да се смее на глас. Когато хвърлих поглед към него, видях по бузите му да се търкалят сълзи от смях. Дори Дейнън се усмихваше.

Тайрън ме издърпа на крака.

— Това беше толкова бързо, изобщо нямаше как да го предвидиш — каза той. — Може би това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Чувствах се зле, защото бях съборен на пода, но в същото време това показваше, че моят лакс имаше нужната бързина, за да се справи с битката на арената. Помислих си, че смехът беше заслужен, и кимнах разкаяно.

— Съжалявам — казах на Тайрън. — Държах се глупаво. Благодаря, че сте направили лакса ми толкова бърз.

Засега Палм можеше да се смее, но може би в крайна сметка нямаше да спечели баса си.

За моя изненада, Тайрън остана с нас през остатъка от сутринта. Изнесе ни урок по кодиране на Ним, главно заради мен. Каза, че за Палм и Дейнън това ще бъде преговор, и настоя да се съсредоточат напълно.

Дейнън, изглежда, нямаше нищо против — той харесваше упражненията по кодиране, — но от изражението на Палм се досещах, че не е доволен. Не ставаше дума просто за това, че се отегчаваше.

Явно смяташе, че е над всичко това, и се дразнеше, че е принуден да го търпи заради мен.

Аз, напротив, най-сетне започвах да разбирам голяма част от това, което казваше Тайрън. Никога нямаше да стана добър, съставител на кодове, но сега можех да схвана основните понятия. И колкото по-отегчен изглеждаше Палм, толкова повече се наслаждавах на раздразнението и неудобството му.

— Всеки учител по бойни умения използва Ним по малко по-различен начин — казваше Тайрън, — но някои ордуми са общи за всички. Могат да бъдат изречени, за да задействат предварително конструирани последователности от кодове. Изречеш ли един ордум, изречаш множество. Виждате ли, Ним е това което се нарича „език с възможности за разширяване“. Всеки създател на кодове може да го разширява, като създава и добавя нови ордуми към речника. Ордумите са включени в по-голям ордум. Така че има ордуми в ордумите. Изречеш ли един, други се появяват да се подчинят на волята ти.

— А някои от тези ордуми са инструменти — продължи Тайрън. — Един от специалните се нарича „Тритон“. Това е специализирана форма на ордума „Саламандър“ и се използва за изследване на ума на лакс. Прониква дълбоко в тъмните кътчета на паметта му, докладвайки каквото намери. Умът на един лакс е заплетен лабиринт, способен на още по-сложни неща. Опознаеш ли извивките и завоите му, можеш да добавиш още към своя ум.

Късно на следващия следобед, за пръв път ми позволиха да остана сам за един час на тренировъчния терен.

Уединението бе от съществена важност: бях там, за да започна бавния процес по използването на Улум, за да развия разбирателство с лакса си. Щях да казвам на лакса си какво да прави като барабаня с крака по пода. Все още няхах ботуши Триг, така че за момента шляпането с пети трябваше да свърши работа.

Тайрън ми беше казал да се придържам към прости звуци. Щях да работя по това с години: сложните неща щяха да дойдат с времето.

Лаксът ми беше „заспал“, легнал по гръб на една пейка в края на тренировъчния терен. Приблжих се до него и дадох първата команда:

— Събуждане!

Очите му се отвориха с потрепване и ме погледнаха, без да мигат, и за миг изпитах безпокойство. Лаксите все още ме караха да

нервнича.

— Самопроверка! — заповядах.

След по-малко от секунда създанието отвърна с грубия си, гърлен глас:

— *Готов.*

Лаксът беше подготвен от Тайрън, така че бронята му, включително пластината на гърлото, вече беше на мястото си. Просто трябваше да го изправя на крака и да започна.

— Стани!

Той се подчини моментално, слизайки тромаво от пейката, за да застане пред мен, с настойчиво взираци се в мен червени очи. Струваше ми се, че ме гледа странно, и това ме тревожеше. Лаксите не би трябвало да имат истинско съзнание, но определено ми се струваше, че този има. Дали мислеше за мен, зачудих се. Ако беше така, какво ставаше в главата му?

Сега трябваше да му кажа, че ще разработваме и упражняваме звуковия код, изграждайки между себе си общуване, което никой друг нямаше да разбира. Случаят не беше точно такъв, защото кодът Улум, съставен от новобранец, беше толкова прост, че повечето зрители можеха да го проумеят за броени минути. Щяха да са нужни години, за да се уверя, че указанията ми са наистина скрити от наблюдателите.

— Вкарай настройка за Улум! — наредих.

— *Настройка вкарана.*

Беше ми казано да започна с основната маневра, която се наричаше „Основа 1“. Състоеше се от две стъпки наляво, две стъпки надясно, последвани от диагонално обръщане надясно.

— Основа 1 = Първи # Сигнал — дадох инструкции.

Вече бях решил, какъв ще бъде моят #сигнал за това, така че шляпнах силно два пъти по дъските с босия си ляв крак, последвано от кратко, рязко шляпване с десния.

— *Разбрано* — каза лаксът.

— Настройка за изливане! — казах му. Надявах се, че сега ще реагира при бойни условия. — Бойна стойка!

Лаксът излезе напред на тренировъчния терен, сякаш се изправяше срещу противник, и аз заех позиция зад него. После шляпнах с крак по дъските, за да дам знак за онази основна маневра.

Моят лакс реагира, правейки стъпките, които бях посочил. За нещастие, бях твърде зает да се концентрирам върху барабаненето с крака и той се задвижи толкова бързо, че не можех да спазвам темпото му. За секунда бях открит и уязвим: на арената щях да бъда насечен на парчета. Човек трябваше да се придържа много близо до лакса си.

Така че повторих указанието и опитах отново. След пет опита успях да дам сигнал и после да спазя темпото на косъм. В този момент реших да добавя нов сигнал. Два силни удара с десния ми крак и потропване с левия щеше да означава обратното и щях да свърша с диагонално обръщане наляво.

Упражнявах се около половин час, танцувайки зад лакса си, докато се изпотих от изтощение. Беше тежка, бавна, влудяваща работа, но бях започнал да напредвам малко. Именно тогава чух три силни потропвания по вратата. Изненадах се: личното ни време на тренировъчния терен беше строго ограничено и обикновено не биваше прекъсвано.

Когато отворих вратата, видях там да стои Куин. Зарадвах се да я видя. Усмихнах се тайно. Трите почуквания трябваше да ме подсетят кой е.

— Искаш ли помощ? — попита тя.

— С Улум ли? — попитах. — Мислех, че се предполага да е тайно...

— Така е — отговори тя с топла усмивка, — но в ранните етапи обучението не е от чак толкова голямо значение. Ти просто опитваш да постигнеш някаква координираност с лакса си — нека бъдем честни, няма да се изправиш срещу мен на арената. Бих могла да ти помогна, но решението е твое...

Отвърнах на усмивката ѝ:

— Влизай тогава — казах. — Нуждая се от цялата помощ, която мога да получа.

18. ОБЩНОСТТА

*Пазете се от онова, що отдолу лежи,
понеже ще пожънете каквото сте посели.*

Амабрамдата:

Книга на пророчествата на Джентай

След пет седмици наистина започвах да си създавам рутина и да изпитвам удоволствие от обучението си.

Досега с Палм вече бяхме установили помежду си неловко състояние на мълчалива враждебност. Никога не разговаряхме, освен ако обучението ни не го изискваше. С Дейнън обаче се разбирахме много добре; с нетърпение очаквах съботните ни екскурзии в града. Приятелството ни дразнеше Палм и той вече рядко говореше с Дейнън.

През седмицата, обучението беше изтощително — обикновено заспивах в мига, щом главата ми докоснеше възглавницата.

Във вторник вечерта на шестата седмица обаче още не бях успял да се съблека, когато чух три силни потропвания по стената.

Поколебах се. Последния път едва не ме бяха изритали, задето отговорих на това почукване — макар че щеше да е хубаво да си побъбря с Куин. Два пъти седмично тя ми помагаше да обучавам лакса си на звуковия код. Наистина ми харесваше да съм с нея, но не исках да я придружавам на още някое от излизанията ѝ в града след мръкване. Въпреки това не можах да се заставя да пренебрегна почукването ѝ. Реших да отида и да обясня как се чувствам.

Палм ми се навъси, но Дейнън се усмихна. Кимнах му, отворих вратата на стаята на Куин и пристъпих вътре, затваряйки я зад себе си. Тя носеше ботушите си, а устните ѝ бяха оцветени в червено и черно, като за посещение в галерията на Арена 13.

Сърцето ми се сви.

— Тази нощ — обяви тя, — ще ти покажа нещо, за което баща ми никога дори не говори.

Не ми хареса как звучеше това. Ако Тайрън никога не го споменаваше, то сигурно имаше основателна причина. Беше нещо, което вероятно щеше да ме вкара отново в беля.

— Това означава ли, че накрая пак ще се озова на работа в кланицата? — попитах, като се усмихнах уморено на Куин. Подготвих се да ѝ кажа, че не смятам да отида. Нямаше да ѝ хареса, затова възнамерявах да съобщя новината внимателно.

Тя поклати глава:

— Ако баща ми разбере къде си бил, няма да е доволен, но няма да има сериозен проблем.

— Това ми каза миналия път — че той винаги прави каквото кажеш. Погледни докъде ме докара това!

— Виж, довери ми се. Това е различно и ще ти отвори очите. Отиваме отново до Колелото, но този път ще посетим Общността под Колелото, където собственици, които не могат да си позволят да наемат частна квартира, държат лаксите си.

— Съжалявам, но не смея да рискувам, Куин. Баща ти ми даде нов шанс и не искам да го разочаровам.

— Не ставай глупав, Лейф! Знаеш правилата му — никакви битки с тояги и никакъв алкохол. Няма да ги нарушаваме тази вечер. Това е само за да ти покажа нещо, което никой друг няма да ти покаже. Това ще ти даде нова представа как стават нещата тук. Навит ли си, или не?

Точно се канех да откажа и да се върна в стаята си, когато тя направи нещо напълно неочаквано. Сграбчи ръката ми и я стисна; после, без да я пуска, дойде много близо и ме целуна по бузата. Телата ни почти се докосваха и задишах по-бързо.

Не беше целувка по устните, но определено беше нещо повече от лека приятелска целувка. Когато устните ѝ докоснаха бузата ми, тя леко погали дланта ми с палец и усетих ухание на лавандула по кожата ѝ.

Когато улови ръката ми още по-здраво и ме затегли зад себе си, не се възпротивих.

Тя тръгна до мен, държейки ръката ми, докато си проправяхме път през града, и я пусна едва когато стигнахме купчините сгурия пред

Колелото. Влязохме през вратата, която водеше надолу под арените.

Този път наоколо нямаше много хора. Само една жена крачеше нагоре-надолу отвън, скръстила ръце пред тялото си, сякаш за да се предпази от мразовития въздух.

Скоро заслизахме по каменни стъпала, шумът от стъпките ни отекваше в полумрака. Слизахме надолу и надолу в тясна спирала, в увеличаваща се тъмнина, факлите по стената ставаха все по-нарядко.

— Мислех, че тук долу е опасно... — казах. — Мислех, че човек трябва да е в някоя банда...

Внезапно осъзнах, че може да съм допуснал голяма грешка. Това, че Куин ме целуна и ме хвана за ръката, ме беше лишило от здрав разум.

— Какво е животът без малко опасност? — провикна се тя в отговор през рамо.

Стъпалата свършиха и Куин забърза по един тунел. Последвах я, забелязвайки нещо странно над главата си. По покрива на тунела растяха гъби, кръглите бели плодове висяха от дебели стъбла.

— Ей, Куин, какво е това? — попитах.

Тя се обърна и погледна накъдето сочех.

— Става ли за ядене? — почудих се. — Напомня ми за един деликатес, който расте на висок зъбер точно на север от Мипосин — макар че онзи има червени плодове, а не бели. Катерачите рискуват живота си, за да го берат, но изкарват много пари, като го продават на пазара.

— Изядеш ли това, ще си мъртъв до минута — отвърна рязко Куин. — Казва се „скейп“ и е изключително отровно. Едно време можеше да се намери само в най-ниските нива на Общността, но сега се разпространява нагоре. Някои казват, че се храни от кръвта, която капе в тези пещери от Арена 13. Суеверни глупости, разбира се, но тук долу суеверията се размножават по-бързо от пършивите сиви плъхове. В едно обаче съм сигурна: не бива никога да стоиш точно под него. Когато е узряло, от него понякога капе отрова.

С мрачна усмивка Куин се обърна и продължи, докато най-последна стигнахме до малко открито пространство; пред нас видях входовете на три тунела.

— Всъщност няма значение по кой ще тръгнем — каза Куин. — И трите водят все до едно и също място. Общността е лабиринт от

пещери и тунели, която се простира далеч отвъд периметъра на Колелото, надолу в самата скала. Когато си тук долу, винаги се придържай към тунелите, които са осветени от факли. Това означава, че се обслужват редовно; ако се загубиш, няма да отнеме много време някой да те намери. Във всеки случай, ще тръгнем по този. Маршрутът е по-дълъг, но искам да ти покажа къде складират лаксите.

Макар че тунелът бе осветен, между факлите имаше големи пролуки и части от него бяха много сумрачни. Помислих си, че наистина щеше да е ужасяващо да се изгубя тук долу в тъмното.

Куин вървеше бързо, набирайки все по-голяма и по-голяма преднина пред мен. Закъде се беше разбързала, почудих се. Стигнахме до много тъмен участък от тунела и внезапно вече изобщо не я виждах.

Спрях. Чувах някъде наблизко да капе вода, но напред нямаше звук от стъпки. Дали беше свърнала надолу по някой страничен тунел, докато аз просто бях продължил право напред? За миг почувствах пристъп на паника и си поех дълбоко дъх, за да се успокоя.

После усетих потупване по рамото и сърцето ми се качи в устата. Обърнах се, усещайки някой — или *нещо* — да стои много близо до мен. За момент изпитах ужас; после усетих онова лавандулово ухание и чух Куин да се кикоти.

Ядосах се. Това не беше представата ми за шега.

— Уплаши се, а? — каза тя меко. — Може би трябва да те хвана пак за ръката, за да съм сигурна, че няма да се загубиш!

Тя ме поведе в тъмнината и докато вървахме, хванати отново за ръце, целият гняв се оттече от мен.

Скоро тунелът започна да се стеснява. Куин стисна ръката ми и се усмихна:

— Сега приближаваме едно от спалните помещения — каза тя.

Минахме през малък сводест вход от дялан камък и аз вдигнах поглед, смаян. Защото от всяка страна видях ниша с каменни легла, застлани с тънки наръчи слама — редица след редица, натрупани едно над друго, простиращи се от пода до високия сводест таван — тук можеха да бъдат натрупани стотици лакси.

Бях работил доста време с лакса си и бях преодолял по-голямата част от страха и безпокойството, изпитани, когато за пръв път видях малкото спално помещение на лаксите в Колелото. Но сега бях зашеметен от онова, пред което се изправих.

Повечето полици бяха заети и зърнах бръснати глави, пожълтелите пети на мазолести крака, кореми и гърди, блестящи от пот, и отпуснати усти, отворени, за да поемат застоялия въздух, който вонеше на урина и мокро куче. Да не говорим за пластините на гърлата, с розовите им устиета и смущаващ намек за по-наситен пурпурен цвят отвътре.

Бяха толкова много — твърде много — и бяха твърде близо. Сега лаксите сияха, поставени в дълбок транс, за да бъдат прибрани.

— Не е красива гледка, нали? — каза Куин.

— Има нещо разстройващо да видя толкова много по такъв начин — отвърнах.

Тя кимна:

— Това е нещо, което повечето зрители никога не виждат. Малко като в кланицата: хората лакомо ядат пържола и ѝ се наслаждават, но не искат да мислят за живото животно, което е заклано и разчленено, за да могат те да си напълнят гърбусите. Това понасят лаксите. Бият се и тренират, но през повечето време спят.

Почувствах се спокоен едва след като благополучно отминахме спалното помещение и отново се отправихме надолу по тунела.

— Колко спални помещения има? — попитах.

— Още три — отговори Куин. — По-успелите учители по бойни умения като баща ми имат собствени помещения на нивото точно под арените, но мнозинството държат лаксите си тук долу. Повечето от тях се бият на арените от 1 до 12. После, разбира се, има диви лакси...

— Диви ли?

— Искам да кажа, лакси в неопитомено състояние — онези без собственици.

— Шегуваш се!

Лаксите, използвани на Арена 13, се купуваха от Търговеца за тази цел. Диви лакси отвъд човешкия контрол... това беше нещо, което дори не си бях представял.

— Ще видиш. Вече приближаваме.

Куин ме изнервяше. Дали напред имаше наистина диви лакси, или това беше поредната ѝ шега?

За мое облекчение, просто стигнахме до желязна решетка, препречваща входа на тъмен страничен тунел, който се спускаше стръмно надолу.

— Погледни това — каза Куин и посочи един участък от решетката. Беше наскоро поправяна: останалото беше ръждиво и много по-старо.

— Този тунел беше запечатан — и с пълно основание. Тук долу има лакси — никой не знае колко — извън контрол и оцеляващи както могат; вероятно като се хранят с плъхове и се изяждат взаимно. Опасните участъци са запечатани така. Проблемът е, че дори Сиро не познава разположението на всички тунели. Както казах, винаги се придържай към добре осветените.

— Кой е Сиро? — попитах.

— Той е служителят, който отговаря за Общността, цялата тази подземна зона. Тук долу има кухни, тренировъчни участъци и дори незаконни бойни зони. Сиро управлява всичко това. Ще ти го посоча след няколко минути.

Тя се обърна и тръгна пред мен надолу по друг тунел, и скоро излязохме на една издатина; под краката ни имаше голяма бездна. Гледахме надолу в естествен амфитеатър, обкръжен от факли. Дотук не бяхме видели жива душа, затова бях удивен от броя на хората, събрани там. Неколкостотин седяха около една арена и се носеше ниско жужене на разговори; звучеше като сънен кошер пчели в горещ летен следобед. Въздухът беше горещ, влажен и абсолютно неподвижен; миришеше на застояла пот.

Към дъното местата бяха разположени нависоко; беше ясно, че от най-високия ред има най-добра гледка. Светлината не беше добра — на тази арена липсваше огромният полилей на Арена 13 и разчитаха на подредени наоколо факли, като резултатът беше, че много от местата бяха в сянка.

Самата арена бе осветена само от двойки кръстосани факли, разположени високо по колоните във всеки ъгъл. Краищата бяха обозначени само от лека вдлъбнатина в пода. Струваше ми се, че вместо да отскачат от стените, както в битките на Арена 13, бойците постоянно излизат навън.

— Погледни пода на арената — каза Куин, сякаш знаеше какво си мислех. — Виж пясъка.

Бойният участък беше настлан с плътно пясъчно покритие, а до всяка колона имаше още купчини.

— Пясъкът се посипва, за да попива кръвта — каза Куин. — Тук долу лаксите се бият помежду си; не носят брони — имат само пластината на гърлото. На теория победата се постига чрез изваждане от строя, както в битките на Арена 13, но обикновено загубилият умира. Наистина е кървава работа.

— Какво им пречи да излязат на арената? — попитах.

— Само почакай и ще видиш. Ще бъдеш потресен.

Внезапно приглушените разговори се усилиха и отекнаха от покрива и стените на пещерата. Един мъж излезе на арената и вдигна ръце, за да призове за тишина. Беше едър, а шкембето му висеше надолу над широкия му кожен колан.

— Това е Сиро — прошепна Куин. — Хайде — да останем и да гледаме първото състезание. Цялата тази работа ме отвращава, но мисля, че е добре да видиш — тогава ще осъзнаеш колко отвратителни са някои неща в този град. Има едно хубаво нещо, което мога да кажа за баща си. Въпреки ламтежа си за пари, той няма нищо общо с това, което става тук долу.

— Ако е незаконно, тогава защо някой не го спре? — попитах.

— Защото всичко е заради парите — каза Куин, отвратено извивайки устни надолу. — Тук всяка нощ умират лакси, но никой не прави нищо по въпроса, защото е доходоносно за всички замесени, най-вече букмейкърските къщи; Сиро също си докарва печалба, потлъста дори от шкембето му. Единствено лаксите страдат, а тук долу кого го е грижа за техните нужди?

Взрях се удивено в нея. Тази практика явно я беше разстроила дълбоко.

— Но аз мислех, че те не са съзнателни същества като нас — казах.

— Така твърдят всички, но не го вярвам дори за миг, а ти? — попита Куин.

Спомних си как ме гледаше моят лакс — почти сякаш ме преценяваше.

— Може и да не притежават съзнание, както нас — продължи Куин, — но нима всичко, което се движи и диша, не притежава някакво съзнание? И не се опитвай да ми кажеш, че те не чувстват болка. На Арена 13 ги предпазва бронята им, но тук долу понасят сериозни наранявания.

Сиро излезе от арената и мигове по-късно два лакса влязоха, за да заемат позицията един срещу друг, всеки — размахал два дълги меча. Видях металните халки около вратовете им, които придържаха пластините на гърлата им на място. Ако не се брояха набедрените им препаски обаче — единият носеше синя, а другият зелена, — бяха голи. Дори не носеха ботуши. За пръв път виждах тела на лакси, които стояха прави и се движеха.

По главите им нямаше дори един косъм; всъщност, изглежда, че нямаха дори едно косъмче където и да било. Кожата им беше намазана с мазнина; лъщеше на светлината на факлите, а гърбовете, раменете и ръцете им имаха масивни мускули... Без броня ръцете изглеждаха още по-дълги, но краката ме изненадаха. Изглеждаха почти прекалено тънки, за да крепят едрите им тела. После осъзнах, че са предназначени да бъдат бързи.

Внезапно се чу свистящ, стържещ звук и кръг от мечове, всеки — дълъг над два фута, с насочени навътре остриета, изникна от пода и беляза границите на арената.

Куин беше права. Наистина бях шокиран. Осъзнах какво щеше да означава това за голата плът.

Това даде сигнал за началото на състезанието и двата лакса започнаха предпазливо да се обикалят в кръг.

Изведнъж се впуснаха бурно в действие, като се въртяха вихрено и сечаха въздуха с мечовете си. Бях удивен от бързината им. Това беше много по-бързо от всичко, каквото бях виждал на Арена 13. Може би правилата на Триг и задачата им да защитават хората, които се биеха там, ги забавяха.

Едва не пропуснах да забележа острието, което се вряза в горната част на ръката на лакса със синята препаска; нагоре се разлетяха пръски кръв, които привлякоха възбудени възгласи и викове от публиката. В следващия миг посеченият лакс отвърна на удара, разсичайки гърдите на противника си, който залитна и едва не падна.

Те отстъпиха и отново взеха да се обикалят в кръг, кръвта им покапа по пясъка.

Отново се сблъскаха силно във вихър от мушкаци и режещи удари. Мечовете намираха целта си отново и отново. Кръвта плискаше и падаше на капки, блестейки като червен дъжд в светлината на факлите.

Беше ужасно за гледане. Те се режиха на парчета. Просто исках всичко да свърши.

Но краят беше още по-ужасен.

Лаксът в синьо беше отблъснат назад към ръба на арената. Нямаше стена, която да го спре, и той не беше близо до никоя от четирите колони. Беше принуден да отстъпи назад в остриетата. Започна да се извива и гърчи, опрян в тях, с накълцани крака, после падна върху тях, докато другият лакс го сечеше отново и отново.

Сега зрителите бяха на крака, крещяха и тропяха с крака в очакване на клането. Гласовете им се надигнаха в мощен рев, който отекна из пещерата. Над него обаче можеше да се чуе ужасен звук — пронизителните, агонизиращи писъци на лакса, докато умираше върху остриетата.

Куин се извърна, преви се и я чух как се напъва да повръща. На мен също ми се гадеше от зрелището и в мига щом усетих мириса на повърнатото от нея, аз също повърнах: стомахът ми се бунтуваше с бързи, болезнени спазми.

След като свърших, се погледнахме, без да говорим, после се оттеглихме обратно в тунела. Куин вървеше дори по-бързо от преди.

— Това трябва да бъде спряно! — казах й ядосано, но тя не каза нищо. — Къде отиваме сега? — попитах.

— На битките с тояги — отвърна тя. — О, не се тревожи. Баща ми забранява да участвате, не да гледате.

Десет минути по-късно слизахме в малка пещера, където вече беше започнало състезание. Имаше малко зрители, вероятно не повече от петдесетина, което беше добре, защото пещерата беше доста малка, с нисък таван. Беше горещо и клаустрофобично.

Виждах там само един букмейкър със син шарф: беше се облегал на стената с отегчено изражение на лицето. Изглежда, правилата бяха същите, както у дома в Мипосин. Нямаше ясно определена арена и битката бушуваше във всички посоки, възползвайки се напълно от границите на наличното пространство, нахлувайки в тълпата, която се разширяваше и свиваше в съответствие с обстоятелствата.

Видях обаче, че се биеха един срещу един, нещо, което рядко бяхме правили. В Мипосин обикновено беше един срещу трима.

Застанахме малко назад и загледах изучаващо бойците. Скоро стана очевидно, че можеше да има само един победител. Може би именно затова разпоредителят изглеждаше толкова отегчен. Единият боец явно си играеше с противника си, използвайки състезанието, за да демонстрира уменията си. Беше висок и мускулист, с тъмна коса, и изпитах увереност, че съм го виждал преди.

— Кой е този? — попитах.

— Това е Йон — отвърна Куин. — Той е боец на Арена 13. Бие се от позиция „мин“ в школата на Уод. Това е третата му година; справя се доста добре — макар че никога няма да е толкова добър, колкото Кърн. Но именно в това е наистина добър. Битките с тояги. Той е най-добрият в града.

Последното изречение на Куин ме сепна и почувствах как нещо се пробужда в мен. Беше като предизвикателство. Колко добър беше всъщност, запитах се. Може би аз бях по-добър. Но със сигурност не можех дори да си мечтая да се бия с него.

— Позволено му е да прави и двете?

— Разбира се, че му е позволено. Уод не възразява. Това правило е само на баща ми. Много от по-младите бойци идват тук долу да се бият. Битките с тояги са в реда на нещата. Управата на Колелото не се меси. По-добре е, отколкото бой с ножове. Това правеха, преди да въведат забраната. Много младежи загиваха всяка година на същото това място.

Схватката приключи бързо, когато Йон проби гарда на противника си и му нанесе удар с опакото на ръката в лявото слепоочие. Ударът не беше много силен, показваше по-голяма сдържаност, отколкото някога бях виждал в Мипосин. Тоягата дори не го разкърва.

Йон се поклони на противника си и битката приключи. Зрителите се втурнаха към него и започнаха да го тупат по гърба. Явно беше много популярен, но докато му поднасяха поздравления, очите му обхождаха тълпата, сякаш търсеха някого. В следващия миг се усмихна и тръгна право към нас.

Изглежда, усмивката му беше предназначена за мен и бях озадачен, но скоро осъзнах, че гледаше Куин. А след това го познах. Бях го виждал два пъти преди, втория път — когато Дейнън го посочи в кафенето на пазарния площад.

Беше приятелят на Куин.

Те се прегърнаха, а когато Йон отстъпи малко назад, все още праметнал дясната си ръка през раменете на Куин, забелязах как тялото ѝ се наклони към него: гледаха се в очите, сякаш наоколо нямаше никой друг. Внезапно ме прободде ревност.

Защо ме бе държала за ръката, запитах се. Играеше ли си с мен? Дали просто ме дразнеше? Или може би това беше нейният начин да покаже приятелски чувства. В края на краищата, беше ме целунала по бузата — не по устните.

— Йон, това е Лейф — каза най-накрая Куин. — Новобранец на баща ми.

Беше вярно. Като последният приет в школата на Тайрън, официално бях „новобранецът“, но думата не ми харесваше.

— Всеки приятел на Куин е и мой приятел — каза Йон с дълбокия си глас. Помнех го от първото си идване до Колелото. Тогава той изглеждаше тъжен и наранен; сега сияеше, сякаш всичко беше наред със света и той беше най-щастливият човек в него.

Кимнах и се опитах да се усмихна, но открих, че ми е трудно.

— Жалко, че работиш за бащата на Куин — каза Йон. — Тя ми разказва много за теб. Смята, че можеш да ми бъдеш добър противник.

— Съгласен съм — казах му, — но той вече ме изгони веднъж, така че не смея да рискувам.

— Аз също знам всичко за това — каза той ухилено. — Както и да е, Лейф, би ли ни извинил за момент? Трябва да разменя няколко думи насаме с Куин. Няма да се бавим.

Почувствах се обиден, но знаех, че се държа глупаво: бях възприел онази целувка като нещо, каквото тя не беше. Канех се да се отдалеча, но без да сваля ръката си от раменете на Куин, Йон я поведе покрай тълпата, надолу по един страничен тунел и те се изгубиха от поглед.

Докато ги чаках да се върнат, гледах още двама състезатели, но не бях съсредоточен. Не ми харесваше Куин да е с Йон. Не беше нищо лично: нямах нищо против него. Просто не ми харесваше идеята Куин да бъде с някого.

Куин се върна сама; не изглеждаше доволна.

— Хайде, да вървим — каза троснато и тръгна първа обратно нагоре към повърхността по по-бърз маршрут.

Скоро си проправяхме с криволичене път из тъмните улици на града: Куин крачеше гневно.

— Какво има? — попитах.

— Нищо. Не питай. Лично е! — заяви тя кратко.

Тонът ѝ ме подразни. Беше очевидно, че се е скарала с Йон.

— Виж, не искам да се меса в личните ти работи, но не си изкарвай проблемите на мен! — отвърнах ядосано.

Тя не отговори, а когато стигнахме до спалнята ѝ, дори не си казахме „лека нощ“.

После се прибрах в стаята си, откривайки, че ми е невъзможно да заспя.

19.

ПИСКЮЛЕСТИТЕ

*Пискюлестите са като ресничестите възли
по ръба на наметалото на Таласъма. Всеки един е
потопен в отрова. Ще нахраним с тях господаря им.*
Амабрамдата:
Книга на пророчествата на Джентай

Почуках на вратата на кабинета на Тайрън в главната сграда — стаята, където се срещнахме за пръв път. Бях помолил за среща и той ме очакваше. Едномесечният ми изпитателен срок беше приключил две седмици преди това, а той все още не ми беше казал дали съм го издържал, или не.

Дали щеше да ме задържи като свой възпитаник?

Той кимна към кожения стол и аз седнах с лице към него от другата страна на голямото писалище. Устата ми беше пресъхнала. Бях направил най-доброто, което можех — но дали щеше да е достатъчно добро? — зачудих се.

— Помоли да ме видиш, така че какво мога да направя за теб? — каза Тайрън с усмивка.

— Дойдох по две причини — казах му. — Първо, за да ви попитам дали съм издържал изпитателния си срок, и второ, да ви отговоря на въпроса, който поставих в първия ден от обучението си. Попитах ви защо не се бием на Арена 13 само човек срещу човек. Попитах ви защо имаме нужда от лаксите. Вие ми казахте да се опитам сам да открия...

— Е, давай, Лейф. Кажи ми отговора, до който стигна.

— Не съм стигнал до един ясен отговор. Сетих се за няколко причини, но повечето от тях са само предположения — казах му.

— Тогава предположи, Лейф. Нека чуя мислите ти.

Бях мислил дълго и усърдно какво щях да му кажа. Така че си поех дълбоко въздух и започнах.

— Мисля, че начинът, по който се бием, е свързан главно с традицията и създаването на богатство. Ако хората правят нещата по един начин достатъчно дълго и той върши работа, те просто продължават. Битките на Арена 13 са индустрия. Тя осигурява работа за учителите по бойни умения, бойците и онези, които ги обслужват. Букмейкърските къщи създават още работа и богатство. Мисля обаче, че битките Тригладиус — три меча — водят началото си от много по-отдавна: от неща, които са се случили преди поражението на човека и построяването на Бариерата. Тогава нещо се е случило — може би някаква форма на борба или развлечение — и Арена 13 озаменува именно това. Но това, което правим сега, може да е само жалка сянка на онова, което е станало тогава.

Погледнах Тайрън и видях, че лицето му беше непроницаемо.

— А може би има и свидетелства във фолклора на Джентай, за който ми разказваше баща ми. Когато успея, възнамерявам да ги посетя и може би мога да открия нещо повече за ритуалите им.

Тайрън сви рамене:

— Явно си обмислил отговора си, Лейф — каза с усмивка. — По-добър е от това, което могат да измислят повечето хора. Самият аз мисля много за това. Един ден се надявам да открия повече, така че очаквам с нетърпение да чуя какво ще разбереш от Джентай.

Той замълча и ми се усмихна:

— Ако не броим битката с тояги, отбеляза много добро начало. Издържа едномесечния си изпитателен срок. Браво!

Тайрън посегна надолу, вдигна един пакет иззад писалището си и ми го подхвърли.

— Отвори го — нареди.

Беше чифт ботуши Триг. Бяха с отлично качество и излъчваха приятния мирис на нова кожа. Сега вече имах собствени ботуши — свършено беше с тренировките на бос крак. Това щеше да подобри представянето ми и беше още една стъпка към осъществяването на амбицията ми да се бия на Арена 13.

— Това са най-хубавите ботуши, които могат да се купят — каза той, — но ще трябва да ги поразтъпчеш. Очаквай да ти направят някой

и друг мехур отначало. Предстои ти много усърдна работа, но знам, че няма да ме разочароваш.

Беше съботен следобед и седях с Дейнън на една маса пред обичайното ни кафене на пазарния площад. През седмицата бе имало внезапни дъждове и каменните плочи бяха влажни. На хоризонта зловещо се бяха струпали облаци, а силен вятър караше дърветата да се извиват и гърчат. Наоколо имаше по-малко хора от обикновено.

Отпивахме сок и си бърбяхме. Беше мой ред да плащам: имах пари в джоба и започвах да спестявам. Именно тогава видях Куин да идва към нас през пазарния площад с приятеля си, Йон.

От посещението ни в Общността насам тя избягваше погледа ми на масата за закуска и дори когато се разминавахме из къщата, не можех да разбера защо се държеше така. В края на краищата, не бях направил нищо лошо. Гордостта обаче не ми позволяваше да направя първия ход. Чувствах се оскърбен. Мислех си, че е редно тя да ми се извини, макар да знаех, че нямаше да го стори.

Те минаха доста близо до нашата маса и бях сигурен, че трябва да ни е видяла, но тя не хвърли дори бегъл поглед в нашата посока. Йон обаче се усмихна и кимна, и аз му помахах. Седнаха през няколко маси от нас.

— Да не сте се скарали за нещо с Куин? — попита Дейнън. — Надявам се, не възразяваш, че питам, но не можех да не забележа, че тя постоянно се прави, че не те вижда. Мислех, че сте добри приятели.

Свих рамене:

— Мисля, че е имала някакъв спор с приятеля си и после започна да се държи странно с мен. Сопна ми се и аз ѝ отговорих рязко. Не ѝ хареса и оттогава не ми е говорила. Помагаше ми със звуковия код на тренировъчния терен, но и това престана.

— Понякога момичетата могат да бъдат странни. Кой ли може да ги разбере? — Дейнън поклати глава.

— Е, аз със сигурност не ги разбирам.

— Може би именно ти трябва да разчупиш леда — предложи той.

— Как? — зачудих се.

— Просто кажи, че съжаляваш.

— Но аз не мисля, че съм направил нещо лошо.

— „Съжалявам“ е просто дума. Можеш да го кажеш. Тогава всичко ще бъде наред.

— Правиш го да звучи лесно, Дейнън.

— Наистина е. Тя вероятно също иска да каже, че съжалява, но гордостта не ѝ позволява. Ти можеш да бъдеш по-великодушен. Във фермата на баща ми има двама работници, които не са си говорили от повече от трийсет години и все пак хората казват, че едно време били добри приятели. Ето колко дълго продължило неразбирателството им. Бас лоя, че дори не помнят за какво са се скарали. Ако единият от тях беше казал, че съжалява, днес все още щяха да бъдат приятели.

На път за къщи минахме покрай магазина, където се продаваха принадлежности за Триг, и забелязах, че червените ботуши все още бяха изложени на витрината.

Така и не успях да поема нещата в свои ръце и да кажа, че съжалявам. Дългото мълчание между нас свърши същата нощ с три силни почуквания по стената; почуквания, които обикновено идваха много късно нощем, събуждайки ме от дълбок сън.

Направих се, че не чувам повикването на Куин. Знаех, че не ме кани в стаята си за извинение. Тя винаги искаше нещо. Първия път искаше да разбере що за птица е новобранецът. Втория път искаше да се бие с мен и да ме победи. Третия път — това пък за какво беше? Дали просто ѝ трябваше повод да отиде на битките с тояги и да види Йон?

Трите потропвания се повториха, но аз не помръднах. Чух съскане от Палм, несъмнено ядосан както от шума, така и от факта, че Куин ме викаше.

Тя почука отново. Три много силни почуквания по стената.

— Помниш ли за какво си говорихме днес следобед? — обади се Дейнън от тъмнината. — Това е шансът ти, Лейф.

Така че се измъкнах от леглото и гневно навлякох ризата, панталоните, чорапите и ботушите си. Настроението ми се беше променило, откакто говорих с Дейнън. Не смятах да съм този, който ще се извини. Щях за последен път да отида да видя какво искаше

Куин, после да ѝ кажа да не ме вика никога повече. Щях да бъда студен. Щях да бъда като лед.

Щом я видях обаче, решимостта ми започна да се топи. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени от плач. Носеше панталони и ботуши Триг, устните ѝ бяха оцветени по обичайния начин, но освен това беше загърната в одеяло и забелязах, че трепереше от глава до пети.

За какво беше това? Част от мен си мислеше, че може би е някакъв номер — маневра за заблуда, за да ме накара да направя каквото искаше. Но сега от очите ѝ се стичаха струйки сълзи. Това беше истинско.

— Лейф, трябва да ми помогнеш — каза тя. — Ти си единственият, който може.

— Какво има? — попитах, ужасявайки се от отговора. Знаех, че сигурно беше нещо много лошо.

— Йон — каза тя. — Пискюлестите са го хванали. Скоро ще е твърде късно. Преди разсъмване ще го отведат при Таласъма.

Опитах се да осмисля думите ѝ. Как беше възможно?

— Не разбирам — казах ѝ. — Как изобщо Йон се е замесил с пискюлестите? В града ли дойдоха?

Спомних си как бяха тичали с дълги скокове надолу по тревистия склон, за да грабнат тялото на мъртвото момиче. Дали бяха влезли в Общността след мръкване? Но защо бяха хванали Йон?

— Той отиде при тях — обясни Куин. — Беше предизвикателство, свързано с голям облог — много голяма сума пари. Ако беше спечелил, Йон щеше да се устрои до края на живота си, да може да си купи всеки лакс, който поиска. Но загуби от участника на пискюлестите. Пак не би трябвало да има проблем — и други от града бяха заложили на същото. Но сега те отказаха да платят. Това означава, че животът на Йон е изгубен. Пискюлестите ще го предадат на Таласъма.

Не можех да проумея какво се очакваше да направя. Струваше ми се като нещо, което трябваше да бъде докладвано на управата на Колелото или някой друг, който разполагаше с власт. Пискюлестите не бяха по-добри от разбойници. Това беше дори по-лошо от случилото се на езерото. Как можеше да им се позволява да го правят безнаказано?

— Каза ли на баща си? — попитах Куин.

Тя поклати глава и сълзите рукнаха по лицето ѝ.

— Разкажи му — казах. — Със сигурност ще може да направи нещо...

— Не може да направи нищо. Никой не може. Пискюлестите са слуги на Таласъма, а никой не смее да се меси в делата на Таласъма. Ако му кажа, той ще ни възпре да се опитаме да помогнем. Има само един начин, по който можем да помогнем на Йон.

— Как мога да помогна? Единствените пари, които имам, са онези, които баща ти ми даде.

— Някой трябва отново да се бие с шампиона на пискюлестите. Донякъде е като битките с тояги, но е меч срещу меч. Точно затова ти си единственият, който може да ми помогне. Още не си положил клетвата и си достатъчно бърз да спечелиш.

— Искаш аз да се бия ли? — попитах; открих, че ми е трудно да повярвам на онова, което чувах.

Куин кимна.

— А ако загубя?

— Не се безпокой. Вече уговорих условията, но трябва да стане тази нощ. Ако спечелиш, Йон ще бъде свободен. Ако загубиш, застрашена съм аз, а не ти.

Не можех да повярвам на онова, което чувах.

— Това е глупаво. Ако нещо ти се случи, няма просто да ме изритат — баща ти ще ме убие.

— Вече е свършен факт, Лейф. Сключих сделката. Ако не се върна с теб сега, така или иначе ще умра...

Какво имаше предвид тя? В какво се забърквах?

Стоях там, опитвайки се да разбере какво се бе случило, докато Куин смъкна одеялото от раменете си и го пусна на леглото. Носеше къса горна дреха без ръкави и видях дълго прясно порязване на лявото ѝ рамо. Макар да не беше дълбоко, изглеждаше подуто и възпалено, и жълто-зелено по краищата.

— Шампионът на пискюлестите използва мечове с отровни остриета; потопени са в плодове от скейп. Има противоотрова, но ще ми я дадат само ако се върна веднага. Без нея ще съм мъртва, преди да настъпи утрото.

Гърлото ми се сви от страх. Беше ми непоносимо да си помисля, че нещо може да се случи на Куин. Да я виждам да страда така, ме

разстройваше повече, отколкото можех да повярвам, че е възможно. Тялото ми започна да трепери и не вярвах, че ще мога да проговоря.

Но после чувството отмина, за да бъде заместено от вълна на студена ярост, която ме връхлетя от глава до пети. Никой нямаше да нарани Куин, докато аз бях наоколо. Не можех да стоя настрана от това, независимо какво ми струваше.

— Разбира се, трябваше да направя залога по-съблазнителен с пари — продължи Куин.

На колана ѝ бе прикрепена брезентова кесийка. Досега одеялото я беше скривало. Тя я потупа с дясната си ръка.

— Това е злато. На баща ми е. Ако го върнем преди зазоряване, той изобщо няма да узнае, че е липсвало. Е, ще помогнеш ли?

Умът ми се гърчеше насам-натам, опитвайки се да намери решение. Разбира се, че бях готов да се бия, за да защитя Куин, но дали имаше друг начин?

— Не можеше ли просто да накараш баща си да плати първия залог? Със сигурност би предпочел да направи това, вместо да позволи да се излагаш на опасност...

— Баща ми е богат, но дори той няма толкова пари. Онези, които отказаха да изплатят дълга си, са големи играчи — банкери от букмейкърските къщи, които трябваше да поделят основната част от сумата, ако Йон загуби. Но сега отказват да изплатят сумата. Това е част от борбата между Таласъма и хората, занимаващи се с пари в този град. Не всички получават пари от Таласъма и този път не са готови да платят цената на загубата. Това, което Йон щеше да спечели, е нищо в сравнение с онова, което са спечелили те.

Започнах да крача напред-назад до леглото, опитвайки се да мисля.

— Можеш да спечелиш, Лейф. Довери ми се. По-бърз си от шампиона на пискюлестите. Знам, че можеш да го направиш — каза ми Куин.

— Ами Йон? Той е загубил. Може и аз да загубя.

— Той не беше в най-добрата си форма — каза тя. — Беше заради клетвата, разбираш ли. Беше се заклел да не използва хладни оръжия извън арената. Нарушаването ѝ го караше да се чувства виновен. Беше победен още преди да започне. В ума си вече беше загубил битката. Спорихме за това с дни.

— Спорихте? Искаш да кажеш, че *ти* си искала да се бие, а той — не?

Куин поклати глава:

— Не! Разбира се, че не — точно обратното. Изобщо не исках да се замесва. После, когато разбрах какви угризения изпитваше, задето е нарушил клетвата си, направих всичко по силите си да го убедя да се оттегли от схватката. Но той не слушаше. Никога не слуша и една дума, която казвам. Затова вечно спорим. Но той не заслужава да умре заради грешката си. Никой не заслужава да бъде даден на Таласъма. Затова, моля те, Лейф. Моля те, помогни му.

Намръщих се, но вече бях твърдо решен.

— Ще се бия — казах й.

Беше или това, или да я гледам как умира.

Прекосихме града, отправяйки се на север: скоро бяхме оставили зад гърба си последните къщи и се изкачвахме по кална изровена пътека към лагера на пискюлестите.

През пролука в облаците светеше полумесец и на бледата му сребриста светлина смътно различих шпиловете на цитаделата на Таласъма, издигащи се над билото на хълма. Хвърлих поглед обратно надолу към покривите на Гиндийн, домове, пълни с обикновени семейства.

Печално, порутено жилище се извисяваше застрашително пред нас. Прозорците му бяха изпочупени, а предната врата висеше открехната под безумен ъгъл. Закачулена фигура излезе на лунната светлина, направи ни знак да се приближим и ние се отклонихме от пътеката. Грубата трева беше неравна и непрекъснато се препъвах по големи туфи трева. Веднъж си ожулих пръста на камък, а когато изпъсках от болка, някъде наблизо зад мен отекна злобен кикот.

Значи бяха двама, осъзнах, един отпред и един отзад. Двама ли? Самозалъгнах се. Тук живееха. Това място гъмжеше от тях. После видях пискюлестите с качулките да чакат безмълвно, събрани в тъмнината на голия, мрачен склон.

Сигурно бяха двеста или триста. Арената представляваше открит земен участък с лек наклон, но беше суха и покрита със ситен чакъл, който хрущеше под краката.

Точно се чудех дали от мен щеше да се очаква да се бия на тъмно, когато от лявата ми страна внезапно запламтя факла. След

няколко мига вече светеха дузина факли, всяка — държана от пискюлест.

Наблюдавах ме лица, някои — с качулки, докато други видях в цялата им ужасяваща грозота: чертите им едва напомнях човешки и бяха разкривени от жестокост.

Не всички пискюлести стояха прави. Изглежда, че някои се отдръпваха далече от факлите. Те бяха дребни и странни по форма, и стояха на четири крака.

Когато приближихме, създанията се разделиха, но после сгъстиха редиците си зад нас, затваряйки ни плътно в кръг.

Имаше поговорка, която гласеше: *Който вечеря с пискюлест, трябва да си служи с дълга лъжица.*^[1]

Е, този път щеше да е невъзможно да последвам съвета.

В центъра ни чакаше висока фигура с качулка. Лицето му беше в мрак, а когато заговори, гласът му беше изпълнен със смесица от властност и презрение.

— Това ли е той? — попита той Куин, като наклони лице към мен.

Купи кимна.

— Биел се е с тояги в Мипосин, но няма собствени хладни оръжия.

— Донесе ли парите?

Куин му подаде брезентовата кесия. Той я отвори и изсипа монетите в дланта си, а след това ги преброи внимателно.

После кимна и един пискюлест излезе напред, като носеше малка стъкленица. Куин тръгна към него и той потопи пръсти в съдържанието на съда и започна да втрива в порязаното място на рамото ѝ тъмен мехлем — антидотът за отровата от скейп. Куин остро си пое въздух през зъби и направи гримаса от болка.

Хванах ръката ѝ и тя стисна моята в отговор. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Добре съм, Лейф. Болката ще отмине след миг.

После високият пискюлест посочи двамата от лявата си страна:

— Пригответе ги — нареди.

Когато той си тръгна, един пискюлест се приближи към мен с късо въже. За мое удивление, коленичи в краката ми и започна да връзва единия край на въжето към десния ми глезен.

— Какво е това? — попитах настойчиво Куин.

— Ще вържат краката ни един за друг — каза тя. — Десният ти крак за моя десен крак. Въжето е дълго точно колкото да ми позволи да застана зад теб. Ти си моят лакс. Аз съм мишената. Ако ме пореже, загубени сме. Така получих порезната рана на рамото.

[1] Намек за поговорката „Когато вечеряш с дявола, вземи си дълга лъжица“. — Б.пр. ↑

20.

ДА СЕ БИЕШ ПО ИНСТИНКТ

*Преди всичко, избягвайте падане.
То носи риск от нараняване или смърт.
Наръчник за битките Тригладиус*

— Ти не каза нищо за това! — обвиних Куин, гледайки ядосано към въжето. — Не ми каза, че ще трябва да се бия така!

Бях ядосан. Какво друго беше пропуснала да ми каже Куин? Пискюлестият вече привързваше другия край на въжето към глезена ѝ.

— Това е мой проблем. Не се тревожи. Ще подражавам на движенията ти стъпка по стъпка.

— Той ще защитава ли някого? — попитах, като кимнах към пискюлестия.

Куин поклати глава.

— Как ще спечелим? — попитах.

— Като направим така, че да му е невъзможно да продължи.

В гласа на Куин имаше студена решителност, когато каза това: явно се опитваше да не мисли какво можеше да стане. Мисля, че видя слисването върху лицето ми, защото хвана здраво лявата ми ръка над лакътя и доближи устни до ухото ми.

— Дадеш ли му дори най-малък шанс, той ще направи с теб именно това! — изсъска тя. — Ако те спре, може да ме пореже. Толкова е просто.

— Остриетата ще бъдат ли потопени в отрова?

— Неговите ще бъдат. Твоите няма. Но отровата е бавно действаща — нищо, за което да се тревожиш сега. Това е просто нещо, което пискюлестите използват, за да са сигурни, че противниците им няма да се отметнат при облог. Поречат ли те, независимо дали ще

победиш, или ще изгубиш, стига да се придържаш към условията им, ще получиш противоотровата.

Сложиха на земята едно одеяло и го разстлаха. Върху него лежаха около дузина хладни оръжия. Нямаше две еднакви. Не бързах: внимателно претеглях всяко едно и пробвах дръжката му. Всичките бяха прекалено тежки.

— По-добре ще се справиш с мечовете на Йон — каза Куин, но когато помоли за тях, отговорът беше „не“.

Така че се възползвах възможно най-добре от ситуацията, като избрах двата най-леки. По-лекия от двата стиснах в дясната си ръка. Трябваше да свърши работа.

Ядът ми към Куин изведнъж беше заместен от страх. Бях изплашен. Това изобщо не беше като битките с тояги: въжето щеше да възпрепятства движенията ми. Можехме да паднем, да рухнем в преплетена купчина и тогава щяхме да бъдем посечени.

Щом се въоръжих, тълпата пискюлести се дръпна назад, за да отбележи границите на арената — овал, разположен на склона. После противникът ни слезе и застана с лице към нас. Беше много висок и разсъблечен до кръста, тялото му лъщеше от мазнина. Всъщност това бе същият пискюлест, който даваше заповеди по-рано.

Битката започна катастрофално. Той налетя бързо и въпреки обещанието на Куин да повтаря движенията ми стъпка по стъпка, краката ни се заплетоха във въжето и паднахме тежко. Мъчихме се да опазим живота си, търкаляйки се отново и отново по сгурията, докато мечовете на пискюлестия свирепо описваха дъги надолу. Някак оцеляхме и се изправихме отново на крака.

Бързината на пискюлестия ме плашеше. Всичко, което можехме да направим, беше да отстъпим отчаяно, докато той подтичваше през сгурията като насекомо. По-голяма заплаха обаче представляваше намазаната с мазнина и лъщяща горна част на тялото му. Той се наведе от кръста, сякаш костите му бяха меки и податливи. Или това, или имаше двойни стави, които позволяваха на дългите му ръце да нанасят удари от необичайни ъгли.

Постепенно ни изтласкваха надолу по хълма. Вече пъхтах тежко, въздухът стържеше в гърлото ми, по лицето ми се лееше пот, дланите ми бяха влажни, заради което ми беше трудно да държа мечовете си както трябва.

На два пъти се хвърлих в опит да нанеса удар на пискюлестия, но опитите ми бяха бавни и тромави, а той изобщо не се поколеба в решителното си настъпление. Само тялото му се придвижи частично назад, просто за да излезе извън обсега на остриетата на мечовете ми.

Чувах как пискюлестите подвикват подигравателно и дюдюкат зад нас. Знаех какво щеше да стане, ако бъдехме принудени да застанем отново сред тях: същите неща, които ставаха в Мипосин. Някой те сграбчваше за ръкава в тъмното. Нечии крака се опитваха да те препънат. Или можеше дори да те сграбчат и да те запратят напред към очакващата те тояга на противника ти.

А тук беше с хладни оръжия...

Вече бях изпълнен с ужас. Сърцето ми блъскаше като чук в гърдите. Нещо вътре в мен вече бе победено. Страхувах се за Куин и Йон, знаейки, че животът им ще бъде заложен на карта.

Страхувах се обаче и за себе си. Спомних си какво бе казала Куин: *Направи така, че да му е невъзможно да продължи.*

Именно това се опитваше да направи с мен пискюлестият. Хладните оръжия можеха да убиват. Хладните оръжия можеха и да изваждат противника от строя. Дори и да оцелеех, животът ми можеше никога повече да не бъде същият.

Точно тогава се случи.

По някаква причина се заковах на място, спирайки отстъплението ни. Поех си дълбоко дъх и зачаках там, протегнал мечовете пред себе си, и пискюлестият също спря. Очите му се взираха упорито в моите, но не помръдваше.

Над всичко сякаш се беше спуснала тишина. А после чух краката на Куин да хрущят по чакъла зад мен.

Две силни хрущящи потропвания с левия ѝ крак, последвани от кратко, бързо, по-леко потропване с десния. Тя посочваше основните движения, използвайки звуковия код, който бяхме разработили заедно: две стъпки наляво, две стъпки надясно, последвани от диагонално обръщане надясно.

Тя беше толкова близо, че можех да почувствам топлия ѝ дъх по тила си. Подобно на лакс, се подчиних и ние затанцувахме бавно по сгурията, наляво, после надясно, изпълнявайки стъпките на Триг, сигнализирани чрез кода Улум, който бяхме упражнявали заедно; вече ми се струваше толкова отдавна.

Това не се хареса на пискюлестия. Видях съмнението в очите му. Когато започнахме отстъплението, той не ни последва.

Нямаше значение. Въпреки това атакувахме, придвижвайки се напред по същия диагонал, нападайки бързо и съгласувано. И за пръв път се движехме като едно създание, стъпките ни бяха в унисон.

Пискюлестият отстъпи и ние се впуснахме след него. И бяхме много, много бързи. По-скоро се носехме плавно, отколкото се движехме, плъзгайки се напред, краката ни сякаш почти не докосваха чакъла.

Сега ръцете ми се подчиняваха на мозъка, нанасяйки удари без усилие, описвайки бързи дъги, които караха пискюлестия да се привежда назад от кръста. Третият ми удар едва не го поряза и го спаси само бързината на краката му. Те още подтичваха по сгурията, но сега го понесоха назад, докато ние го изтласкахме нагоре по склона.

Не се наложи Куин да използва отново Улум, което беше добре. Бяхме прекарали относително кратко време в репетиране на звуковия код и репертоарът ни беше ограничен. И въпреки това кодът беше изпълнил предназначението си: беше ме извадил рязко от страха ми, давайки ми време да помисля и да си поема дъх.

Сега, с нарастваща увереност, преминах към следващия етап, в който се биех по инстинкт и не се изискваше мисъл. Всяко движение, което правех, беше спонтанно. Отново бях боец с тояги, доверявах се на тялото си, бързината и умението се прехвърляха към ръцете и краката ми, докато умът ми бе откъснат от случващото се, хладнокръвен наблюдател, който изготвяше стратегията и отбелязваше слабостите на противника ми.

И не бях сам. Куин повтаряше движенията ми стъпка по стъпка. Дори когато се движехме, тя беше толкова близо, че все още можех да почувствам горещия ѝ дъх по тила си. Почти сякаш чувах как бие сърцето ѝ, туптейки в същия бърз ритъм като моето, сякаш имахме едно общо кръвообращение, нейните артерии и вени, свързани с моите.

Беше ободряващо и почти започна да ми доставя наслада. Но краят приближаваше бързо.

Първият шанс, който получих, беше слаб, но Куин вероятно дори не го забеляза. Не забеляза, защото не знаеше на какво бях способен. Когато се бихме, тя ме бе подложила на тежко изпитание, но знаех, че

мога да издигна представянето си до друго ниво, което бях постигал може би само един-два пъти по време на битка. А сега, под натиска на битката с пискюлестия, изправен пред всички мрачни последици на поражението, отново бях стигнал до това място.

Втората възможност беше очевидна и когато я пропуснах, Куин реагира моментално.

— Довърши го! Довърши го сега! — изсъска тя в ухото ми.

Но не можех да го направя. Това изобщо не беше като да се бия с тояги. За да довърша битката, трябваше да го порежа с хладните си оръжия. Трябваше да го посека толкова лошо, че да не може да продължи. Пискюлестият сигурно някак беше усетил какво ставаше в главата ми. Или може би разбра, че бях изпуснал шанса си. Каквато и да беше причината, той внезапно започна да се бие с подновена енергия и ожесточение; отново започнахме да отстъпваме, принудени да слезем надолу по склона.

Накрая все пак го довърших. Победих, защото резултатът от загубата беше твърде ужасен, за да приема мисълта за него.

Пискюлестият се беше изложил на опасност, правейки онази допълнителна стъпка: тялото му се приведе от кръста, мечът му замахна за покосяващ удар към гърлото ми.

Той беше бърз, но аз бях по-бърз и пробих защитата му, като посегнах да забия десния си меч, чувствайки как въжето на десния ми глезен се изопна, когато Куин за миг се поколеба. Реагира точно навреме, за да не ни събори върху сгурията; навреме, за да ми позволи да последвам движенията ѝ.

Но не порязах пискюлестия. Обърнах тежката ръкохватка на меча към него и я блъснах силно в устата, счупвайки зъбите му.

Използвах меча в лявата си ръка по подобен начин, като тояга, и го ударих по дясното слепоочие. Той изгуби съзнание още преди да падне на земята.

Помислих си, че съм победил, но грешах. Пискюлестите чакаха напрегнато. Овалът се превърна в кръг, когато започнаха да се приближават.

— Все още не си го довършил — каза Куин. — Щом се изправи пак на крака, ще продължи!

Тогава разбрах какво се очакваше от мен. Пискюлестият лежеше по гръб, гърлото му беше открито за острието ми. Това беше един

начин да го довърша. Друг вариант беше да прережа сухожилията под коленете му, за да не може да ходи.

Не можех да направя никое от двете. Не можех просто да го посека хладнокръвно.

Но все пак направих разрез.

Сякаш в кошмар, направих разреза, без да мисля. Срязях въжето, което ме свързваше с Куин. Тя моментално зарови лице в ръцете си и нададе отчаян вопъл.

Едва тогава осъзнах колко ужасно беше това, което бях направил. Прерязвайки въжето, което ни свързваше, преди да погубя или осакатя противника си, бях сложил край на схватката.

Но освен това бях нарушил условията ѝ.

Бях загубил.

Сега животът на Куин и Йон принадлежеше на Таласъма.

21. ДЖЕНТАЙ

*Ние сме Народът на Вълка.
Нашият бог се нарича Тангандар.
И никой няма да се изправи срещу нас.
Амабрамдата:
Книга на пророчествата на Джентай*

Пискюлестите образуваха плътен кръг около нас. Чувствах тежестта им, жива бариера. Нямахме надежда за измъкване. След няколко мига Йон беше избутан в това малко, клаустрофобично пространство, за да се присъедини към нас.

Куин моментално го прегърна и заплака. Той започна да я гали по гърба и зашепна в ухото ѝ. Но после един от пискюлестите ги бутна грубо и ни подкараха нагоре по хълма. Не си направиха труда да ни вържат. Всеки държеше в ръка меч или копие.

Сега започнаха да гасят факлите, докато вече вървахме в тъмнина. Подозирах, че пискюлестите можеха да виждат много добре в тъмното. Не виждах нищичко, но усещах от време на време по някой удар от пискюлестите. На два пъти някой ме тупна силно по лявото рамо. Оръжия ме побутваха в гърба, нечии крака ме ритяха отзад по глезените. Ако не се броеше това, пискюлестите бяха безмълвни и това някак ги правеше още по-заплашителни.

Още се изкачвахме и беше ясно, че ни водят в цитаделата на Таласъма. Не знаех точно какво щеше да стане с нас там, но със сигурност щяхме да срещнем смъртта си — или може би нещо по-лошо от смъртта. Понякога пленяваха победените бойци живи. Те никога не се връщаха, така че какво ставаше с тях?

Или пък джинът щеше да вземе умовете ни и да върне телата ни? Спомних си момичето, което бях видял да яде мърша в кланицата,

принизено до онова състояние на отчаяно животно. Такава ли щеше да бъде съдбата ни?

Въпреки всичките уверения на Куин знаех, че понеже бях срязал въжетото, сега щях да понеса същата участ като нея и Йон.

Пред мен Йон и Куин се бяха прегърнали. След всичко, което бях рискувал, тя все още предпочиташе него пред мен. Просто ме беше използвала, за да се опита да го спаси, помислих си ядосано. Можеха да се утешават взаимно, докато на мен ми предстоеше да умра сам. Почувствах се наранен и изоставен.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да спра да се самосъжалявам. Какво значение имаше сега каквото и да било? И с трима ни беше свършено. Забих поглед в земята с вцепенен ум, без да мисля повече за това.

Луната беше закрыта от тъмни облаци и в продължение на може би десет минути се катерихме през тъмнината, докато масивните външни стени и извити шпилове на цитаделата на Таласъма започнаха да се издигат пред нас, по-черни от нощното небе.

Луната се показва за миг, осветявайки стените. Те бяха построени от огромни каменни блокове от вид, който не разпознах: камъни, които искряха, изкривявайки лунната светлина като през призма, преобразявайки я в нов лек бронзов нюанс.

Мигове по-късно отново бяхме потопени в тъмнина, но вече бях хвърлил поглед наоколо и бях забелязал, че повечето пискюлести се разпръснаха по склона, оставяйки може би четирийсет като стража.

Наближихме цитаделата, докато най-накрая успях да различа масивните бронзови порти. После обаче чух нещо друго: нещо, от което косъмчетата на тила ми настръхнаха.

Три масивни силуета стояха между нас и портите. Отначало си помислих, че може би ги изпраща Таласъма. Чух пръхтене на животно и звук от металическо дрънчене и в този момент полумесецът се показва иззад облак, призова привидение и го освети в блестяща сребриста светлина под удивения ми поглед.

Право напред видях трима конници, облечени в броня от метални брънки, с по два големи меча, прикрепени към седлото на всеки. Но какви коне! Никога не бях виждал такива създания. Това не бяха едрите, тантурести животни, които се използваха да дърпат баржи

или да теглят каруци. Бяха чистокръвни коне с лъскав косъм, изящни и високо пристъпващи, с извити вратове и крака, създадени за бързина.

За мое удивление, ездачите приличаха на хора от народа Джентай. Имаха тъмна кожа, орлови носове, високи скули и дълги коси. Единият имаше гъсти мустаци, които скриваха устата му. Но никога не бях виждал точно такива джентай.

После забелязах нещо друго. Лицата им бяха изрисувани с дълги тънки линии: поредици от извивки и завъртулки, които следваха контурите на чертите на лицата им.

Това не бяха горски жители, нито пък наподобяваха онези печални, мръсни и опърпани фигури, които търгуваха и понякога просека в покрайнините на Мипосин. Това бяха воители.

Средният от тримата извади меч си и пришпори коня си напред, докато нашите стражи приготвиха оръжията си. Някои от пискюлестите размахваха къси хладни оръжия; други имаха копия, грамадни закривени ятагани или дълги пръти, към които с връв бяха прикрепени жестоки двуостри брадви. Но когато джентаите се устремиха към нас, пискюлестите се разпръснаха. Бях съборен на колене и вдигнах поглед, когато копитата преминаха с гръмотевичен тропот близо до главата ми.

Борбата беше кратка и неравна: шестте остриета проблясваха и сечаха, докато въздухът се изпълни с писъци. Пискюлестите побягнаха с вой и викове в нощта. Някои слязоха по хълма; няколко успяха да пропълзят в тесните тунели от двете страни на големите бронзови порти.

Само след секунди, ако не се брояха няколко разпръснати кървящи тела, вече не се виждаше и един пискюлест. Изправих се на крака и отидох да застана до Куин и Йон. Джентаите язدهа обратно нагоре по склона към нас, онзи с мустаците беше насочил меч си към бронзовите порти на цитаделата.

Минаха доста наблизо, но не хвърлиха дори бегъл поглед в нашата посока. Водачът се приближи с коня си до големите порти и заблъска по тях с ръкохватката на меч си.

Отново и отново той отправи гръмко предизвикателството си. После изкрещя в нощта, думите му прогърмяха и отекнаха от високите стени.

— Излез и се бий с Джентай! — изрече предизвикателно той. — Излез и се изправи срещу хората!

Но отговор нямаше. Каменните стени се извисяваха над главите ни, блестейки с бронзов огън на бледата лунна светлина. Но никой не дойде да отговори. Нищо не отвърна на призивите им.

Водачът им отново заблъска по вратата, отправяйки гръмко предизвикателство.

— Ние сме тук, Таласъме! Излез и се изправи срещу нас! Излез и се бий с нас, ако се осмеляваш!

Но отново нямаше отговор.

— Таласъма се бои от нас! — изкрещя един от тях. — Би трябвало да разбием вратата!

Но водачът им, онзи с мустаците, не се съгласи и в гласа му имаше властна нотка:

— Не тази нощ, братко. Имай търпение. Нашето време ще дойде съвсем скоро.

С тези думи той обърна коня си и ги поведе обратно надолу по хълма, като спря точно пред мен.

— Добре се би, братко — каза меко; зъбите му едва се виждаха под увисналите му мустаци. — Наблюдавахме те.

Не отвърнах, но почувствах как устата ми се разтваря в широка усмивка. Следващите му думи прогониха тази усмивка от лицето ми.

— Но един истински воин щеше да погуби онова създание. Имаш много да учиш.

Той се обърна, давайки ни знак да го последваме, и ние тръгнахме след тримата конници надолу по склона към Гиндийн. Не беше нужно да обясняват какво правеха тук. Джентай ни осигуряваха ескорт, пазеха ни от всички пискюлести, които все още се спотайваха в тъмнината.

Никой от нас не говореше. Куин и Йон се бяха прегърнали. Тя още плачеше тихо.

Когато приближихме първите къщи, тримата мъже спряха конете си, докато Куин и Йон продължиха напред, все още преплели ръце.

Вдигнах ръка за поздрав, в благодарствен жест, и понечих да ги последвам, но предводителят ме повика.

— Почакай, братко — каза той.

Обърнах се, направих няколко стъпки нагоре по склона и заставах пред него. Беше използвал думата „братко“ за втори път.

В първия случай не бях обърнал особено внимание на това, приемайки, че е просто обичайно обръщение, но втория път тонът на гласа му ми подсказа, че е разпознал джентайската ми кръв.

После осъзнах нещо. Онези знаци по лицето му изобщо не бяха направени с боя. Бяха татуировки. Завъртулките и линиите му придаваха свиреп, опасен вид.

— Как те наричат? — попита той.

Отговорът ми се изля неканен от устните ми:

— Аз съм Лейф, син на Матиас. — Бях проговорил бързо — твърде късно беше да взема думите си назад.

Хвърлих поглед надолу по хълма, разтревожен, че Куин и Йон може да са чули, но те вече бяха доста далече и изглеждаха изцяло погълнати един от друг.

— Матиас ли? Да не би да имаш предвид *онзи* Матиас, който се е бил с Таласъма на арената в града? Онзи, чието истинско джентайско име беше Лазар?

Кимнах.

— Той беше смел човек и имаше умения — каза ездачът, — но избра погрешния път. Не допускай същата грешка. Ела с нас сега и се бий за народа си.

— С кого да се бия? — попитах.

— Първо трябва да си върнем тази земя от предателя, който нарича себе си Протектор — отвърна воинът джентай, — и да я прочистим от отвратителни създания като Таласъма. Щом сторим това, ще препуснем отвъд Барьерата, за да сразим онези, които ни затвориха тук.

Челюстта ми увисна от удивление. Това, което казваше, бе невъзможно. Дори ако Джентай имаха достатъчно воини да победят Протектора, какъв шанс имаха срещу онези, които дебнеха отвъд Голямата бариера? Но той говореше спокойно, изпълнен с увереност. Това не беше перчене, а заявяване на намерение. Нещо, за което той наистина вярваше, че може да бъде постигнато.

— Съжалявам — казах. — Все още ми предстои да свърша нещо тук в града. Нещо, което се заклек да изпълня.

Надявах се, че нямаше да ме разпитва повече. Дали щеше да се разсмее, ако му кажех, че възнамерявам да победя и убия Таласъма на арената? Вече бях казал повече, отколкото беше редно.

— Тези неща ще се случат по време на твоя живот. Искаш ли да бъдеш част от това, което правим?

— Когато изпълня задачата си тук, с радост ще се присъединя към вас.

— Първо направи каквото трябва. После тръгни на юг, дълбоко навътре в гората. Името ми е Конит. Когато поискат от теб да кажеш защо си дошъл, попитай за мен. Скоро ще стана водач на народа си. Тогава нещата, за които говоря, наистина ще се случат.

С тези думи Конит обърна коня си и поведе другите обратно нагоре по хълма. Продължих надолу по склона след Куин и Йон. Нямаше и следа от тях, затова се отправих към къщата на Тайрън; в главата ми бушуваше вихър от мисли.

Знаех, че владетелят на Джентай е жена. Племето беше матриархално — винаги се бе управлявало от жени. Така че как можеше да ги предвожда мъж?

Куин беше тъмна сянка, спотайваща се на пътеката до къщата. Йон вече си бе отишъл. Тя извади ключа си и отвори задната врата, като се опитваше да вдига възможно най-малко шум. Почти очаквах Тайрън да ни чака вътре, но къщата беше тиха и тъмна.

Щом се върнахме в стаята й, Куин побърза да отвори свързващата врата.

— Наспи се хубаво нощес — прошепна тя. — Утре ще има големи неприятности. Пискюлестите задържаха парите на баща ми, така че ще трябва да му разкажа какво е станало. И бездруго ще разбере съвсем скоро, така че е по-добре да му кажа аз. Ще се опитам да не те замесвам в това, стига да мога. Но каквото и да стане, няма да те отпрати отново, това ти го обещавам.

Кимнах и насила залепих усмивка на лицето си. Какво струваше това обещание? В края на краищата, миналия път не беше успяла да ме спаси от гнева на баща си.

Обратно в спалнята, аз се съблякох и се покатерих в леглото. Въпреки всички уверения на Куин, не си правех илюзии за следващия ден. Очаквах да поема известна част от вината; вероятно достатъчно, за да сложи край на обучението ми при Тайрън.

Чувствах се огорчен и ядосан. Към пладне утре можеше отново да съм на път на юг, а с мечтата ми да е свършено. Но сега поне имах къде да отида. Щях да потегля към земите на Джентай.

Един слуга дойде да ме повика точно преди зазоряване. Беше ми наредено да се облека бързо и да сляза долу. Тайрън ме чакаше с мрачно лице. Посочи към задната врата и аз го последвах навън в тъмнината, треперейки на мразовития въздух.

В мен припламна гняв, когато си спомних в какво бях въввлечен предишната нощ: усещах всеки мускул от тялото си възпален и схванат. Усилията от битката с пискюлестия ми се бяха отразили. Не бях порязан, но потреперих при мисълта какво можеше да се случи. Можеше да бъда осакатен или убит.

Очаквах да открия, че в двора ме чака вързоп с вещите ми, но Тайрън се отправи с едри крачки през града и аз забързах след него. Небето просветляваше и скоро стана очевидно, че отиваме към сградата на управата. Един от слугите на Тайрън чакаше до една странична врата.

— Е? — попита Тайрън нетърпеливо.

— Той се съгласи, сър. Но заради неудобството от ранния час настоява за двойно повече пари, отколкото предложихте. Сега ви чака.

Тайрън кимна отсечено и оставихме човека до вратата. Скоро вървахме по коридор, който разпознах: онзи, по който бях минал аз, за да стигна до кабинета на Тайрън. В този час той беше пуст.

Исках да разпитам Тайрън и да разбере колко му беше казала Куин, но долових настроението му и си замълчах. Сега беше време да си мълча.

Продължихме до самия край, където стигнахме до голяма врата. Табелката, закрепена на стената до нея, обявяваше, че това е кабинетът на Главния разпоредител. Тайрън почука на вратата и един глас отвътре ни покани да влезем.

Пинчън стоеше зад писалището си и, за моя изненада, беше препасан с червения шарф на Управата на Колелото, официално облечен, сякаш ръководеше Арена 13.

На писалището лежеше отворена голяма книга, а до нея имаше сфера от матирано стъкло с дупки в горната повърхност. Осъзнах, че

това беше лотарийната сфера, която се използваше, когато трябваше да се избере боец, който да се изправи срещу Таласъма. Баща ми сигурно беше избил от ръката на Главния разпоредител подобна на тази, когато беше настоял да се бие с Таласъма.

— Име? — попита Пинчън, взирайки се настойчиво в мен.

Преди да успея да кажа нещо, Тайрън отговори вместо мен:

— Лейф, син на Тайрън.

Главният разпоредител записа името ми в голямата книга, добавяйки го най-долу в списъка. Отначало бях озадачен защо Тайрън ми беше дал името си. После си спомних, че искаше да запази истинското ми име в тайна, за да подобри курсовете на залагане, предлагани от букмейкърските къщи.

— Сложи ръка върху сферата и се закълни — нареди Пинчън.

— Повтаряй тези думи след мен.

Подчиних се, слушайки внимателно какво казваше, преди да повтора думите му.

— Аз, Лейф, син на Тайрън, тържествено се заклевам никога да не си служа с хладно оръжие извън юрисдикцията на Управата на Колелото.

— Добре, момче, махни си ръката от сферата. Вече си обвързан. Нарушиш ли клетвата, няма да се биеш на Арена 13 никога повече. Разбираш ли?

Кимнах; после някакви пари преминаха от едни ръце в други и скоро вървахме обратно през града, следвани по петите от слугата на Тайрън.

— Това означава ли, че ще ме задържите? — попитах боязливо.

Тайрън кимна. Изглеждаше дълбоко замислен.

— Знаете какво се случи нощес, нали? — продължих.

Той ме погледна косо и изруга под нос.

— Разбира се, че знам! Отне ми почти час да изкопча цялата история от онази моя твърдоглава дъщеря. Защо мислиш, че те доведох тук в този безбожен час? — тросна се той. — Защо според теб току-що похарчих още от парите си, когато миналата нощ ми струваше достатъчно скъпо?

— Съжалявам — казах.

— Лекомислената ми дъщеря е тази, която би трябвало да съжалява. Заради Куин можеше всички да загинете — или по-лошо.

Както и да е, стореното — сторено. Ти положи клетвата при първа възможност и за това си има причина. Скоро целият град ще знае какво се е случило нощес и ще получиш други предложения да се биеш с хладни оръжия. Предложения, на които щеше да е трудно да откажеш. Сега можеш да кажеш „не“. Можеш да откажеш с чест, защото си обвързан чрез клетвата. Поне още не знаят истинското ти име. Затова положи клетвата, използвайки моето. Онази кратка церемония там изпълни ролята и на регистрация. Вече си официално в списъците на бойците на Арена 13. Много учители по бойни умения имат бойци, които се бият под тяхното име, така че това няма да впечатли никого. Така печелим време. Време да си върна част от парите, които изгубих.

На закуска нямаше и следа от Куин и, за моя изненада, вместо да ни поздрави с обичайното кимване, Тайрън се приближи до нашия край на масата.

— Тази сутрин обичайното тренировъчно разписание е отменено — каза той. — Палм и Дейнън — вие ще прекарате деня, обучавани от Кърн да подобрите работата си със звуковия код. Причината е, че тренировъчният терен ще се използва. Ще работя насаме с Лейф.

Изражението върху лицето на Палм почти си струваше всичко, което бях преживял миналата нощ.

Веднага след закуска слязох на тренировъчния терен, за да се присъединя към Тайрън.

— Е, момче, да се залавяме за работа по този твой лакс — каза той. — Не искам да изглеждаш прекалено добър твърде скоро; обикновено предпочитам възпитаниците ми да търпят сериозни загуби в началото. Това е първият урок, който трябва да научиш. Научиш ли се как да губиш, победите стават много по-лесни.

Той се усмихна мрачно:

— Но знам за онзи бас между теб и Палм. Наистина говоря с по-младата си дъщеря, знаеш ли, и тя се тревожи, че ще започнеш кариерата си с огромен дълг за изплащане. Е, във времето, с което разполагаме, мога да направя съвсем малко. Ако се срещнеш с Палм в първия рунд, ще загубиш. Неговият три-глад просто е твърде добър. Но да видим какъв късмет имаш всъщност. Да видим какъв жребий ще се падне този път.

Само след няколко часа Тайрън беше преобразил партньорството ми с лакса. Измислях сигнал за определена последователност от стъпки, а Тайрън я превеждаше на Ним, влагайки отговора в мозъка на лакса. После упражнявахме сигнала Улум и последващото съгласувано движение отново и отново. Към края на второто следобедно упражнение се движех зад лакса с нова увереност.

От време на време забелязвах лаксът да ме гледа втренчено. Беше странно усещане да ме наблюдават така.

— Непрекъснато ме гледа — казах на Тайрън.

Той ми отправи една от редките си усмивки:

— Е, това е добре, Лейф. Притежава повече съзнателност, отколкото някои от неговия вид. Варират в това отношение. Фактът, че те гледа, означава, че те намира за интересен. Привличаш вниманието му. И затова ще се бие още по-добре.

— Чудесно. Просто се надявам, че не ме гледа, понеже е гладен и мисли, че от мен може да излезе вкусно ядене.

— Не мисля, че е нужно да се тревожиш в това отношение — отговори Тайрън с усмивка. — Имаше няколко изолирани случая на канибализъм от лакси, но въпросът се свеждаше до неумело настройване. Мисля, че съм достатъчно добър в работата си, за да те опазя извън менюто.

Същата нощ, когато се върнах в стаята ни, ме очакваше шок. Там бяха работили дърводелци. Вратата, която водеше към стаята на Куин, беше закована с дъски.

Не я бях виждал цял ден. Нямах я дори на вечерята. Несъмнено още страдаше от последиците на гнева на Тайрън и ѝ беше забранено да излиза от стаята си.

Палм кимна към мястото, където преди беше вратата на Куин, и поклати глава:

— Вече няма да е същото — каза.

Втренчих се удивено в него. Той наистина ми говореше.

— И все пак, тук съм само до края на сезона — продължи той, като ми се усмихна лукаво. — После ще се преместя в ново жилище. И ми остава да направя само едно нещо, преди да си тръгна. Да спечеля онзи турнир!

22.

ТУРНИРЪТ НА НОВОБРАНЦИТЕ

Смъртта променя всичко.

Амабрамсъм:

Книга на мъдростта на Джентай

Лятото в Гиндийн беше кратко — едва пет месеца, колкото продължаваше и сезонът на Триг. След това временните работници напускаха града и потегляха обратно към зимните си домове в провинциите.

Но за новобранците този последен месец беше най-вълнуващият от всички, защото в началото му се провеждаше състезанието, когато щяхме да получим шанса да се бием на Арена 13.

ТН започваше по пладне, когато ни събраха в зелената стая под Арена 13 да гледаме тегленето на жребия.

Бях ходил там само веднъж преди и тогава просторното продълговато помещение беше празно. Когато Тайрън ми го показа, бях изненадан да видя цвета му. Бойците сядаха до стените, докато чакаха реда си да се бият. В центъра имаше голяма маса, покрита с грубо кафяво сукно. Но подът беше застлан с опърпан кафяв килим, а стените и таванът бяха боядисани в убито кафяво.

— Защо я наричат зелената стая? — бях попитал.

— Никой не знае, момче. Причината се губи в мъглите на времето. Но свикни, защото така се нарича.

Сега стаята беше пълна, всички места бяха заети от момчетата, които щяха да се бият в турнира. Вече бях облечен за битка: носех къса кожена връхна дреха без ръкави, която Тайрън ми беше заел. Беше ми малко голяма, но отговаряше на правилата на Тригладиус, а на гърба ѝ беше емблемата с вълка на школата на Тайрън. Чувствах се горд, че я нося.

Голите ми ръце ме накараха да осъзная: макар че в състезанията ни щяха да се бият начинаещи, те пак щяха да бъдат истински. Щяха да бъдат в сила повечето от правилата на Арена 13. Ръцете ми бяха оголени за острието.

Когато Пинчън вдигна лотарийната сфера от масата, тя заблестя ярко, отразявайки светлината на свещите, и вълнението можеше да се усети във въздуха. В стъклената сфера имаше сламки, надписани с имената ни. Тя беше матова и имената се виждаха едва когато Пинчън ги изтеглеше. Сламките за позиция „маг“ бяха оцветени в червено. Сламките за „мин“ бяха сини.

Пинчън я постави на ръба на масата и се приготви да изтегли първата червена сламка. Всеки път, щом изтеглеше боец в позиция „маг“, тегленето беше последвано от това на противника му в позиция „мин“.

Разнесе се ахване, когато обяви името върху първата сламка. Беше Палм и тъй като той беше явният фаворит за спечелването на турнира, всеки боец в позиция „мин“ в стаята беше затаил дъх, отчаяно надявайки се да не е следващият изтеглен.

Когато следващото име бе обявено, изпуснах въздишка на облекчение. Бях го избегнал!

Палм щеше да се бие с Дейнън, на чието лице сега имаше огромна усмивка.

Обърнах се към него и направих гримаса.

— Лош късмет! — прошепнах.

Той просто сви рамене: не изглеждаше особено разстроен от перспективата да се бие в състезание, което нямаше надежда да спечели.

Струваше ми се като голямо съвпадение, но ми бяха казвали, че не е необичайно жребият да определи двама бойци от една и съща школа да се бият един срещу друг. И все пак Тайрън нямаше да е доволен. С над трийсет възпитаници в жребия, всеки учител по бойни умения се надяваше, че онези от собствената му школа ще постигнат възможно най-голям напредък. Съперничествата започваха дори още на това ниво: след това букмейкърските къщи определяха внимателно сумите, изтъквайки школата, така че да я види цял Гиндийн.

Разбира се, имаше преплитане на интереси; гордостта можеше да бъде жертвана за друга цел. Тайрън вече ми бе казал, че в известно

отношение за един обещаващ възпитаник е хубаво да започне зле. Това увеличаваше шансовете срещу него и означаваше, че в бъдеще посветените можеха да спечелят пари.

Слушах как изтеглят имената; най-после избрах моята сламка и Пинчън прочете на висок глас името ми, докато сърцето ми туптеше силно от вълнение.

— Лейф, син на Тайрън!

Противникът ми бе Марфик, новобранец, който се биеше за учител по бойни умения на име Уод, ръководещ една от най-големите школи в Гиндийн. Така че имах все пак някакъв шанс. Доколкото знаех, не бях виждал Марфик никога преди.

Обърнах се отново към Дейнън.

— Кой е Марфик? — прошепнах.

Той кимна през стаята към висок червенокос младеж, който бе станал от стола си и се беше облегал назад на стената със затворени очи. Изглеждаше напълно отпуснат и спокоен, докато моят стомах се бунтуваше от тревога.

— Обучава се само от два месеца — каза Дейнън, без да повишава тон, — а фермата на баща му е доста малка. Уод сигурно му е предоставил три-глад за общо ползване, нищо особено. Ще имаш шанс.

— Съжалявам, че ти се падна Палм — казах.

Дейнън се усмихна:

— Това ме устройва, Лейф — сваля напрежението. Ще направя всичко по силите си, но не се надявам да победя. Никой не може да ме вини, ако изгубя от Палм.

— Ще се кача в галерията да те гледам как се биеш — казах му. — Късмет, Дейнън!

Участниците се биеха по реда, в който бяха изтеглени от лотарийната сфера. Това означаваше, че Дейнън щеше да се бие пръв. Аз бях определен да се бия в осмото състезание. Имах много време да гледам как Дейнън се бие с Палм, после да се върна в зелената стая и да се съвзема.

Галерията беше само наполовина пълна. Естествено, Турнирът на възпитаниците представляваше голям интерес за състезателите, техните треньори и букмейкърите, които бяха дошли, за да преценят способностите на бъдещите бойци на Арена 13. Но ако не се брояха

познавачите и няколко въодушевени почитатели, широката публика не беше привлечена от зрелището на неуверени новобранци, биещи се по правила, които бяха изменени така, че да ги предпазват.

Истината беше, че зрителите обичаха да виждат кръв и от време на време смърт — именно затова червените билети бяха толкова популярни. Правилата на Турнира на новобранците правеха това далеч по-малко вероятно.

Първата важна промяна в правилата беше, че няма да прозвучава гонг, който да даде сигнал, че бойците трябва да се бият пред лаксите си. Тук във всяка схватка те щяха да се бият изцяло зад лаксите, което беше, разбира се, много по-безопасно.

Второто се отнасяше до ритуалния разрез, който се правеше на ръката на победения боец. В същинските битки на Арена 13, остриетата на лаксите бяха покрити със слой от вещество, наречено *крансин*, което усилваше болката от разреза. Бях гледал няколко бойци да приемат този ритуален разрез, без дори да трепнат, и дори не предполагах каква агония понасят. Според Тайрън именно затова зрителите притихваха в този момент. Гледаха внимателно, за да преценят храбростта на изгубилия. Понякога той надаваше лек вик или лицето му се сгърчваше от болка.

Така че нямаше да има крансин, покриващ остриетата, нито червени билети — което означаваше, че имахме само малка публика.

Въпреки тези изменения в правилата обаче в онзи ден на арената наистина имаше смърт.

Предният ред беше зает от учители по бойни умения и от онези възпитаници, които нямаше да се бият в първите няколко състезания. Седнах до Тайрън точно навреме, за да видя как Палм и неговият триглад излизат на арената от вратата за бойците в позиция „маг“. На лицето му имаше самодоволна усмивка, когато вдигна поглед към галерията. Внезапно едно момиче подвижна името му и се чува няколко насърчителни вика, при което той се ухили като глупак.

Осъзнах, че с приятната си външност Палм щеше да привлича много почитатели. Определено изглеждаше подобаващо за ролята, а блестящите му лакси очевидно бяха скъпи — най-добрите, които можеха да се купят с пари, и настроени от Тайрън, най-добрият учител по бойни умения в града.

Мигове по-късно Дейнън влезе от вратата за бойците в позиция „мин“. Изглеждаше нервен; мръщеше се и гледаше надолу към ботушите си, вместо нагоре към нас.

Пинчън пристъпи между бойците и техните лакси и изнесе кратка реч, за да отбележи началото на състезанието. Почти не слушах какво казва. Гледах горкия Дейнън и ми беше жал за него. Долу в зелената стая се беше опитвал да се прави на храбър, като казваше, че нямало значение, защото никой не очаквал той да победи. Аз обаче знаех, че имаше значение. Ако само можеше Дейнън да измъкне някой специален номер и да победи Палм!

Главният разпоредител приключваше речта си.

— Това, което ще видим тук, през следващите три дни, е бъдещето на Арена 13. Някои от тези бойци по-нататък ще си създадат име, овладявайки уменията на Тригладиус, за да донесат нова чест на тази арена. Желая им дълга и успешна кариера. Нека турнирът започне.

Щом той слезе от арената, пронизителният звук на тръбата му прорязва въздуха, двете врати се затвориха с грохот и състезанието започна. Лаксите на Палм и Дейнън се сблъскаха, с проблясващи мечове, докато двете момчета танцуваха зад гърбовете им.

Сърцето ми сякаш се беше качило в гърлото, но Дейнън се справяше добре. Три-гладът на Палм всъщност бе в отстъпление!

Но после в гърлото на лакса на Дейнън потъна острие и металическият трясък от падането му изпълни арената, бързо последван от ликуване, аплодисменти и писъци на възторг от момичетата, които подкрепяха Палм.

Край. Битката беше продължила по-малко от трийсет секунди.

— Горкият Дейнън — казах тъжно, гледайки го как приема ритуалното порязване по ръката си над лакътя. На лицето му имаше лека усмивка и той не трепна.

— Той направи каквото можа — никога не е имало и най-малка надежда да победи Палм — каза Тайрън. — Утре той има друго състезание и тогава ще има по-добър шанс. Но всъщност няма значение дали Дейнън е успешен боец на тази арена, или не. Той е много умно момче и има подходящите качества за създател на кодове. Като начало ще прави настройките на лакси за другите арени, но след не повече от пет години ще работи с онези, които се бият на Арена 13,

без изобщо да му се налага да стъпва на нея. Помни ми думите, Лейф, един ден Дейнън ще бъде учител по бойни умения със собствена школа от бойци. Така че недей да го съжаляваш. Съсредоточи се върху онова, което трябва да направиш *ти*.

Кимнах и понечих да стана от мястото си, но Тайрън поклати глава:

— Няма да е зле да изгледаш още едно състезание. Ще ти е от по-голяма полза, отколкото да си гризеш ноктите от безпокойство там долу.

Така че се настаних отново на мястото си, доволен, че Тайрън имаше толкова високо мнение за Дейнън. По-късно щях да му предам тези думи. Това щеше да го разведри след поражението.

— Това сигурно ще си струва да се гледа — каза Тайрън. — Момчето зад този три-глад се нарича Скрипио — от същата школа е като онзи, срещу когото си определен да се биеш ти. Уод ми казва, че това е най-способният възпитаник, когото е имал. Ще се бие с Касио, който също е обещаващ млад боец от тазгодишните новобранци. Така че гледай внимателно — може да научиш нещо.

Състезанието беше равностойно и продължи петнайсетина минути. Не беше особено вълнуващо, защото и двамата бойци бяха много предпазливи. Не се поемаха рискове и зрителите през повечето време мълчаха, от време на време избухвайки в аплодисменти при някоя демонстрация на умение, която все още не можех да оценя.

Тайрън наблюдаваше внимателно борбата, но аз трябваше да се насилвам да се съсредоточа. В стомаха ми постоянно пърхаха пеперуди в очакване на собствената ми първа поява на Арена 13.

Тъй като мислите ми бяха другаде, пропуснах онова, което се случи накрая. Трябваше да гледам по-внимателно. Стори ми се, че единственият лакс на Касио, боецът в позиция „мин“, се беше втурнал напред в първата истинска проява на агресия. Вкопчи се в свирепа схватка с три-гледа на Скрипио, който припряно отстъпи назад. Един от тях се сблъска със Скрипио и човек и лакс рухнаха с преплетени крайници.

Запитах се защо Касио не се възползваше от предимството си. Вместо това той отстъпи назад с ужасено изражение на лицето. Нито едно острие не беше попаднало в пластината на гърлото на поваления лакс, за да бъде обявен край, и лаксът бързо се изправи на крака.

За момент на арената цареше пълна тишина, но после, отзад и от лявата ни страна, някой започна да плаче, надавайки болезнени вопли. Погледнах надолу на арената, опитвайки се да разбера какво се бе случило.

Падналото момче не се надигна. Очите му бяха отворени и втренчени, главата му лежеше под невъзможен ъгъл. Вратът му беше счупен.

Клетият Скрипио беше мъртъв.

Докато Палм и Дейнън се върнат в галерията, тялото беше изнесено от арената, но те вече бяха чули новината и седнаха с шокирани изражения на лицата. Зрителите мълчаха — ако не се броят няколко от момичетата, които хлипаха или седяха, заровили лица в ръцете си. Това беше ужасна злополука и ме накара да осъзная точно колко опасна беше Арена 13. Въпреки промяната в правилата едно момче беше загинало.

Никой не понечи да си тръгне и се запитах колко ли дълго щяхме да седим там. Бях шокиран и имах нужда да изляза на свеж въздух. Непрекъснато виждах Скрипио, лежащ на пода на арената с извит под онзи ужасен ъгъл врат.

Най-после Главният разпоредител влезе и погледна нагоре към галерията.

— Нашите съболезнования за семейството и приятелите на горкия Скрипио — каза той: гласът му беше тих, но лесно се чуваше в напрегнатата тишина. — Едно многообещаващо момче беше отнето от нас. Турнирът се прекратява за двайсет и четири часа.

Когато той излезе от арената, хората започнаха да се надигат от местата си. Последвахме Тайрън у дома в мълчание.

Поради заплахата от пискюлестите на Таласъма тялото на Скрипио беше изгорено още същата вечер, а в една от няколкото малки църкви в Гиндийн се проведе служба. Семейството искаше тя да е в тесен кръг, така че никой от приятелите и другите бойци не успя да присъства.

— Случват се такива неща — каза ни Тайрън, когато се прибрахме в къщата. — Всеки път щом стъпите на Арена 13, залагате живота си на карта. Но просто трябва да продължим. Все още има време за обичайните ви уроци по теория преди вечеря. Гледайте да сте

заети — това е най-добрият начин да отклоните ума си от станалото. Турнирът ще започне утре следобед. Предлагам да си легнете рано.

Когато влязох в кабинета на Кърн, за своя изненада, видях, че не беше сам. Синът му седеше на коляното му и драскаше енергично по лист хартия.

— Съжалявам за това — каза Кърн и потупа момчето по главата. — Тийна се чувства малко неразположена, затова аз се грижа за малкия Роби.

Усмигнах се и заех мястото си. Детето ме погледна с широко отворени очи. Беше къдрокосо и светлокожо като майка си, а не смугло като Кърн. Беше едро за двегодишно дете.

— Роби, кажи „здравей“ на Лейф — каза му Кърн.

— Здравей — каза детето, а после се върна към рисуването си.

— Как се чувстваш? — попита Кърн.

— Беше шок. Мислех си, че ТН е безопасен.

— На онази арена нищо не е безопасно — каза ми той. — Сигурно е ужасно за семейството на момчето. Разстрои Тийна — тя вечно мисли за сина ни, тревожи се за бъдещето. Понякога направо се поболява. Казва, че първата дума на Роби била „мама“, втората — „тате“, а третата — „изключване“. Шегува се, разбира се, но в думите ѝ има нещо вярно.

Кърн се усмихваше, но видях тревогата в очите му. Никога преди не беше говорил откровено за семейния си живот. Смъртта на арената явно му беше въздействала дълбоко.

— Бедата е — продължи той, — че това е в кръвта ни; това е семейният бизнес. Тайрън се е бил на арената и ако имаше син, *той* също щеше да се бие. Вместо това съм аз — зетят. Естествено е Роби да последва тази традиция. Заради Тийна просто се надявам той да се окаже блестящ създател на кодове като дядо си и в крайна сметка да изкарва прехраната си по този начин.

Малкият Роби още беше зает да рисува, сбърчил лице в съсредоточена гримаса. Спря за миг и засмука края на молива си.

— Е, някакви въпроси, преди да прегледаме няколко нови ордуми?

Това беше обичайният начин, по който Кърн започваше уроците си, така че винаги имах готов въпрос.

— Знам, че *гладиус* означава „меч“, но все още не разбирам защо наричат формата на битки на Арена 13 *Тригладиус*. Няма три меча. Всеки лакс има по два, а лаксите са четири — това прави общо осем, плюс оръжията на бойците.

— Не си първият новодошъл, който прави такова наблюдение, Лейф. Но името идва от факта, че боецът в позиция „мин“ се изправя срещу три лакса, които се стремят да срежат плътта му. *Те* представляват трите меча.

— Предполагам, че в това има логика...

— Какво си нарисувал? — попита Кърн, като се обърна отново към сина си. — Дай да видя. Да покажем ли рисунката ти на Лейф?

Той я вдигна и ми я показа.

— Може би ще стане художник — каза с усмивка, като целуна момченцето по темето.

„Рисунката“ представляваше просто надраскани с молив пресичащи се линии.

— Е, може би не! — ухили се Кърн.

23. АРЕНА 13

*Научи се как да губиш, за да можеш по-късно
да се научиш как да печелиш.*

Амабрамсъм:

Книга на мъдростта на Джентай

На следващия следобед бях обратно в зелената стая, нервно очаквайки реда си да се бия.

Сякаш цяла вечност седях с другите в мълчание. Никога не си бях представял, че ще бъде така — бойците да делят една и съща стая, преди да излязат да се бият. И дали и за по-възрастните бойци беше толкова тихо? Или те понякога си разменяха ядосани реплики?

Знаех, че в Триг имаше някои ожесточени съперничества — макар, разбира се, ножниците на колана на всеки от състезателите да бяха празни. На никого не беше позволено да носи хладно оръжие в съблекалните или зелената стая.

Запитах се как ли вчерашната ужасна злополука се беше отразила на настроението на състезателите. Смъртта на момчето беше потиснала вълнението ми от това, че най-сетне щях да се бия на Арена 13. Вече бях станал свидетел на смърт на арената — онзи мач за отмъщение, който бях гледал при първото си идване — но случайната смърт на Скрипио ме беше накарала да осъзная точно колко опасен можеше да бъде Триг.

Най-после дойде моят ред. Последвах един разпоредител с мрачно лице по един проход, докато стигнахме до вратата за бойците от позиция „мин“. Когато видях там да чака Тайрън, бях изненадан, но признателен, че си беше направил труда да дойде и да ми пожелае късмет. Той протегна към мен мечовете, които ми беше заел, и аз бързо

ги прибрах в ножниците, заемайки позиция зад лакса си, който вече беше изведен да чака пред вратата на Арена 13.

Тайрън ме потупа по рамото.

— Просто направи най-доброто, което можеш, момче — каза той. — Ако направиш това и загубиш, тогава никой няма да те вини.

Когато вратата се отвори с грохот, последвах лакса си на Арена 13, където противникът ми и неговият три-глад вече чакаха. Усещането да стоя там беше странно; тресях се от нерви.

Вече нямаше връщане назад.

Хвърлих поглед нагоре към галерията. Тук големият полилей разпръскваше кръг от ярка светлина; зад него, в относителна тъмнина, зрителите бяха анонимни силуети. Чух аплодисментите им, но те бяха съдържани и вежливи, без дори помен от виковете и тропането с крака, посрещнали състезателите, които бях гледал от галерията. Това ми напомни, че ние бяхме просто млади ученици; не очаквах от нас твърде много.

Главният разпоредител излезе на арената и ние му се поклонихме. Той се оттегли и застана точно отвъд вратата за бойците от позиция „маг“. Един помощник му подаде тръбата и той изсвири пронизителен тон.

После двете врати се затвориха с грохот и три-гладът започна да настъпва към моя лакс, който стоеше, без да помръдва. Не бях чул Улума на противника си. Може би беше дал указанията си, докато звучеше тръбата?

Открих, че давам сигнал за обичайното начало. Две стъпки наляво, две надясно, после обратен диагонал надясно. Просто реагирах на атаката по общоприетия начин, вместо да предприема някакъв важен собствен ход. Но това беше решението, на което се бях спрял, преди да изляза на арената. Това беше препоръчаната маневра за боец от позиция „мин“, изправящ се срещу противник с неизвестни умения.

Три-гладът мина бързо в настъпление, с шест заплашителни меча, докато Марфик танцуваше близо до гърба на средния си лакс, привидно отпуснат и спокоен, докато моята уста беше пресъхнала от нервност. Подложени на натиск, бяхме принудени да отстъпим обратно към стената за бойците от позиция „мин“.

Три-гладът се втурна напред и не реагирах достатъчно бързо. Лаксът ми отстъпи назад, блъсна се в мен и изкара въздуха от

дробовете ми. Препънах се и почувствах как ме пробожда страх, когато си спомних как беше загинал Скрипио. Отпуснах се на едно коляно, изплашен, че лаксът ми ще падне върху мен с пълната тежест на бронираното си тяло.

Но той запази опора достатъчно дълго, позволявайки ми да се изправа с усилие на крака. Поех си дълбоко дъх, опитвайки се да се успокоя.

Мисли! Мисли!, казах си, докато ни изтласкваха обратно към стената.

Дадох бърз сигнал с десния си ботуш и се придвижихме рязко надясно: гърбът ми отскочи от стената.

Това беше един от любимите ходове на Кърн, който той преподаваше по време на тренировките. Бях го упражнявал внимателно, но все още чувствах, че далеч не притежавам неговата опитност. Въпреки това маневрата ни изведе от заплашителната дъга на остриетата и ни върна в центъра на арената, преди три-гладът да успее да завърши обръщането си.

Фактът, че изпълних това движение успешно, ме накара да се почувствам по-добре. Увереността ми се връщаше.

После нещата се подобриха още повече. Моят лакс нападна: пристъпи напред към най-близкия си противник, посягайки с дясната ръка, за да нанесе промушващ удар напред, и, за моя изненада, заби меча си чак до дръжката в пластината на гърлото на лакса.

Лаксът на Марфик падна назад и се удари в дъските със силен металически звук. Вече бях направил първата си стъпка към победата!

Разбира се, нямах голяма заслуга за това; дотук бях действал по обичайния начин. Заслугата беше на умелата настройка, направена от Тайрън. Сега трябваше да запазя хладнокръвие и да се концентрирам. Инертното тяло на лакса беше препятствие, което щеше да остане там до края на състезанието; трябваше да се възползвам от това.

Това, което планирах, не беше привлекателен начин да постигна победа. Бях виждал да го използват на Арена 13 преди, предизвиквайки хор от дюдюкане и освиркване от тълпата. Но тактиката бе проста. Всичко, което трябваше да направя, беше постоянно да се движа в кръг, използвайки падналия лакс като бариера. Това означаваше, че във всеки момент само един от останалите лакси на три-гледа можеше да ни атакува — освен ако и двата не се отделяха

от Марфик в движение, наподобяващо разтваряне на щипци, оставяйки го сам и опасно уязвим.

Точно това се случи. Продължих да давам сигнали надясно и наляво, играейки игра на котка и мишка, която в едно състезание на по-високо ниво можеше да продължи доста време. Мечовете се сблъскаха за кратко, но това беше всичко.

Не можеше да продължи дълго. Марфик беше новобранец като мен и когато одобрителното мърморене отгоре се превърна в буен присмех, той го прие лично и хвърли лакса отляво в отчаяна атака.

Досега вече бях напълно отпуснат и спокоен. Нервността ми беше изчезнала. Знаех, че почти съм спечелил. Вече бях виждал лакса си в действие и бях уверен, че Тайрън беше свършил отлична работа. Той беше готов и реагираше бързо. Вторият лакс на Марфик рухна в преплетена купчина от ръце и крака.

Тогава ние се превърнахме в ловците и беше ред на Марфик да даде сигнал за отстъпление. След няколко мига го бяхме притиснали в ъгъла, с гръб, опрян в стената. Когато последният му лакс бе повален, той застана в очакване, с изпълнени със страх очи.

Гледах как моят лакс се приближава към него, повдигайки меча в лявата си ръка. Знаех как се чувстваше Марфик. Като победения боец, той трябваше да приеме ритуалния разрез по ръката си над лакътя. Той беше направен бързо и се появи тънка червена ивица кръв.

След това той се усмихна с облекчение и отгоре се разнесе поредица от приглушени аплодисменти, признаващи победата ми. Бях спечелил първото си състезание на Арена 13, но публиката беше пестелива в похвалите си.

И все пак, какво значение имаше? Освен това бях спечелил облога си с Палм. Не само се бях спасил от голям дълг, но и сега той щеше да е принуден да ми плати. Внезапно осъзнах, че можех да си позволя собствен достатъчно добър лакс.

Букмейкърските къщи бяха посочили Палм за фаворит. Всичко се основаваше върху сложна статистика и събирането на данните. Те познаваха уменията на всички създатели на кодове и относителното качество на лаксите. Бяха много добри в предвиждането на изхода от дадено състезание.

Както беше обяснил Кърн в един от уроците ни, те нагласяха вероятностите така, че беше трудно някой от заложилите да спечели значителни суми: печалбите на букмейкърските къщи бяха гарантирани. И не беше нужно да си математически гений, за да изчислиш, че Палм е вероятният шампион — неговият три-глад беше настроен от най-добрия учител по бойни умения и той имаше най-добрите лакси, които баща му можеше да купи.

Турнирът продължи. Обикновено изгубилият биваше елиминиран след всеки рунд, но тъй като обикновено победителят беше боецът от позиция „маг“, имаше начин да стане така, че в последното състезание боец от позиция „мин“ да се изправи срещу такъв от позиция „маг“: това бе система от точки, която се грижеше не всеки победил боец в позиция „маг“ да стигне до следващия рунд. Зависеше от това, колко бързо побеждаваха. В интерес на всеки състезател от позиция „маг“ беше *не просто* да победи. Трябваше да приключи рунда възможно най-бързо, за да спечели точките, които щяха да му позволят да продължи в ТН.

Това ми помогна да спечеля второто си състезание: противникът ми, отчаяно желаещ да спечели точки, твърде много бързаше да ме довърши. Стана небрежен и аз спечелих отново.

В третата ми схватка обаче, първият от етапите на елиминациите, противникът ми имаше превъзходство и бях победен за по-малко от три минути. Въпреки това цялостното ми представяне в турнира ме изпълваше с въодушевление. Бях спечелил два пъти, когато и една победа щеше да е достатъчна.

Не само бях постигнал достатъчен напредък, за да подпомогна издигането на школата на Тайрън в класацията; освен това си бях спечелил репутация на доста безличен боец. Така че Тайрън печелеше двукратно. Щяхме да имаме добри шансове, когато се биех в бъдеще.

А букмейкърските къщи показаха, че понякога дори те можеха да грешат.

В последното състезание от ТН Палм загуби.

Това им струваше много пари и трябваше да изплатят големи суми на онези, които бяха поели истински риск, залагайки срещу Палм. Това беше най-големият шок на турнира.

С Дейнън вървахме през пазарния площад. Беше слънчев съботен следобед, но ветрецът беше малко мразовит. Есента приближаваше и слънцето вече губеше донякъде топлината си.

Дейнън беше в добро настроение. Бе спечелил второто си състезание и още беше възбуден от радостта на победата.

— Какво ще правиш в края на сезона, Лейф? — попита ме той.

— Ще отида на юг, но по-нататък от Мипосин — отвърнах. — Искам да посетя земите на Джентай и да видя къде е роден баща ми.

— Звучи вълнуващо — каза ми той. — Далеч по-добре от това, което ме чака мен — студена зима, докато работя във фермата.

Бях казал на Дейнън, че баща ми е джентай, но, разбира се, не бях разкрил, че беше Мат.

— Баща ти разказвал ли ти е много за народа си? — попита сега Дейнън.

— Не много — само някои неща за вярванията им. Почитат нов бог, наречен Тангандар, божество в образ на вълк, но освен това имат богове-предци, наречени Маори, за които се твърди, че живеят върху дълъг бял облак.

— Как се прехранват Джентай? — попита Дейнън. — Някои идват в Гиндийн да търгуват. Продават дърворезби.

— Онези джентай не са част от главното племе. Има някои такива, които живеят в колиби в покрайнините на Мипосин. Бедни са — пият твърде много и проиграват на комар малкото пари, които изкарват. Но племената в южната гора са различни. Придържат се към старите порядки, занимават се с лов и риболов. Освен това са воители.

— Воители ли? С кого се бият?

Спомних си какво ми беше казал онзи джентай на име Конит, след като прогони пискюлестите и заблъска по големите порти на цитаделата на Таласъма:

Трябва да си върнем тази земя от предателя, който нарича себе си Протектор, и да я прочистим от отвратителни създания като Таласъма. Щом сторим това, ще препуснем отвъд Бариерата, за да сразим онези, които ни затвориха тук.

Те се подготвяха за бъдещи битки, които едва ли можеха да се надяват да спечелят. Но не казаха това на Дейнън.

— Вероятно се бият помежду си — казах. — Както и да е, това е част от нещата, които искам да откроя.

Продължихме да вървим мълчаливо, а после Дейнън смени темата:

— Виждам, че Куин отново ти говори — каза той.

Кимнах:

— Горедолу — отвърнах. — Кима и се усмихва, когато се разминаваме, но не е разговаряла кой знае колко с мен.

— Човек би си помислил, че ще е по-признателна, след като си рискувал живота си по такъв начин, за да се биеш с пискюлестия. Но винаги е трудно да се разбере какво става в главата на Куин.

Стигнахме до дългата редица магазини и спряхме за миг пред онзи, в който се продаваха принадлежности за Триг. Видях, че червените ботуши още са там.

— Загубата на финала доста смачка фасона на Палм — каза Дейнън. — Но той не заслужаваше да спечели, нали? Стана безразсъден. Всички други победи му замаяха главата — все хвърляше погледи към онези пищящи момичета. Плати ли ти вече баса?

— Снощи ми даде платежно нареждане за някакъв банкер — връчи ми го без нито дума. Благодарих му, но той просто се обърна и си тръгна.

— Озлобен е заради станалото — коментира Дейнън. — Не забравяй, той изгуби двукратно. Трябваше да ти плати, а понеже не спечели турнира, родителите му отказват да му дадат парите, за да купи онези ботуши за Куин.

И двамата се загледахме в червените ботуши.

— В крайна сметка тя ще получи ботушите — отбеляза Дейнън с усмивка. — Ще придума баща си. Накрая винаги постига своето.

24.

ТАЛАСЪМА

Всички джинове са въплътен ордум.
Наръчник за изучаване на Ним

Беше последната вечер от сезона. Открих, че ми е трудно да повярвам, че беше минал толкова бързо.

Седях в галерията на Арена 13. Случаят беше специален: Кърн се беше представил блестящо в схватките. Ако успееше да спечели тазвечерното състезание, щеше да завърши пръв в класацията.

Така че, в очакване на празненство, Тайрън се беше сдобил с места на първия ред за себе си, Тийна, Куин и възпитаниците си първа година, но все още не беше пристигнал.

Носех най-хубавите си дрехи, купени за такива поводи; на колана ми висяха два меча за Триг, осигурени от Тайрън. Сега, когато бях в списъците, беше мое право да нося хладно оръжие. Тези бяха добри, но не можех да не забележа онези на колана на Палм. Те имаха украсени със сребро ръкохватки, всяка — инкрустирана с едър рубин.

Седях до Куин. Почти не си бяхме говорили от нощта, когато се бих с пискюлестия. Не можеше да се каже точно, че не ми обръщаше внимание, но се държеше на разстояние, само ми отравяше бегли усмивки. Реших да се опитам да разчупя леда. Но когато се обърнах към нея, тя проговори първа.

— Поздравления — каза. — Би се много добре в турнира. Баща ми каза, че си бил „изкусен“, а от неговата уста това е истинска похвала. Какво ще правиш с всички онези пари, които спечели от Палм?

— Ще ги прибавя към цената на един наистина добър лакс, предполагам.

— Няма да се наложи — каза Куин с усмивка. — Баща ми ще се погрижи за всичките ти нужди. Никога не съм го виждала толкова въодушевен заради нов възпитаник.

— Невинаги ми го показва — казах и се намръщих. Това определено беше вярно. Като цяло, Тайрън беше пестелив с похвалите си. Струваше ми се, че винаги се интересува повече от благополучието на Палм.

— Премълчава много неща, но, повярвай ми, има високо мнение за уменията ти — каза ми Куин. — Можех да го разбера, ако имаше богат баща като Палм. Сигурно има специални планове за теб. Не мога да повярвам, че дори те регистрира със собственото си име!

— Той каза, че това е обичайна практика...

— Това е вярно за *повечето* учители по бойни умения, но ти си първият, когото *той* някога е регистрирал така.

Беше много приятно да чуя това. То ме накара да помисля, че Тайрън имаше вяра в мен въпреки всички неприятности, в които се бях замесил. Може би в това имаше нещо повече от опит да запази самоличността на баща ми в тайна.

— Как е Йон? — попитах.

— Справя се добре, но се тревожи, че може да си изгуби разрешителното. Засега никой не е повдигнал обвинение срещу него, но това, което направи, е общоизвестно и могат да го направят във всеки момент. Ако има врагове, ще го разбере съвсем скоро.

— Какво ще прави, ако това стане?

Куин сви рамене:

— Не сме говорили много за това. Във всеки случай, сега не се виждам с него. Скъсахме. През повечето време баща ми ме държи в къщата — освен когато работя в канцеларията му. Не ме пуска да излиза след мръкване — с изключение на специални поводи като този.

— Съжалявам — казах.

Вътрешно обаче изобщо не съжалявах. О, знаех, че за Куин е трудно да не й позволяват да излиза от къщата: знаех колко много обичаше да посещава Колелото след мръкване. Но сърцето ми се изпълни с възторг при новината, че връзката й с Йон беше приключила. Можех ли да смея да се надявам, че сега имам шанс?

— Няма нужда да съжаляваш — каза ми Куин. — Вината не е твоя. Йон не биваше да се замесва така. Във всеки случай,

положението скоро ще се подобри. Познавам баща си. Отначало е много суров и строг, но накрая винаги става отстъпчив. Скоро ще сломя упоритостта му! — добави тя с усмивка.

Между нас се възцари мълчание, докато се мъчех да измисля някоя ободрителна реплика. Долу на арената двете врати бяха все още затворени, но не след дълго схватката щеше да започне. Тайрън още не се беше появил и започвах да се тревожа, че може да пропусне състезанието на Кърн, което беше в началото на списъците за тази вечер.

Внезапно, без предупреждение, факлите потрепнаха, а после бяхме потопени в пълна тъмнина. Викове на почуда и уплаха се надигнаха от зрителите около нас.

Ново потрепване и светлините — както тези по стените, така и полилеят в центъра — запламтяха отново, сякаш нищо не се беше случило.

Вдигнах поглед: сега факлите излъчваха спокойна, равномерна светлина, но още докато гледах, отново започнаха да потрепват, сякаш лъхнати от студен дъх — макар че въздухът беше напълно неподвижен. Нямаше очевидно обяснение за онова, което ставаше.

Отново бяхме потопени в непрогледна тъмнина и крясъци и воали раздраха въздуха: после, когато светлините отново блеснаха, зрителите започнаха да се надигат от местата си и забързано да се трупат на пътеките между седалките. Чувство на паника и ужас се разпростря из галерията, докато напиреха към вратата в дъното.

— Какво има? — попитах Куин. Тя не отговори. Във всеки случай, въпросът беше глупав. Вече се бях досетил какво означаваше това — най-лошото нещо, което можеше да се случи.

Таласъма беше пристигнал да отправи предизвикателство.

— Кърн! Какво ще стане с Кърн? — попита Тийна, навеждайки се през седалката към нас. Очите ѝ бяха широко отворени, а устата ѝ беше зяпнала слисано.

— В списъците тази вечер има двайсет и седем бойци в позиция „мин“, така че вероятността да бъде избран не е много голяма — каза Куин на сестра си. — Обещавам ти, че няма да е той...

Обърнах се и огледах галерията. Само преди минути тя беше препълнена — там седяха около две хиляди души, — но сега бяха останали само няколко дузини.

Не казах нищо. Сърцето ми препускаше, защото знаех какво става. Под арената бойците от позиция „мин“ щяха да бъдат събрани в зелената стая. Главният разпоредител щеше да тръгне към тях с лотарийната сфера.

Сега се избираше онзи, който трябваше да се бие с Таласъма.

С дълбок тътен вратите започнаха да се отварят едновременно и три-гладът на Таласъма излезе на арената. Трите лакса носеха черни като абанос брони, но не бяха нито повече, нито по-малко човешки на вид от онези, които ми бяха познати. После на арената ги последва четвърти боец.

За пръв път видях очите на Таласъма.

Почувствах прилив на гняв и цялото ми тяло започна да трепери. Това беше създанието, което беше убило майка ми и беше предизвикало смъртта на баща ми. Да бъде толкова близо до него, неспособен да направя каквото и да е, беше почти непоносимо.

От врата надолу той изглеждаше не по-различен от всеки друг боец на Арена 13, макар че носеше бронзовия шлем, за който Тайрън ми беше разказал. Наличникът нямаше човешки черти, но там, където обикновено се намираха очите върху човешко лице, имаше широк черен процеп.

Именно в този момент боецът в позиция „мин“ излезе на арената от вратата точно под нас. Шокирано видях сребърната емблема с вълка, изобразена на гърба на късия му кожен жакет.

Тийна нададе лек вик и зарови лице в ръцете си, привеждайки се, докато главата ѝ се опря на предпазния парапет.

Колкото и да е невероятно, това се бе случило: бяха изтеглили от сферата сламката, която определяше Кърн да се бие срещу Таласъма.

Хвърлих поглед от другата страна към Палм и Дейнън; и двамата се взираха надолу на арената, с очевиден шок, изписан на лицата. Дейнън погледна Тийна, отваряйки уста, сякаш за да каже нещо; после, изглежда, размисли и се извърна.

Куин се надвеси напред и сложи ръка на рамото на Тийна. Дълбоки ридания разтърсваха тялото на сестра ѝ.

Правилата, изглежда, се бяха променили. Главният разпоредител излезе на Арена 13 само за миг да кимне на двамата бойци и нямаше изсвирване на тръба, което да отбележи точния момент, когато трябваше да започне битката.

Вратите се затвориха с лек тътен и последва кратко забавяне, докато бойците се подготвиха за битката, заемаха позиция и маневрираха, докато се настройваха за първата атака.

Щеше да започне всеки момент.

Кърн настъпваше бавно към противниците си, танцувайки много близо до гърба на лакса си. Лицето му беше сковано от съсредоточено изражение, вместо от страх. Той се извъртя наляво, после надясно и започна да барабани с пети, за да покаже посоката на нападението.

Не можех да проследя всеки детайл от поредицата сигнали, но го бях гледал как тренира достатъчно често, за да схвана основното. Кърн преминаваше в нападение. Това беше начинът, по който се биеше обикновено. Тайрън наричаше това „контролирана агресия“. В нея нямаше нищо безразсъдно; това го беше извело на върха на класацията в Триг.

Беше невъзможно да се прецени как се чувстваше Таласъма, защото шлемът покриваше изцяло главата му. Дали лицето му беше студено и безизразно, запитах се. Или се усмихваше, предвкусвайки победата?

Не ми харесваше мисълта, че носи шлем, докато Кърн нямаше такъв. Баща ми с право бе носил вълчия си шлем. Защо другите, предизвикани от Таласъма, не бяха правили същото? Забранено ли беше сега?

Първата атака на Кърн беше умела и се чу стържене на метал по метал, когато мечът на лакса му беше на косъм да уцели пластината на гърлото на най-близкия лакс от три-глада на Таласъма; но после Кърн на свой ред се озова под натиск и беше принуден да отстъпи назад към стената на арената, докато лаксът му отчаяно се опитваше да го предпази от остриетата, които се извиха в дъга към тялото му.

Възползвайки се от дървената стена, изпълнявайки любимата си хитрост, Кърн отскочи ритмично от нея, промъквайки се, докато лаксът му, макар и много затруднен сега от общата сила на съперниците си, се мъчеше да го защити.

Кърн отново премина в нападение. За известно време успя да се задържи в центъра на арената. Беше добър, а тази вечер се биеше по-добре от всякога, издигайки се до нови висоти. В един момент дори изтласка Таласъма и неговия три-глад назад към далечния ъгъл — стори ми се, че имаше истински шанс да спечели.

Малката тълпа започна да подвиква и ликува, а после да барабани одобрително с ботуши по пода на галерията. Кърн беше много популярен боец. Всички бяха очаквали да приключи сезона като шампион. Вярваха в него. Той беше най-добрият, с когото разполагаха, и със силата на волята си го подтикваха към победа над омразния Таласъм.

Борбата беше бърза и ожесточена, но постепенно Таласъма започна да взима надмощие, докато Кърн отново беше изтласкан назад.

После удари гонгът. Не можех да повярвам, че вече бяха минали пет минути. Сега и двамата бойци трябваше да се бият пред лаксите си.

Те спряха, откъснаха се един от друг и заеха новите позиции.

Сега публиката притихна; усещах безпокойството им. Таласъма беше бърз и смъртоносен, по-застрашителен от лакс. Кърн щеше да се изправи пред него меч срещу меч. Дългите ръце на собствения му лакс щяха да се протегнат през раменете му в опит да го защитят, но дали щеше да бъде достатъчно?

Таласъма атакува яростно и Кърн отстъпи.

Тийна покри лицето си с ръце, неспособна да гледа. Дейнън си гризеше ноктите.

— Махни се от стената, глупак такъв. Махни се от стената! — изкрещя Тайрън, когато се смъкна на мястото си до Тийна. Дишаше тежко.

Думите на Тайрън ми се сториха сурови. Беше очевидно, че Кърн отчаяно се опитваше да се отдели от стената, но му пречеше самата ярост на атаката на Таласъма. Гърбът му беше притиснат към бронираните гърди на лакса му. Нямаше къде да отиде. Таласъма беше точно пред него, а трите лакса настъпваха от всички страни.

Но знаех, че Тайрън обичаше Кърн като роден син — просто страхът му за него го беше накарал да изрече онези думи.

Тийна повдигна глава от парапета и се наведе към баща си, който взе двете ѝ ръце в своите. Тя се взираше надолу на арената, сякаш хипнотизирана от онова, което ставаше. Внезапно, ужасно, шокиращо, всичко приключи.

Лаксът на Кърн рухна с меч, забит с всички сила в пластината на гърлото му.

Кърн залитна настрана със замаяно изражение. Таласъма вече го беше порязал. По лицето му имаше кръв, а по дясната страна на гърдите му бавно се появи по-тъмно петно, процеждайки се от вътрешната страна на кожения му жакет. Още докато гледах, друг от мечовете на Таласъма потъна в плътта му.

Призля ми. Това не можеше да се случва. Беше прекалено жестоко. Убиваха го пред очите на жена му и никой не можеше да направи нищо, за да го спаси.

Той се олюля, но не падна — макар да беше ясно, че е сериозно, може би смъртоносно ранен. При обичайните правила на битката боецът и неговият три-глад щяха да отстъпят в мига, щом се пролееше кръв. Лаксите бяха настроени да правят точно това — освен ако настройките им не бяха променени от условията на схватка за отмищение — или от различните правила, които явно важаха тук. Сега те се дръпнаха назад, но вече беше твърде късно за Кърн.

Той беше победен и, мъртъв или жив, принадлежеше на Таласъма.

Гледахме шокирано, докато излизаше от Арена 13. Цялата галерия беше смълчана. Той тръгна храбро, куцайки пред Таласъма и неговите лакси, като се опитваше да остане на крака, с лице, разкривено от болка и примирение. Зад него оставаше кървава диря, а на прага на вратата за бойците „маг“ спря за миг и залитна.

Помислих си, че ще рухне, но той се обърна към галерията. Гледаше нагоре към Тийна; виждаше далечното лице на съпругата си за последен път.

Тийна изкрещя името му: болката в гласа ѝ беше ужасна в тишината. После Кърн мина през вратата и се изгуби от погледите ни.

Излязохме веднага от галерията. Тайрън и Куин хванаха здраво Тийна под ръка, като наполовина я повдигаха, наполовина я влачеха нагоре по стъпалата. Зрителите останаха по местата си, за да ни пуснат да минем през вратата. Гледаха ни мълчаливо, по лицата им личеше цяла палитра от емоции; жал, гняв, тъга, разкаяние и слисване.

Тялото на Тийна беше вдървено и тя трепереше от глава до пети. В къщата на Тайрън слугите му, бързи и сръчни, се притекоха на помощ. Повикаха лекар и Тийна беше увита в одеяла и настанена близо до огъня. Сега тя се разтърсваше от тръпки; първата вълна на истерията беше отминала, оставяйки я спокойна и с избистрен ум.

— Помогни му, татко — примоли се тя тихо. — Моля те, помогни му! Знам, че можеш да го направиш.

Тайрън поклати глава и започна да крачи из стаята като животно в клетка.

— Откупи Кърн. Моля те... ако дадеш на Таласъма достатъчно пари...

Тайрън продължаваше да крачи и още скъпоценни минути отминаваха безвъзвратно.

— Позволи ми да се предложа на негово място. Моля те, татко.

Лекарят пристигна и трябваше да държат Тийна да не мърда, докато той насила изля в устата ѝ отварата, която беше донесъл. Когато тя загуби съзнание, двама слуги я отнесоха горе в спалнята ѝ. Куин вървеше зад тях. Едва тогава Тайрън спря да крачи из стаята. Стана много спокоен и решителното изражение, което познавах толкова добре, се върна в очите му.

— Сега — в леглото! — каза рязко, поглеждайки настойчиво към прага, където чаках заедно с Палм и Дейнън.

Но когато се обърнах да си тръгна, Тайрън подвикна след мен:

— Ти не, Лейф! Ела с мен.

Последвах го до задната част на къщата, после долу в избата. В камъка беше вградена малка метална врата. Бях я забелязал преди, но никога не се бях замислял много за нея. Когато Тайрън я отвори, осъзнах, че това беше сейф.

Извади от сейфа една кесия и ми я подаде. Беше тежка — далеч по-тежка от онази, която Куин беше дала на пискюлестите.

— Това е злато — каза Тайрън. — Единствените монети, които Таласъма различава.

Излязохме на студения нощен въздух: Тайрън тръгна начело към висока дървена каруца; пред нея стоеше впряг от шест коня.

Той щеше да отиде при Таласъма — и беше избрал мен да го придружа. Почувствах се така, сякаш ми бе оказана чест, но изпитах и нервност. Защо аз?

Тайрън се качи и хвана поводите. Но преди да потеглим, се обърна към мен:

— Знаеш ли къде отиваме? — попита.

Кимнах.

— Не си длъжен да идваш. Ако те е страх, върни се в къщата.

— Не ме е страх — казах.

— Това е, защото не си роден в този град. Ако знаеше повече за Таласъма, щеше да те е страх. Знаеш какво е сторил на майка ти, но то е само частица от онова, на което е способен. Това е една от причините да те взема с мен. Искам да разбереш с какво си имаш работа. А има и друга причина. И тя е, защото си тук и ти имам доверие. Имам ти доверие, както имах доверие на баща ти. Никой не бива да отива сам в цитаделата на Таласъма. Затова искам със себе си някого, на когото мога да разчитам.

— В опасност ли сме там? — попитах, като посочих нагоре по хълма.

— Не и тази вечер. Не и ако запазиш самообладание и правиш точно каквото ти казвам.

— Той ще ви послуша ли? Ще върне ли Кърн?

— Би могъл — отговори Тайрън мрачно. — Подозирам обаче, че горкият Кърн вече е умирал, още преди да напусне арената. Не, не отиваме там горе с надеждата да върнем на Тийна тялото на Кърн, макар че бих дал почти всичко, за да мога да сторя точно това. Отиваме там за нещо друго...

— Нещо друго ли? — попитах.

— Да — каза Тайрън мрачно. — Надявам се да откупя душата на Кърн.

25. КОГО ОБИЧАШ?

*Лесно е да започнеш война.
Но някои войни нямат край.*
Амабрамсъм:
Книга на мъдростта на Джентай

Луната вече беше изгряла и бе почти пълна, макар че още беше скрита зад хълма, така че небето бе много тъмно, само с няколко студени и много далечни, разпръснати звезди.

През ума ми постоянно пробягваха образи. Отново и отново виждах как умиращият Кърн се обръща и поглежда нагоре към Тийна за последен път. При този ярък спомен от гърлото ми се изтръгна дълбоко ридание. Тайрън ми хвърли бърз поглед, но не каза нищо. Помъчих се да прогоня картината от главата си и да се съсредоточа върху света около мен.

Постепенно изровеният път между дървените жилища стана по-стръмен и конете започнаха да забавят ход. Знаех, че Тайрън предпочиташе конете пред воловете: като цяло те бяха по-бързи, но когато наклонът стана по-силен, те започнаха да опъват сбруята и по хълбоците им започна да се лее пот. Нямах голямо съмнение, че воловете бяха по-подходящи за такава задача.

Когато излязохме от Гиндийн, жилищата станаха по-малобройни, а малкото, покрай които минавахме, изглеждаха изоставени и порутени. Тази нощ обаче по голия, тъмен склон нямаше и следа от пискюлести. Някъде отвъд следващото възвишение се издигаха онези тринайсет шпила, но ние отивахме към цитадела, чиито укрепления се простираха далеч отвъд сивите ѝ каменни стени.

Чувствах се едновременно нервен и любопитен за онова, което лежеше напред. Исках да попитам Тайрън за Таласъма. Спираше ме

само едно — странното споменаване за душата на Кърн. Заради това ме беше страх да разпитвам повече — сякаш отговорите можеха да разкрият един Тайрън, различен от онзи, когото уважавах и на когото се възхищавах: суеверен странник, когото почти не познавах.

Как можеше да откупиш душата на човек, чудех се.

Докато се изкачвахме, въздухът стана хладен и внезапно пред нас започна да се вихри гъста мъгла, чиито струйки се навиваха като змии с едничка определена цел: да образуват непробиваема бяла стена. Сякаш бяхме проникнали в ниски облаци — макар преди това да не бях видял дори помен от облаци, а в нощ през късното лято, когато въздухът още е топъл, плътната бяла пелена, която ни беше обгърнала без предупреждение, със сигурност не можеше да е от естествен произход.

После, така внезапно, както се беше спуснала, мъглата се озова под нас, като бяла яка, обгръщаща склона; над нея, целият пейзаж се къпеше в лунна светлина, а големите стени и тринайсетте извити шпила на цитаделата на Таласъма се надигаха като мрачен звяр пред нас.

Тайрън спря конете и с рязка заповед — „Донеси кесията!“ — скочи на земята.

Торбичката с парите, макар и просто завързана с връв, беше прикрепена към дълъг клуп от предпазна верига. Щом я откачих от каруцата, я преметнах около врата си. Беше тежка и с мъка настигах Тайрън, който тръгна с едри крачки по външния край на нещо, което скоро се оказа извита стена. Но ако не беше фактът, че беше от камък, а не от дърво, все едно обикаляхме външния край на Колелото.

На интервали покрай стената имаше многобройни тъмни отвори, големи колкото през тях да се провре човек. Всеки от тях се спускаше под стръмен ъгъл, а тревата около тях беше оплискана с кал, сякаш често се използваша от пискюлестите. В нощта, когато тримата джентайски воители ни се бяха притекли на помощ, бях видял някои от пискюлестите да се измъкват, плъзвайки се в тунели като тези. Подминахме големите порти, по които онези джентаи бяха блъскали, но без да хвърли дори бегъл поглед натам, Тайрън продължи по стената.

Най-после стигнахме до голям, извит, сводест вход. Никаква порта не препречваше пътя ни и Тайрън свърна вътре без колебание:

прекоси малък настлан с каменни плочи вътрешен двор и влезе в тъмен тунел. Напред не проблясваше дори най-малка светлинка и ако не беше звукът от стъпките на Тайрън, трополящи по каменните плочи, щях да се върна.

Струваше ми се лудост дори изобщо да идваме в тази мрачна цитадела, но да влезем посред нощ, ми изглеждаше невероятно безразсъдно. После обаче си помислих за Кърн, причината, заради която бяхме дошли на това страховито място, и се опитах да прогоня собствените си страхове от ума си. Трябваше да имам вяра, че Тайрън знаеше какво прави и че от това ще излезе нещо добро.

Едно нещо вече беше сигурно отвъд всяко съмнение: Тайрън знаеше точно къде отива. Беше идвал в цитаделата на Таласъма преди.

Излязохме от тъмнината на тунела в голямо пространство, осветено от стотици потрепващи свещи. Някои бяха закрепени за стените, други — сложени в огромни железни свещници на пода. Въпреки светлината им, стените се издигаха толкова високо над нас, че таванът се губеше в полумрак. Както отляво, така и отдясно се издигаха редици от колони, зад които лежаха зловещи сенки, със смътните очертания на други колони отвъд тях.

Подът беше направен от мрамор, със сложни изображения на преплитачи се фантастични създания; представляваше сложна блещукаща мозайка, оформена от яркочервени, жълти и наситено пурпурни багри. Тайрън тръгна бързо напред и тогава видях, че в далечния край на стаята три стъпала водеха нагоре към издигнат подиум, на който стоеше огромен трон.

Когато се взрях в него, косъмчетата на тила ми започнаха да настръхват.

Тронът беше зает...

Отначало си помислих, че седналата фигура е великан, може би три или дори четири пъти по-едър от човек. Но когато приближихме, осъзнах, че беше просто илюзия, създадена от размера на залата и разположението на колоните.

Със сигурност беше много впечатляващо, без съмнение целящо да вдъхва страхопочитание във всеки, който се приближеше към трона. А докато прекосяхме залата, усетих, че ме наблюдават и от двете страни; чувство, което беше подсилено от смущаващи шепот и мърморене, толкова слаби, че бяха почти недоловими.

Погледнах бързо наляво и надясно, търсейки сред колоните, но нямаше и следа от никой друг, освен фигурата, седнала на трона.

Защо нямаше слуги? И наистина ли това бе Таласъма, моят враг, или беше просто някой пазител на преддверие, отвъд което се криеше нещо още по-могъщо, неவிждано досега?

Въпросът ми моментално получи отговор, защото, за мое сливане, Тайрън внезапно се свлече първо на колене, а после по лице пред трона. Остана да лежи там дълго, докато аз се опитвах да се приспособя към онова, което виждах.

Можеше ли това наистина да е Тайрън, най-добрият учител по бойни умения в цял Гиндийн? Тайрън, който беше уважаван нашир и надлъж в града. Взрях се нагоре към трона, опитвайки се да разбера какво можеше да го е накарало да се държи по такъв начин. Именно тогава Таласъма бавно обърна глава в моята посока и очите му се приковаха върху моите.

Вече не носеше бронзовия шлем. Наистина ли това беше създанието, което току-що беше погубило Кърн на арената, запитах се.

Имаше тяло на човек, а дрехите му бяха тъмни и в тях нямаше нищо необичайно, но ръцете му бяха дълги като на лакс. Носеше жакет с дълги ръкави от хубава кожа и панталоните му бяха ушити от първокласен шивач, а на облегалката на трона му беше праметнато наметало с дълги ресни, всяка от които завършваше с черно мънисто. Именно оттам слугите му бяха получили името си.

После обаче забелязах ботушите му — ботуши, направени за битки на Арена 13, леки и здрави, пристегнати с връзки високо на глезена. Веднъж Тайрън ми беше казал, че преди десетина години в града било модно запалянковците да носят такива ботуши, подражавайки на бойците, които подкрепяли. Но нещата вече не стояха така; ако не се брояха Куин и някои участници в битки с тояги, сега само истинските бойци носеха такива ботуши извън арената.

Ботушите изглеждаха нови, но бяха осяени с тъмни петънца. Потреперих, когато осъзнах, че това беше кръв от Арена 13.

Беше кръвта на Кърн.

Таласъма продължи да се взира в мен и коленете ми затрепериха. Отначало треперенето беше съвсем леко, но по някаква причина отстъпих една крачка назад и треперенето започна да се усилва, а краката ми да омекват все повече, докато вече заплашваха да се

подгънат под мен. Още секунда и щях да падна; точно навреме обаче Таласъма насочи погледа си обратно към Тайрън, който се беше изправил на крака.

— Господарю — каза Тайрън, — дошъл съм да помоля за огромна услуга.

Таласъма кимна едва доловимо, сякаш в знак, че разрешава на Тайрън да продължи. Освободен от погледа му, успях да го разгледам още веднъж.

Главата му беше малко по-голяма от нормалното и без нито един косъм по нея. Нямаше дори помен от лицево окосмяване. Носът беше голям и закривен, така че той приличаше на някой от големите хищни орли, които се рееха над Южните планини през пролетта.

— Господарю, младежът, когото победи на арената тази вечер, беше съпругът на моята дъщеря — продължи Тайрън. — Би ли ми позволил да откупя останките му?

При думата „останки“ изстинах. Той говореше за Кърн, който напоследък беше толкова изпълнен с живот и надежда, толкова щастлив със съпругата и детето си, толкова горд със своите бързо развиващи се умения в Триг.

Настъпи дълга пауза, а после Таласъма проговори. Вместо да отговори на въпроса на Тайрън, самият той зададе такъв.

— По-голямата ти дъщеря добре ли е?

— Да, господарю — отвърна Тайрън. — Тя е в добро здраве. Но се боя, че онова, което се случи, ще унищожи разсъдъка ѝ, освен ако ти не се покажеш милостив.

— Колко си донесъл? — попита Таласъма.

Тайрън се обърна и ми махна да изляза напред, така че изхлузих верижката от врата си и сложих кесията на мраморния под до него. Тайрън веднага коленичи пред нея, развърза връвта и измъкна шепа златни монети, оставяйки ги да паднат през пръстите му с донякъде драматичен жест, да се посипят в златен дъжд обратно в кесията.

— Това е само предварителна сума, господарю. Ще ти дам два пъти по толкова за останките на Кърн.

— Това ще включва ли душата му? — попита Таласъма.

Настъпи дълго мълчание. Най-сетне, с приковани в пода очи, Тайрън кимна едва доловимо.

— Тогава се спазарихме — каза джинът. — За сума, двойно по-голяма от тази, която поставяш пред мен, можеш да получиш останките, както се споразумяхме. Можеш да ги вземеш сега, потръбва да получи пълната цена преди новолунието.

От колоните вляво от нас изникна качулата фигура: един от пискюлестите, понесъл голяма черна дървена кутия. Той спря пред трона и се поклони на Таласъма, като остави кутията пред Тайрън. След като се поклони още веднъж на господаря си, той се оттегли в сенките зад колоните.

Таласъма даде знак и Тайрън моментално падна на колене пред кутията. Макар да нямаше видими панти или закопчалки, той бързо повдигна капака ѝ и смъкна предната плоскост, сякаш беше запознат с подобни устройства.

Можех само да се вирам ужасено в онова, което сега се виждаше ясно вътре в кутията.

Беше главата на Кърн.

В гърлото ми се надигна жлъчка и с усилие задържах съдържанието на стомаха си.

Предстоеше нещо още по-ужасно, защото беше ясно, че главата е още жива. Крепеше се на няколко преплетени фибри, които наподобяваха корени или плесен, а лицето бе ужасяващо оживено, присвиващо се като от спазми. Но чертите внезапно се успокоиха, а очите се отвориха и погледнаха право към Тайрън. Миг по-късно погледът им падна върху мен и разбрах без сянка от съмнение, че главата беше в съзнание. Че Кърн, дори в това ужасяващо състояние, все още беше жив и съзнаващ, все още можеше да ни разпознае.

Сега по бузите ми се стичаха сълзи. Защо трябваше да се допуска толкова ужасно нещо да се случи на Кърн? Спомних си търпеливия учител; видях го как държи ръката на съпругата си и я гледа с усмивка в очите; как целува детето на коляното си.

Устата на Кърн започна да се движи. От нея не излезе звук, но по устните му се образува розова пяна. Тайрън положи много нежно ръка върху главата му, като баща, който полага длан върху главата на детето си.

Гледах, изпълнен с тъга и ужас. Сега, когато се обърнах пак да погледна Таласъма, видях отново обувките на майка ми, лежащи във високата трева край брега на реката. Видях мъртвото ѝ тяло с изцедена

кръв. Видях гневните очи на баща си, докато ме налагаше с юмруци, прогонвайки ме. Видях как къщата ни гори и усетих мириса на овъглената плът на родителите си.

Бях излязъл от къщата на Тайрън така, както и влязох в нея, облечен като за галерията, и, подобно на Тайрън, все още носех два меча на колана си. Сега поривът ми да убия Таласъма беше толкова завладяващ, че още преди да осъзная какво правя, бях измъкнал остриетата си и бях направил три крачки към трона.

Таласъма не реагира, но самото време сякаш застина и бавно, много бавно, осъзнах чудовищността на постъпката си.

Изваждането на мечовете беше инстинктивна реакция, породена от дълбоки емоции, които сега закипяха в гърлото ми, лишавайки ме от дар слово. Нещо вътре в мен копнееше да сложи край на живота на зловещото създание на трона, джинът кръвопиец, който беше извършил такива неопишуеми неща.

Но сега не само емоцията ме лиши от способността да говоря. Очите на Таласъма ме оглеждаха и никога не бях виждал такива очи. Белите им части бяха необичайно големи, малките тъмни ириса се намираха над центъра на всяка от орбитите. Бях чувал израза „гняв, който кара очите ти да побелеят“, използван за описване на ярост, която те кара да изцъклиш очи. Тук имаше нещо от това, но ако този гняв беше насочен към мен, то никога преди не се бях сблъсквал с такъв.

Защото очите бяха студени и се вираха немигащо, както голяма хищна риба от най-тъмните дълбини на океана, лишена от чувства и жал, се вира в миниатюрно късче живот, попаднало във владенията ѝ. Зад тези очи нямаше емоция, нямаше състрадание. Бяха като прозорци, през които нещо напълно чуждо и непознато надзърташе към света на хората, и аз се помъчих да се отскубна от огромна тежест, която ме влачеше надолу в неопишуеми дълбини от мрак.

С крайчеца на окоето си видях Тайрън да се вира в мен: по лицето му светкавично премина поредица от емоции, но беше невъзможно да ги разчета. Бях предизвикал още беди. Трябваше да овладее чувствата си. Той сигурно щеше да се ядоса.

Беше казал, че съм някой, на когото може да разчита, а сега аз го бях разочаровал.

Внезапно Тайрън падна отново на колене, проснат пред трона, и докато говореше, започна да удря ритмично челото си в мраморния под.

Беше трудно да разбира изричаните бързо и неясно думи, но беше ясно, че сега Тайрън умоляваше за живота ми. Стоях там като глупак, неспособен да проговоря или дори да помръдна, докато той най-сетне се изправи на крака, приближи се до мен, и като хвана здраво ръцете ми, прибра мечовете ми обратно в ножниците.

Сега ме бе обгърнал бащински с ръка и, внезапно шокиран, видях, че плачеше. Най-после, изглежда, се успокои и заговори бавно и внимателно.

— Момчето е младо и буйно, господарю. Не биваше да го водя тук. Той не знае какво прави. Но аз ще го науча. Само ми дай време, господарю. Ще видиш как може да се промени.

— Може би — призна Таласъма, — но преди да реша какво да се прави, искам да задам един въпрос.

Отново прикова студения си поглед върху мен:

— Кого обичаш, момче? — попита бавно.

Това беше странен въпрос. Не исках да отговарям, но знаех, че ако откажа, никога нямаше да изляза от това място жив. А знаех също и че зад тези стени дебнеха неща, по-ужасни от смъртта.

Опитах се да отговоря, но бях изпълнен с объркване. Вече нях баща или майка, които да обичам. Таласъма носеше отговорност за смъртта им. Дейнън ми беше приятел, но по отношение на емоциите Куин беше тази, с която се бях чувствал най-близък, откакто пристигнах в града. Бях силно привлечен към нея, но чувствата ми не можеха да се опишат като любов. Във всеки случай тя беше имала чувства към Йон и откакто открих това, се бях опитал да се държа на разстояние от нея. И макар да смятах Тайрън за свой приятел и настойник, не го обичах така, както някога бях обичал баща си.

Така че можех да дам само един отговор.

— Не обичам никого — отвърнах.

За пръв път Таласъма се усмихна.

— Можеш да вземеш със себе си две души, Тайрън — каза той. — Но цената ще бъде удвоена, а цялата сума все още трябва да бъде платена, преди да настъпи новолунието.

Тайрън започна да бръщолеви думи на благодарност, но Таласъма го накара да замълчи с жест. Отново гледаше към мен.

— Ти се осмели да ме заплашиш, момче, и за това трябва да бъде платена цена. Трябва да бъдеш наказан. Един ден, в подходящия момент, ти ще се промениш — каза Таласъма. — Ще се научиш да изпитваш към другите онази емоция, която човекът нарича любов. Един по един, докато растеш, броят на онези, които обичаш, ще расте и дълбочината на тази обич също ще расте. Тогава, един по един, аз ще ти отнема онези, които обичаш. Късче по късче, ще ти отнема всичко, което ти е скъпо, докато останеш само ти. Едва тогава ще те убия. Едва тогава ще погълна душата ти.

Ръцете ми отново сякаш заживяха собствен живот: те посегнаха да извадят мечовете за втори път. Но Тайрън вече беше вдигнал дървената кутия и беше обвил другата си ръка около мен с желязна хватка: обръщаше ме и ме буташе насила по мраморния под към вратата в далечния край на залата.

Щом стигнахме до каруцата, Тайрън хвана поводите и подкара конете обратно надолу по хълма, докато аз седях до него, изгубил дар слово. Ужасът от състоянието на Кърн беше огромна тежест, която лежеше върху душата ми като оловен ковчег.

Но изпитанието още не беше приключило. Осъзнах, че Тайрън не поемаше по изровения път, който водеше обратно в града. Скоро се озовахме на горист склон, притиснат от двете страни от млади дървета. Тук Тайрън спря каруцата, хвана здраво кутията и скочи на тревата.

Последвах го, без да знам какво да очаквам. Намирахме се на малко сечище, а луната едва се виждаше между дърветата: бялата ѝ светлина хвърляше призрачни сенки по тревата.

Взрях се в Тайрън, очаквайки да е бесен заради онова, което бях направил. Беше казал, че ми има доверие, но аз бях позволил на емоциите си да ме надвият. Отново го бях разочаровал. Той обаче изглеждаше тъжен и готов да заплаче.

Тайрън остави кутията на земята между нас и я отвори бързо. В сенките чертите на Кърн не се виждаха ясно, но забелязах как очите му се въртяха в орбитите си.

Гледах как Тайрън внимателно полага ръка върху челото на Кърн, така че пръстите му покриха очите, и промърморва бавно:

— Успокой се...

Проблесна острие и с два бързи удара Тайрън преряза фибрите под главата. Притисна клепачите, за да ги затвори, и въздъхна. После се качи отново в каруцата и се върна няколко мига по-късно с лопата.

Подаде ми я.

— Изкопай дълбока дупка — нареди.

Така че започнах. В един момент хвърлих поглед назад към него: той седеше с кръстосани крака пред кутията. Навсякъде около нас цареше пълна тишина — ако не се броеше звукът от плача на Тайрън.

По някое време се облегнах на лопатата и попитах дали дупката е достатъчно дълбока.

— Трябва ни по-дълбока, момче. Два пъти по-дълбока — отвърна той.

Когато беше готово, Тайрън сложи отворената кутия в дупката. Главата вече беше неподвижна. Изглеждаше, че целият живот милостиво я бе напуснал. После Тайрън отиде пак до каруцата и се върна няколко мига по-късно с метална кутия гъсто смазочно масло. Поля обилно съдържанието на дупката, а след това го запали.

Чу се свистене, избухна силен пламък и последва отворотителен мирис на горяща плът. Той заля дупката още два пъти. Още два пъти подпали пламъци, които се издигнаха в нощното небе.

— Не можем да поемаме никакви рискове — каза ми Тайрън. — Няма да повярваш на какво е способен Таласъма.

После, без повече обяснения, взе лопатата и започна да запълва дупката с пръст. Най-накрая поклати скръбно глава и добре отгъпка с крака пръстта.

Върнахме се мълчаливо. Умът ми бе вцепенен.

26. ДОСТОЙНСТВО

*Нашият господар Цезар е в шатрата, където са
разстлани картите. С очи, приковани върху нищото,
с ръка под главата. Като дългокрака муха по потока.
Умът му се движи по тишината.*
Сборник с древни приказки и балади

Щом влязохме в къщата, промърморих едно „лека нощ“ и се отправих към спалното си помещение. Предположих, че Тайрън ще иска да бъде сам с близките си, но, за моя изненада, той ме повика с жест.

Покорно го последвах на горния етаж в кабинета му, очаквайки да ме нахока здравата. В огнището пламтеше буен огън и без нито дума Тайрън посочи към един стол пред него. Седнах и той ме остави сам за около половин час.

Върна се, носейки гарафа с тъмнорвено вино и две чаши. Сложи и трите неща на масата и бях удивен да го видя как пълни и двете чаши до ръба. Донесе ги до огнището и седна, като ми подаде едната.

— Тийна спи дълбоко — каза. — Лекарят възнамерява да я държи в това състояние поне за двайсет и четири часа.

— Какво ще й кажете? — попитах.

— Колкото е възможно по-малко — каза Тайрън пресипнало. — Ще й кажа, че съм получил останките и съм ги кремирал. Ще й кажа, че Кърн е намерил покой.

— Защо не получихме останалата част от тялото? — попитах.

— Защото пискюлестите са канибали — отвърна той.

Потреперих и ужасено сведох поглед. Сигурно затова бяха дошли за тялото на момичето край езерото. Седяхме мълчаливо дълго

време, преди да успея да се насиля да отпия.

Опитах предпазливо от виното. Имаше горчив вкус, но се плъзна гладко надолу по гърлото ми, изпълвайки ме с мигновено усещане за топлина.

— Тази къща е едно от най-безопасните места в града — каза Тайрън. — Има здрави укрепени врати, а няколко от слугите ми умеят да се бият и да си служат с оръжия. Пискюлестите рядко влизат в по-заможните части на Гиндийн. Онзи инцидент край езерото беше необичаен. Предпочитат тъмните улици в близост до Колелото. Но ако Таласъма наистина си науми да тръгне да те преследва, не мога да направя нищо.

— В опасност ли съм? — попитах. — От това, което каза той, би трябвало да се тревожа за бъдещето.

— Вярно, но на Таласъма не бива да се има доверие за нищо, което прави или казва. След време може да забрави. А пък може и да не забрави. Най-опасното време може да са следващите няколко дни. Може би ще е благоразумно да отложим излизането ти на Арена 13 поне за година: по-следващия сезон или може би дори след него.

Думите на Тайрън ме зашеметиха. Обикновено през втората година възпитаниците се биеха в няколко състезания един срещу друг. Най-добрите понякога дори се нареждаха сред онези високо в класациите, които имаха многогодишен опит зад гърба си. Това беше част от процеса на обучение. Броях дните до края на първата си година, очаквайки с нетърпение да се бия отново на Арена 13.

— Защо? — попитах.

— Имай ми доверие — каза Тайрън. — Най-добре е, ако не се набиваш на очи. Още първия път, когато се биеш истински, Таласъма може да дойде на арената да те търси. А с онази лотарийна сфера може да се случат странни неща. Може обаче да успея да се договоря с него да те остави за известно време на спокойствие, за да можеш да развиеш уменията си на арената. Ще ми струва скъпо, но е някаква възможност.

— Нищо ли не можем да направим, без да се боим от Таласъма? — попитах Тайрън с глас, изпълнен с горчивина. — Не може ли да има спокойствие или достойнство?

Видях как Тайрън трепна при думата „достойнство“, сякаш го беше ударила. Погледнах към него и дори на приглушената светлина

видях натъртеното място там, където беше удрял чело в мраморния под на тронната зала.

— *Достойнство* ли? Искаш *достойнство*, момче? — запита гневно. — Е, точно сега има недостиг на *достойнство*. Ще минат още много години, преди да можем да си позволим *достойнство*. Предполагам, не беше много впечатлен от поведението ми нощес? Е, бях принуден да платя за две души; ако беше запазил спокойствие, щеше да се наложи да платя само за една. Това ми струваше приходите за почти цял сезон. Но не за пръв път изкачих онзи хълм. Не за пръв път предадох трудно спечелени пари на Таласъма. Не за пръв път горих плът, за да я опазя от него. И бездруго какво е златото, когато се постави на везните срещу изтезаването на един човек?

Бях зашеметен от този изблик на емоция. Предположих, че тук имаше нещо много повече, отколкото Тайрън разкриваше; нещо, които още не виждах.

— Мислиш ли, че исках да се кланям и унижавам пред онова създание? Защо мислиш, че го направих? Кажи ми! — настоя Тайрън.

— За Кърн и мен — отговорих неубедително.

— Да, заради клетия Кърн и заради теб, а също и по една друга причина. Все още не разбираш колко могъщ и опасен е Таласъма. Без неговото мълчаливо съгласие нямаше да бъда там, където съм днес. Дори сега би могъл да ме унищожи, стига да си го науми. Затова се кланям и унижавам, и пренебрегвам онова, което наричаш „*достойнство*“. Правя го, защото тук се готви нещо. Нещо, съсредоточено върху тази къща и върху онова, което аз и други правим в Триг. Разбираш ли, ние ставаме по-добри, момче. Бавно, но сигурно ставаме по-добри. Изкачваме онази дълга стълба обратно към *достойнството*. Някога хората владеели целия този свят и нямало Бариера от мъгла и страх, която да ни държи затворени на това прокълнато място, наречено Мидгард — така разказват древните книги.

Посочи към лавицата за книги и поклати глава.

— Кой знае дали сме годни да владеем себе си, а какво остава пък за този свят...? Но ще ти кажа това: ако ние не управляваме, тогава други ще го сторят. Тъмни създания като Таласъма. И дори по-тъмни създания, идващи отвъд Бариерата — създания, които подкрепят нашия така наречен Протектор и ни държат на мястото ни,

принуждавайки ни да затваряме вратите си, за да се опазим от нощта, понеже се боим за безопасността на жените и децата си.

Сега се вирах в пода, започвайки да виждам случилото се в бърлогата на Таласъма в нова светлина.

— Изпий си виното, момче, но не привиквай към него. Като мой възпитаник, тази единствена чаша е всичко, което ще ти позволя. Искам да запомниш този момент, когато си седял, пиейки вино със стария Тайрън, и той ти е казал истината за това, което се опитва да направи: истина, която дори родната ми дъщеря не осъзнава. Тя смята, че съм сребролюбец, и в някои отношения е напълно права. Парите са важни за мен, но имам нужда от тях по определена *причина*. Нуждая се от тях, за да купувам лакси от Търговеца, възможно най-добрите лакси. Нуждая се от тях, за да купувам ордуми; ордуми, които могат някой ден да преобразят най-добрите ми лакси в нещо друго. Виждаш ли, момче, въпреки онова, което се случи с горкия Кърн, ние сме все още тук. Все още сме живи. И *ти* ще се биеш на Арена 13. Просто ще ти трябва малко повече търпение, това е всичко. Как ще ти хареса да се биеш зад напълно съзнаващ лакс?

Вдигнах поглед към Тайрън, почти неспособен да повярвам на това, което чувах. Взрях се в очите му и видях, че беше напълно искрен.

— Знаеш ли какво би означавало това? — попита той. — Няма да има повече барабанене по дъските като сигнал за един лакс с мъртъв ум. Той напълно ще съзнава всичко. Ще познава кодовете така добре, както ти, оценявайки всички пермутации. Можете да използвате Улум заедно. Такъв лакс би могъл да поеме инициативата и да дава сигнали на *теб*! Можеш да му говориш. Да му даваш словесни тактически команди. Представи си бързината и инстинктите си в съюз с такъв лакс. Може да дойде време, когато с готовност ще очакваме посещение от Таласъма. Спомни си Гюнтер и баща си — спомни си какво са постигнали... Е, да видим какво могат да направят Тайрън и Лейф заедно!

— Можете ли наистина да вложите съзнание в лакс? — попитах.

— Снегът топи ли се през пролетта? Вълкът вие ли към луната? — попита Тайрън с усмивка. — Близо съм, Лейф. Много близо. Може би не тази година и може би не догодина, но много, много близо. Затова удрям глава в земята: за да я запазя на раменете си.

Той посочи към челото си.

— Бях обучен от Гюнтер — Гюнтер Великия, най-добрия учител по бойни умения, когото Гиндийн е виждал някога. Баща ти беше най-добрият боец на Арена 13, когото той някога е обучавал, а аз бях най-добрият създател на кодове сред възпитаниците на Гюнтер. Умна е тази глава, макар самият аз да го казвам. Ще ми се сега в този град да живееше още някой толкова умен. С моята глава и твоите крака нищо чудно да постигнем нещо някой ден, и не говоря само за Арена 13.

Тайрън отпи от виното си и в тишината се опитах да проумея какво имаше предвид.

— Помниш ли какво ти каза Таласъма? — продължи той. — Късче по късче...

— Може би са били просто заплахи...

— Да, безспорно бяха заплахи — заплахи, които е достатъчно отмъстителен да изпълни. Но той разполага с ограничен брой същности. О, могат да бъдат заменяни, но отнема време. Именно така може да бъде погубен, точно това ще му причиним. Ще го отслабим частица по частица. Горкият ти баща сигурно е бил много близо, наистина много близо. Таласъма беше отчаян. Затова го предизвика да се бие на арената пред лакса си по време на цялата схватка.

— Искате да кажете, че ако беше продължил, в крайна сметка можеше да се изправи срещу Таласъма за последен път? Да победи последното му превъплъщение?

— Може би... — отговори Тайрън бавно. — Но помни, хората бягаха от града, ужасени. Притиснат към стената, кой знае какво можеше да направи Таласъма? Има древни оръжия, наречени „атомик“, способни да изгорят до основи един град и да погубят хиляди хора. Кой знае какво е складирал коварен джин като Таласъма в хранилицата на цитаделата си? Не, има друг начин, който може да го завари неподготвен. Първо, бихме могли да го отслабим на арената. Това ще бъде *твоя* работа. После, когато сме го довели до състоянието, в което искаме да бъде, можем да го нападнем в бърлогата му. Той не би очаквал това. Може и да се получи, особено ако използваме лакси, притежаващи пълно съзнание, за да предвождат атаката.

Зяпнах от удивление. Това, което казваше, звучеше невероятно. Изречено от който и да е друг, то щеше да е просто фантазия, мечта, предлагаща убежище от суровата реалност на живота в града. Но

Тайрън наистина мислеше всичко това и вярвах, че беше способен да направи точно каквото каза.

Той се усмихна:

— И така, работи по умениято си и се опитай да накараш мозъка си да действа съгласувано с краката. Търговецът посещава Морската порта в ранната пролет. Ще те взема с мен. Това ще ти даде по-добра представа какво се опитвам да направя.

Кимнах, пресуших остатъка от виното си и оставих празната чаша на масата.

Тайрън напълни отново чашата си, но пренебрегна моята. Пет минути по-късно бях в леглото, но не спях добре. Не можех да си избия от главата събитията на арената и посещението в цитаделата на Таласъма. Непрекъснато виждах как Кърн вдига поглед да срещне очите на Тийна за последен път. После видях главата му, положена в онази кутия.

27.

МЕМОРИАЛНАТА СЛУЖБА

Това е времето за чакане.

Това е времето, когато жените управляват.

Но скоро то ще свърши.

Луната ще избледнее, докато слънцето става ярко.

*Тогава Тангандар ще се върне да ни отведе до
победа над прокълнатия джин.*

Амабрамсъм:

Книга на пророчествата на Джентай

Гиндийн беше предимно безбожен град, с малобройни места за отдаване на религиозна почит, никое от тях достатъчно голямо да побере повече от две дузини хора.

Така че възпоменателната служба за Кърн се проведе на Арена 13. Той се беше ползвал с голяма популярност, както сред зрителите, така и сред другите бойци: галерията бе пълна до краен предел. Всички седяха безмълвно, в очакване Пинчън да се появи и да сложи началото на церемонията. Този ден всички носеха черни шарфове, а жените бяха облечени в лилаво и сиво, традиционните цветове на траура; устните им не бяха оцветени.

Седях на първия ред с Дейнън и Палм от лявата ми страна; непосредствено от дясната ми страна беше Тайрън, а Тийна седеше между него и Куин.

Преди да тръгнем от къщата, Тайрън беше дал строги указания, главно насочени към Куин — макар че очите му все пак се спряха за кратко върху мен. Всеки можеше да каже няколко думи по време на службата, но не трябваше да използваме случая, за да нападаме Таласъма. Проговорехме ли открито по този начин, това щеше да навлече беди на цялото семейство.

Големият полилей се спусна, изпълвайки арената с потрепваща жълта светлина, и вратата за бойците „маг“ бавно се отвори с тътен. Пинчън, препасан с черен шарф и с церемониалния си служебен жезъл в ръка, се приближи бавно до центъра на арената и вдигна поглед към галерията.

— Събрали сме се тук да отдадем прослава на живота на Кърн и да поменем смъртта му! — извика той: думите му отекнаха, отразени от стените на галерията. — Той загина храбро, точно както живя. Освен това беше изключително умел боец. Щеше да се превърне в един от най-великите бойци, които тази арена е виждала някога. Кой друг желае да говори за Кърн?

В отговор из галерията се вдигнаха многобройни ръце. Пинчън удари рязко три пъти с жезъла си по пода, а после посочи с него един млад мъж от дясната ни страна.

— Красий ще говори — провиква се той.

Красий беше един от бойците на Тайрън в позиция „мин“; току-що беше приключил тригодишното си обучение. Бях го срещал само веднъж, понеже сега той живееше в пределите на Колелото. Беше риж и луничав, а докато се изправяше на крака, се обля в яркочервена руменина при мисълта да говори пред толкова много събрани хора.

— Освен че беше умел боец, Кърн беше също и прекрасен учител — започна той. — Беше благ и търпелив и му дължа много. Той ме изпълни с увереност, когато нямах никаква. Накара ме да повярвам, че притежавам способността да успея. Дойдох в този град сам и без приятели. Кърн и съпругата му Тийна се сприятелиха с мен. Тийна, съжалявам за загубата ти. Всички споделяме скръбта ти, но твоята сигурно е по-голяма от тази на когото и да е.

Когато той седна, по бузата на Тийна се стече сълза, но тя се усмихна на Красий, а после вдигна ръка.

Изправи се на крака, но мина известно време, преди да успее да проговори, и се боях, че иска твърде много от себе си. Но после тя си пое дълбоко дъх и започна.

— Обичах Кърн, обичам го сега и ще го обичам завинаги. Ужасно ми липсва. Но най-голямата загуба от всичко е тази, понесена от детето ни, което никога няма да го познава. Аз ще помня Кърн и ще разказвам на сина ни, че е имал за баща един прекрасен човек.

След това Тайрън произнесе много официално, съдържано слово и беше последван от още дузина говорещи — главно бойци, ако не броим Уод, учител по бойни умения, приятел на Тайрън и представител на най-голямата букмейкърска къща.

Но никой от събраните не казваше онова, което би трябвало да се каже. Никой не изрази възмущение заради онова, което беше сторено на Кърн. Поражението беше приемливо — нещо, което се случваше редовно на тази арена. Смъртта също трябваше да се очаква. В края на краищата, битката между боеца от Колелото и Таласъма беше равностепенна на схватка за отмъщение; беше битка до смърт.

Не, онова, което ме отвращаваше, беше случилото се след това; яростта нахлу в мен на приливи, така че цялото ми тяло се затресе. На Таласъма и неговите пискюлести бе позволено да изведат победен противник от арената, жив или мъртъв.

Някъде в тъмните кътчета на онази цитадела с тринайсетте шпила главата бе отделена от тялото и запазена жива, докато пискюлестите бяха изяли тялото.

Как можеше да търпят това?

Как можеше никой да не се опълчи срещу такава презряна постъпка?

— Има ли някой друг, който би искал да допълни вече казаното? — запита Пинчън.

Настъпи тишина; после забелязах раздвижване от дясната си страна. Куин вдигаше ръка.

Не беше позволено жена да стъпва на арената, но можеше да говори от галерията. Досега никоя друга жена, освен Тийна не беше говорила, но сега Куин искаше да каже думата си. Почувствах прилив на въодушевление, но видях слисването върху лицето на Тайрън.

Пинчън потропа рязко с жезъла си, а после посочи Куин, определяйки я като следващата, която щеше да говори.

Тя понечи да се изправи: ярост разкривяваше чертите ѝ.

— Не! — заяви Тайрън и се пресегна през Тийна да възпре дъщеря си. Но тя се отскубна и се изправи на крака.

Внезапно Тийна посегна нагоре и сграбчи ръката ѝ.

— Моля те — каза тихо. — Моля те, не прави това.

Двете сестри се гледаха в продължение на един миг, а после Куин кимна, покорявайки се на волята на сестра си. Мисля, че

единствено Тийна, вдовицата на горкия Кърн, можеше да я спре в този ден. Куин със сигурност нямаше да послуша баща си.

— Обичах Кърн като роден брат — каза тя с ясен и остър глас. — Той беше свиреп в битка, но мил и благ човек сред семейството и приятелите си. Спомените ни превръщат в това, което сме: те оформят съзнанието ни; те дават посока на живота ни. Ще пазя свидно спомените си за Кърн.

Докато сядаше, Куин добави нещо много тихо, така че само ние чухме: „И ще доживея да отмъстя за смъртта му!“.

Последва кратко заключително обръщение от Пинчън, а после възпоменателната служба приключи.

След вечерята Тайрън ме помоли да остана след другите в трапезарията.

— Просто искам да си поговорим — каза ми.

Така че изчаках, докато Палм и Дейнън се качиха в стаята ни да си приготвят багажа: и двамата се прибираха у дома на другия ден.

— Ти решаваеш какво ще стане през следващите три месеца и нещо, момче — каза ми Тайрън. — Повечето възпитаници се връщат при семействата си, но тъй като ти не разполагаш с този вариант, си повече от добре дошъл да останеш тук.

— Благодаря за това предложение — казах му. — Но реших да потегля на юг, за да посетя владенията на Джентай. Искам да видя къде живее народът на баща ми.

— Това е добра идея, Лейф. Мисля, че всички трябва да се върнем към корените си. Познавам някой, който се готви да се отпрати на юг. Ако си готов да изчакаш тук ден-два, сигурно ще успея да уредя да пътуваш с каруца — поне до Мипосин. След това ще се оправяш сам. Но трябва да се върнеш поне три пълни месеца преди началото на следващия сезон, за да започнеш обучение. Ясно ли е? Работата ни продължава.

Кимнах; Тайрън се ръкува с мен и без нито дума повече излезе от трапезарията.

Когато се качих горе, и двамата ми съквартиранти си събираха нещата. Картината с Мат вече бе свалена от стената. Дейнън се обърна и ми се усмихна:

— Ще се сбогувам сега, Лейф. Заминавам рано утре преди закуска. Баща ми ще ме вземе.

— Аз ще остана тук още ден-два, преди да се върна в Мипосин — казах му. — Тайрън ще ми уреди превоз за връщане. Ще се видим, когато започнат предсезонните тренировки. Приятна почивка дотогава.

С угълчето на околото си видях Палм да ни наблюдава. Мислех си, че ще направи някое саркастично подмятане или ще попита защо се прибирам в Мипосин, когато нямах семейство, при което да се върна, но той си замълча. Така че си помислих, че няма да навреди, ако проявя вежливост.

Обърнах се към него.

— Приятна ваканция и на теб, Палм — казах. — Това ще бъде последната ти нощ в тази стая, нали?

Той кимна:

— Да, започнах обучението преди края на миналия сезон, така че съм тук от доста повече от година. Време е да продължа. Догодина ще живея на територията на Колелото. Но несъмнено ще се видим отново. Един ден ще се срещнем на арената!

В гласа му имаше предизвикателство: явно очакваше с нетърпение да ме победи на Арена 13. Аз просто му се усмихнах в отговор.

Да, несъмнено щях да се изправя срещу него на арената един ден. И въпреки онзи негов страховит три-глад бях твърдо решен да спечеля. Но щях да съм доволен да му видя гърба. Щеше да ми липсва картината — въпреки че художникът не беше успял да докара добра прилика с лицето на баща ми.

Следващите два дни бяха твърде спокойни. Къщата сякаш беше изгубила излъчването си на енергична целеустременост. Тийна не излизаше от стаята си, Тайрън и Куин прекарваха времето в кабинета му в административната сграда, а Палм и Дейнън бяха заминали. Бях свободен, без никакви задачи. Опитвах се да работя по използването на звуковия код, но не можех да се концентрирам. Така че много обикалях из града.

Късно следобед на втория ден разходката ми ме отведе до пазарния площад. Краката ми сами знаеха пътя. Спряха пред магазина, където се продаваха принадлежности за Триг.

Вечерта успях да хвана Куин насаме след вечерята.

— Това е за теб — казах; сърцето ми биеше бързо. Не бях сигурен как ще реагира.

— Какво е? — попита тя, взирайки се в мен, докато приемаше колебливо пакета, преобръщайки го в ръцете си.

— Просто подарък — казах. — Нещо, за да ти благодаря, задето ми показа града, когато пристигнах най-напред.

— Не заслужавам да ми благодаря за това — каза Куин. — Първо те изгониха по моя вина, а после едва не загина заради мен.

Тя разкъса пакета и просто се втренчи в ботушите.

— Не мога да ги приема! — изсъска. В гласа ѝ имаше истински гняв.

— Защо не? — попитах; сърцето ми се сви. — Дейнън ми каза, че много ги харесваш.

— Прекалено скъпи са, Лейф. Стрували са ти твърде много. — Очите ѝ се разтвориха широко и една самотна сълза се стече по лявата ѝ буза. После тя си тръгна, без дори да ми благодари.

Почувствах се малко обиден — но поне, мислех си, не беше ме замерила с ботушите. Беше ги запазила.

Рано на другата сутрин чаках пред портата каруцата, която трябваше да ме откара на юг до Мипосин. Бях се сбогувал с всички на закуска, така че се изненадах, когато една фигура изникна от страничната врата и тръгна към мен.

Беше Куин.

— Безопасно пътуване, Лейф — пожела ми тя с усмивка. — Искан ми се да можех да дойда с теб. Щеше да е хубаво да посетя земите на Джентай.

— И на мен ми се иска да можеше да дойдеш — казах ѝ. — Би било много хубаво да имам спътник.

— Всъщност помолих, но баща ми стана морав от гняв — помислих си, че ще получи пристъп! — засмя се тя. — Може би един ден ще отидем там заедно.

— Да, това би ми харесало много.

Чух громоленето на приближаващата каруца.

Куин внезапно се приближи. Очите ѝ бяха сериозни и тя нежно ме целуна по бузата.

— Благодаря ти за ботушите, Лейф. Те са най-хубавият подарък, който някой ми е правил.

После се обърна и изтича обратно в къщата.

Взрях се удивено след нея. Дали това бе просто сестринска целувка, или беше нещо повече?

Размишлявайки върху това, метнах торбата си отзад в каруцата, а после се покатерих до кочияша.

Куин щеше да ми липсва и с нетърпение очаквах да се върна в къщата на Тайрън, за да започна предсезонните си тренировки. Но освен това бях изпълнен с усещане за приключение. Щях да отида до Мипосин, за да видя Питър и другите си приятели, но после щях да се отправя по-нататък на юг. С нетърпение очаквах да посетя Джентай.

Исках да видя какви бяха хората на баща ми.

РЕЧНИКЪТ НА МИДГАРД

Този речник е съставен от следните първоначални източници:

Наръчник за изучаване на Ним

Заветът на Мат

Наръчник по борба Тригладиус

Амабрамсъм: Книга на мъдростта на Джентай

Амабрамдата: Книга на пророчествата на Джентай

Сборник с древни приказки и балади

Познавачи

Това са преданите почитатели на Тригладиус: зрители, чиито познания за начина на действие — на позициите, усвоявани от лаксите, и техните тактически маневри — често пъти са по-големи, отколкото тези на някои бойци. Някои се специализират в историята на Тригладиус и могат да възпроизведат класически схватки, припомняйки си стъпка по стъпка кодовете, довели до победата.

Амабрамдата

Това е *Книгата на пророчествата на Джентай*. Макар тази свещена книга да е писана от множество автори от народа Джентай, смята се, че тя олицетворява гласа на техния бог Тангандар.

Амабрамсъм

Това е *Книгата на мъдростта на Джентай*. Тя съдържа наблюдения върху джиновете, Мидгард и света преди падението на първобитните човеци. Това е колективната мъдрост на книжовниците Джентай. Не е свещена книга.

Арена 13

Това е друго име за Арената Тригладиус. Някога за бойците на тази арена било задължително на челата им да бъде татуирано числото 13. Когато това правило било отменено, то останало модно в продължение на много години. Но обичаят вече отмира.

Учители по бойни умения

Това са посветени хора, опитни в кодовото предаване на ордумите на Ним. Първите учители по бойни умения били първобитни човеци и развили силата си до нейния апогей по време на Вторичната имперска епоха. Сега най-великите са аска, които владеят напълно Ним и умението да оформят себе си. Най-лошите учители по бойни умения са варварите: те настройват лакси, лишени от възприятие. Вграждат в тях стъпките на танца, който дава насоките за борбата Тригладиус на Арена 13.

Асгард

В скандинавската митология това е името на мястото, където живеят боговете. Някои жители на Мидгард наричат с това име мястото отвъд Барьерата.

Барьерата

Голямата бариера е зоната на мъгла, тъмнина и страх, която обкръжава Мидгард, възпрепятствайки влизането или излизането. Онези, които се приближат твърде много, или никога не се връщат, или се връщат лишени от разсъдък. Търговецът минава през Барьерата невредим, но пътува по море.

Главен разпоредител

Този служител е най-висшият авторитет в пределите на Колелото, с много помощник-разпоредители, които да прилагат решенията му. Вниманието му е съсредоточено главно върху Арена 13, където надзирава битките. Макар че задълженията му на тази арена са

в общи линии церемониални, в случай на какъвто и да е спор решението му е окончателно и не може да има обжалване.

Общност

Това е името, дадено на подземната зона под Колелото, където собственици, които не могат да си позволят частно жилище, складираат лаксите си.

Сиро

Той е служителят, отговарящ за Общността, обширната подземна зона под Колелото. С помощта на малка армия сътрудници той наглежда складирането на лаксите, кухните, тренировъчните терени и бойните зони. Сиро управлява владението си с абсолютна власт и никой не се меси в действията му, някои от които са силно незаконни.

Джинове

Джин е въплътеният ордум. Различните видове джинове са многобройни от видимите звезди. Варират от низши създания единаци, които не стоят много по-високо от най-елементарните симулакруми, до висши джинове, известни като аска, които могат да се проявяват в почти безбройни превъплъщения. Почти всички джинове са подчинени и зависими по някакъв начин — някои висши, други маловажни — от кодовете и настройките на примитивните човеци, които първи дали образ на прадедите им. Но от всички тях най-опасен е джинът, който вече не е подчинен по никакъв начин на ордумите, които са го оформили. Първоначално те били създадени от военните, за да служат на Човешката империя.

Изключване

Това е функцията за прекратяване: тази команда се дава, когато в прореза на гърлото на лакс бъде вмъкнато острие, което го прави временно неспособен да действа. За боеца в позиция „мин“ това

сигнализира края на състезанието. Всичко, което остава, е ритуалното порязване на ръката на победения боец.

Обхватност

Това е характеристика на Ним, която позволява на един създател на настройки и кодове да добавя нови думи и отличителни черти или да модифицира съществуващи. Езикът може да бъде обогатяван от онези, които притежават уменията да го правят.

Фалшива плът

Пренебрежителното название, използвано от примитивните човеци, за да описват живите, притежаващи плът гостоприемници на всички джинове, родени от мисълта и ордума. Когато войната между джиновете и примитивните човеци се ожесточила, първите приели определението като предизвикателство и доказали, победа по победа, че превъзхождат във всяко отношение плътта на примитивните човеци.

ФОРТ

Този компютърен език бил създаден от програмист на име Чарлс Х. Мур. Превърнал се в главния източник, от който в крайна сметка бил разработен Ним.

Букмейкърска къща

Букмейкърите (понякога известни като събирачи на залози) приемат залози от името на трите големи букмейкърски къщи, които крепят икономиката на Мидгард. От техните печалби се изплащат възнаграждения на състезателите, които се бият от позиция „маг“. Само на бойците в позиция „мин“ е позволено да залагат на себе си — но само за печалба.

Залозите, предлагани на зрителите в галерията на Арена 13, често са много сложни. Мнозина познавачи се опитват да предскажат точния момент на една победа и използват натрупвания, при които печалбата се определя от изхода на следващите състезания. Продават

се червени билети и тогава се залага на вероятността даден състезател да претърпи нараняване или да умре.

Гиндийн

Това е единственият голям град на Мидгард, макар че има градчета и селца. Гиндийн се състои предимно от дървени постройки, с пътища, които представляват просто кални колотовози. Главните му забележителности са Колелото, голямата кланица с форма на куб и цитаделата на Таласъма, която хвърля сянката си над града.

Таласъма

Вярва се, че Таласъма е зъл дух, останал в границите на Бариерата, когато варварите били затворени в пределите ѝ. Той напада човешки същества, като взема кръвта им, а понякога — умовете им. От време на време се бие на Арена 13 от позиция „маг“.

Човеци

Човеците са първобитната раса създания, които измислили езика Ним и по този начин създали първия джин и подготвили пътя за онези, които щели да дойдат след тях. Извън ордума те се наричат първобитни човеци, докато техните повалени и унижени потомци се наричат „варвари“. Последните са по-близко по образ до типа единици, познати като лакси, макар и без тяхната сила, бързина и координация. Тяхната сила идва от способността им да действат в сътрудничество и да обединяват силите си за обща цел. Може да произхожда също и от страха от смъртта, тъй като имат само една същност, която може лесно да бъде погубена в битка.

Индекс

Това е каталогът на лаксите, души, оковани във фалшива плът и ордуми, предлагани от Търговеца при посещенията му в Мидгард два пъти годишно. Индексът съществува само в границите на ума на Търговеца и няма наличен писмен запис на съдържанието му.

Крансин

Това е вещество, използвано да се покриват остриетата на мечовете на лаксите за състезания на Арена 13. Едновременно съсирва кръвта и усилва болката. По този начин болката, изпитвана от изгубилия, е изключително мъчителна. Тази болка трябва да бъде посрещната смело, тъй като зрителите, които гледат от галерията, преценяват как се държи губещият боец.

Лотарийни сфери

Изработени са от кристал или стъкло. Едната се използва за тегленето на петимата печеливши в годишното теглене за синия билет. Тогава те получават безплатно обучение на Арена 13. Друга, по-малка сфера се използва, когато Таласъма идва на Арена 13 да отпрати предизвикателство. Бойците от позиция „мин“ теглят сламки. Този, който избере най-късата, трябва да се бие с Таласъма. Тази сфера се използва също и за да се избират двойките бойци в Турнира на новобранците.

Мидгард

Идва от скандинавската митология. Означава Мястото, обитавано от хората, или Бойното поле на хората. Това е областта, отредена на варварите, оцелели от победената империя.

Тритон

„Тритон“ е аналитичен ордум-инструмент, използван от учител по бойни умения, за да проучи матрицата на ордума и ако е необходимо, да проникне в защитите, поставени от първоначалния създател на тази система. Той е далеч по-сложен от обичайното опипване или надзъртане.

Маори

Това са боговете предци на Джентай, за които се вярва, че живеят в небето върху дълъг бял облак.

Ним

Ним се е развил от примитивен кодиращ език, наречен ФОРТ. Това е езикът, направил възможно създаването на първия джин. Всички джинове са въплътен ордум.

Омфал

Това е средата на Колелото. Издялан от дърво с огромен диаметър, той е смятан от някои за самия център на Мидгард и главината на Вълчето колело.

Други

„Другите“ е определението, използвано от джиновете за онези, които не се числят сред тях. Само по протокол е възможно джиновете да постигнат сътрудничество. Само чрез битка могат да разберат къде им е мястото.

Надзорник

Това е титлата, давана на човека, който се избира от букмейкърските къщи и финансовите институции на Мидгард. Той следи всички залагания и въпроса с билетите за тази цел. Председателства събрания и отсъжда, когато възникне конфликт.

Надзъртане

Това е основен ордум-инструмент в Ним, който се използва, за да се четат елементи от кодове и начина, по който са свързани.

Опипване

Това е основен ордум-инструмент в Ним, който се използва за вмъкването на други ордуми или примитиви в даден код.

Примитиви

Примитивите са градивните елементи, от които се изгражда Ордум.

Протектор, Протекторът

Протекторът е управникът на Мидгард. Поставен е на този пост от джиновете отвъд Барьерата и отговаря пред тях. Ролята му е да поддържа ред и за тази цел разполага с въоръжена гвардия от няколко хиляди души, които се придържат главно към границите на град Гиндийн и заобикалящия го район.

Някои вярват, че Протекторът е същият, който бил назначен, когато Човешката империя паднала и останките били включени в границите на Барьерата. Той има външността на мъж на средна възраст, но се носят предположения за произхода му; някои вярват, че е джин.

Протокол

„Протокол“ е названието за ритуалите, както физически, така и на ордума, чрез които джиновете съжителстват без постоянни кръвопролития. Протоколът, изпълнен успешно, е известен като ръкуване.

Формоизменители

Това е категория, към която принадлежат всички висши джинове. Променянето на образа на една същност отнема време, което варира от часове до седмици в зависимост от степента на нужната промяна. Преди този процес е необходимо поемането на големи количества храна, като най-полезната е кръв, взета директно от живи същества. По-обичайният метод на формоизменяне е чрез използване на ордума и мисълта, за да се създават същности за специални задачи.

Същност

„Същност“ е притежаващ съзнание компонент на джин: той е гостоприемник или фалшива плът, родена от мисъл.

Множество

1. Множеството е отбранителна тактика в три-глад, при която боецът е притиснат между два защитаващи го лакса, които се въртят като колело според изискванията на схватката.

2. „Множество“ е също и терминът за последователност от кодове на Ним: един създател на кодове може да добавя или да изважда от него. Новият код винаги се поставя на върха на дадено множество.

Пискюлести

Това е името, дадено на онези, които обитават покрайнините на цитаделата на Таласъма, а понякога и пределите ѝ, обслужвайки нуждите му. Някои са гротескно променени от Таласъма и вече не са напълно човешки създания. Те имат свръхспособности, като например изключителна сила и бързина, плюс способността да виждат в тъмното и да откриват местонахождението на жертвите си, като използват обонянието си.

Някои са роднини на жертвите на Таласъма и му служат, надявайки се на новини за любимите си хора; други принадлежат към култ, който почита Таласъма, като се надяват, че един ден той ще им върне техните съпруги или деца в съвършено нови тела. Трети са шпиони, които свързват двата края, като предоставят на Таласъма сведения или действат като посредници в контактите с определени граждани на Гиндийн.

Именно поведението на тази последна група довело до името „пискюлести“, подобно на ресничестите възли по ръба на наметалото на Таласъма. Името било дадено като подигравка, защото те са пропаднала и деградирала група, но идеята за възли е уместна, защото те са и част от плетеницата от заговори и контразаговори, докато

различните групи в пределите на Мидгард се борят да постигнат целите си.

Търговецът

Търговецът е единственият източник в Мидгард на лакси и нови ордуми от Ним за подобряването на настройките на лаксите.

Тригладиус

Той се провежда в пределите на Арена 13, най-високото ниво на схватки в границите на Колелото. Три лакса се изправят срещу един в състезание, където победата идва от проливането на човешка кръв. Боецът стои зад три лакса в така наречената позиция „маг“; противникът му стои зад единия лакс в позиция „мин“. Те се предоставят като мишени за лаксите на своя противник. Победата се отбелязва чрез ритуално порязване на ръката на загубилия. Макар че намерението не е да се убива противникът, все пак стават нещастни случаи. Освен това се провеждат схватки за отмъщение, които завършват с обезглавяването на изгубилия.

Улум

Това е звуков код, използван в границите на Арената Тригладиус за общуване с лакса и неговото насочване: боецът предава кода чрез потропвания с ботуши по пода на арената. Всеки боец разработва собствен вариант на Улум и го пази в тайна.

Колелото

Колелото се намира в град Гиндийн, в границите на Бариерата. Представлява огромна кръгла постройка и на дванайсет от бойните му арени се провеждат гладиаторски битки между лаксите. Арена 13, най-важната зона, е мястото, където се провежда Тригладиус. В битките там участват и лакси, и хора.

Ордум

Ордумът е основната единица в строежа на древния кодиращ език, наречен Ним. Ордумите съдържат други ордуми и да изречеш един ордум, означава да призовеш всичко, което се съдържа в него, както явно, така и скрито.

Издание:

Автор: Джоузеф Дилейни

Заглавие: Арена 13

Преводач: Деница Райкова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Intense; Локус Пъблишинг ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Печатница: Алианс Принт

Излязла от печат: 20.05.2016

Редактор: Саша Александрова

ISBN: 978-954-783-243-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13934>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.